NEW YORK TIMES BESTSELLER

JODI PICOULT & SAMANTHA VAN LEER

Sorok között

Az igazi tündérmesék nem a nyúlszívűeknek valók. Ezekben a gyerekeket boszorkányok falják fel és farkasok kergetik; a nők kómába esnek vagy éppen gonosz rokonaik áldozatául. Valahogy mégis minden fájdalom és szenvedés megéri, amikor a mese jóra fordul, és boldog vége lesz. Hirtelen nem számít, ha az ember négyest kapott a francia röpdogára, vagy ő az egyetlen lány a suliban, akinek nincs randija a bálra. A boldog vég jóvátesz mindent. De mi van, ha ez mégsem a vége?

Delila éppúgy gyűlöli a sulit, amennyire szereti a könyveket. Van is egy nagy kedvence, amivel képtelen betelni. Ha valaki – különösen a népszerű lányok közül – megtudná, hányszor olvasta el újra és újra a könyvtár poros mélyéről előásott tündérmesét, a poklok legmélyebb bugyrába száműznék... örökre.

Delila számára ez a mese mégis több papírra vetett szavaknál. Persze ebben is van egy jóvágású (oké, dögös) királyfi, fényűző palota és elvetemült gonosztevő, mégis olyan, mintha valami mélyebb jelentése lenne. Delila egy napon azt is megtudja, mi ez. Mint kiderül, a nem is olyan szőke herceg nemcsak valóságos, de nagyon szemrevalónak találja tizenöt éves olvasóját. Csak hát... egy világ választja el őket egymástól. Így aligha működhet...

JODI PICOULT
&
SAMANTHA VAN LEER

SOROK KÖZÖTT

FORDÍTOTTA
BABITS PÉTER

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult and Samantha van Leer: *Between the Lines*
Copyright © 2012 by Jodi Picoult and Samantha van Leer
Hungarian translation © Babits Péter, 2016

This translation is published by arrangement with
Simon Pulse / Emily Bestler Books / Atria Books,
a division of Simon and Schuster Inc.

Minden jog fenntartva.

Emmának, aki mindig is a mesém hőse lesz. Szeretettel: Sammy

Timnek, mert a tündérmesék olykor valóra válnak. Szeretettel: Jodi

Jodi Picoult bevezetője

Los Angelesben turnéztam, amikor megcsörrent a telefonom. „Anya – mondta a lányom, Sammy –, azt hiszem, van egy egész jó könyvötletem.”

Nem mintha annyira meglepődtem volna. Három gyermekem közül Sammy az, akinek mindig is határtalan volt a képzelőereje. Míg más kölykök plüssökkel játszottak, Sammy elrendezte a játékait a házban, hogy komplett tablókat hozzon létre – a játék mackó megsebesült és a Mount Everest csúcsán ragadt, ezért egy mentőkutyának fel kellett másznia érte. Másodikban a tanítónője felhívott, hogy legépelném-e Sammy meséjét. Mert, mint kiderült, negyven oldal hosszú. Amikor hazaküldte a lányommal, valami kusza összevisszaságra számítottam, ám ehelyett nagyon is összefüggő történetet olvastam egy kacsáról és egy halról, akik a tóban találkoznak, majd a legjobb barátok lesznek. A kacsa meghívja a halat vacsorára, amire a hal szívesen el is menne, csakhogy kételyei támadnak: s ha én leszek a vacsora?

Ez, hölgyeim és uraim, igazi nagybetűs KONFLIKTUS – olyasmi, amit nem lehet tanítani. Az ember vagy született mesemondó, vagy nem, a lányom pedig már hétévesen is ösztönösen ráérzett egy történet belső dinamikájára. Ahogy nőtt, tovább bontogatta a szárnyait. Olyan ijesztő rémálmokkal rukkolt elő, hogy Stephen King elbújhatott volna mellette. Kamaszként olyan verseket írt, hogy elő kellett ásnom saját régi naplóimat, csakhogy rádöbbenjek: sokkal jobban ír, mint én az ő korában.

Így hát... amikor azt mondta, van egy érdekes könyvötlete, figyelmesen hallgattam.

Mondjak valamit? Megérte.

Mert mi van, ha a szereplők tényleg önálló életet élnek, miután a könyv fedele lecsukódik? Mi van, ha az olvasás azt jelenti, hogy újra és újra eljátsszák ugyanazt a szerepet – ám ettől még ugyanúgy vannak álmaik, reményeik, vágyaik, céljaik, melyek messze túlmutatnak szokványos szerepükön? S mi van, ha az egyik szereplő minden erejével próbál kiszabadulni a könyvből?

Vagy ami még jobb: ha az egyik olvasója beleszeret, s úgy dönt, segít neki?

„Anya – folytatta Sammy, míg én a Los Angeles-i csúcsban tikkadtam –, és ha együtt írnánk meg?”

„Oké – vágtam rá –, de csak akkor, ha tényleg ketten írjuk. Nem én egyedül”

Két olyan év következett, amikor hétvégeken, szünetekben és esténként egymás mellett ültünk a gépemnél, hogy együtt csiszolgassuk a történetet. Szerintem Sammy sem gondolta, milyen kemény meló órákon át csak ücsörögni és a képzeletünket működtetni, míg én a magam részéről rájöttem: nem arra nehéz rávenni a lányunkat, hogy takarítsa ki a szobáját, hanem hogy egy fejezet lezárására koncentráljon, miközben odakint hét ágra süt a nap. Felváltva gépeltünk, és szó szerint felváltva mondtuk a dialógusokat – én kitaláltam a kérdést, Sammy rávágta a választ, A legtutibb az volt, amikor belebotlottunk egymás mondataiba, és kiderült, hogy mindketten ugyanarra gondoltunk – mintha ugyanazt álmodnánk; mintha írás közben telepatikusán összekapcsolódnánk.

Néha, ha egy nagyszerű könyvet olvasok, azt gondolom: „Hű, bárcsak én találtam volna ki ezt a fordulatot!” Csodálatos, hogy ugyanez az érzés töltött el, míg a lányom sorait olvastam. Amikor Sammy először hívott fel, ragyogónak találtam az ötletét. Remélem, hogy miközben ezt a könyvet olvasod, te is így gondolod majd.

KEZDETBEN...

Egyszer volt, hol nem volt, túl az Óperencián, volt egy távoli ország, ahol egy bátor király és egy gyönyörű királyné uralkodott, akiket a nép annyira szeretett, hogy mindenről elfeledkezett, ha csak látta őket. A parasztasszonyok, akik a férjükkel perlekedtek, egyszeriben elfelejtették, min is kaptak hajba; a kisfiúk, akik pókot tettek a kislányok hajába, hirtelen megpróbáltak csókot lopni tőlük; a festők sírva fakadtak, mert nem tudtak olyan szépséget vászonra álmodni, ami akár a közelébe ért volna Móric király és Matilda királyné tiszta szerelmének. Aznap, amikor híre ment, hogy a királyi párnak gyermeke születik, úgy mondják, soha nem látott; pompásan tündöklő szivárvány ívelt át az ország felett; mintha az ég is ki akarná venni részét az ünneplésből.

Csakhogy nem mindenki örült a királynak és a királynénak. A királyság legtávolabbi csücskében; egy odúban élt valaki; aki örökre leszámolt a szeretettel. Akit egyszer megégetett a tűz, az bizony távol tartja magát tőle. Valamikor rég Naspolya élete is tündérmesébe illett volna – úgy tűnt; megtalálta az örök boldogságot valaki mellett; aki nem törődött sebhelyes arcával és girbegurba tagjaival; aki akkor is kedvesen bánt vele, amikor a világ többi része gúnyolta. Még mindig sokat gondolt arra a napra; amikor osztálytársai durván belelökték a sárba; hogy egy karcsú fehér kéz

kinyúljon érte és felsegítse. Amikor belekapaszkodott ebbe az angyalba, mintha az élete múlt volna rajta! Attól kezdve azzal töltötte napjait, hogy verseket írt a tiszteletére, és portrékat festett róla, melyek meg sem közelítették éteri szépségét, s közben mindvégig az alkalmas pillanatra várt, hogy szerelmet valljon neki. Végül mégis egy olyan férfi karjában látta viszont, amilyen ő sosem lehetett – aki magas volt, erős, és nagy dolgokra hivatott. Naspolya attól a naptól egyre komorabbá vált, mígnem gyűlöletében egészen kifordult magából. Szerelmes portréi átadták helyüket a gonosz terveknek, hogy bosszút álljon élete megrontóján: Móric királyon.

Egyik éjjel olyan üvöltés harsant a királyság kapui előtt, amilyet még emberfia nem hallott. A föld megrendült, és az égen tüzes csóva röppent át, hogy lángra lobbantsa a falu kunyhóinak nádfedelét. Móric király és Matilda királyné kiszaladt a várból, hogy szembetalálja magát egy óriási fekete szörnyeteggel, melynek szeme tüzesen izzott, míg kitárt szárnyai akkorára nőttek, mint egy hajó vitorlája. A teremtmény átszelte az éjszakai égboltot, kénköves forróságot és perzselő lángokat köpdösött mindenfelé. Ezt a sárkányt Naspolya festette meg egy varázsvászonra, amitől életre kelt. A király látta alattvalóinak rémült arcát, és a feleségéhez fordult, ám az fájdalmában hirtelen térdre rogyott.

– A baba – suttogta. – Itt az idő.

A szeretet és kötelesség közt őrlődő király tudta, mit kell tennie. Megcsókolta, ágyba fektette és a szolgák gondjaira bízta imádott feleségét, miután megígérte neki, hogy időben visszatér és köszönti újszülött fiát.

Azután száz, fénylő vértbe öltözött lovagja élén magasba emelte kardját, hogy bátran és rettenthetetlenül kilovagoljon a vár csapóhídján.

Hanem egy sárkányt nem könnyű legyőzni. Amikor látta, ahogyan a démon kiragadta katonáit a lovuk nyergéből, és messzire hajította őket, Móric király megértette, hogy a saját kezébe kell venni a dolgot. Baljával megmarkolta egyik elesett lovagjának kardját, a jobbjában tartotta a sajátját, így lépett elő, hogy kihívja maga ellen a bestiát.

Ahogy egyre sötétedett az éjszaka, és a csata tovább dúlt a vár falai alatt, a királyné azért küzdött, hogy világra hozza kisfiát. Ahogyan az királyi sarjaknál szokás, a királyság összes tündére egybegyűlt, hogy megajándékozza az újszülöttet. Színpompás fényekben lebegtek a királyné felett, aki szinte eszét vesztette a fájdalomtól és a király iránti aggodalomtól.

Az első tündér oly erős fénysugarat küldött felé, hogy a királynénak el kellett fordítania az arcát.

– Megajándékozom ezt a gyermeket bölcsességgel – szólt a tündér.

A második tündér az ágy fölé csipetnyi forróságot hintett, mely beburkolta a királynét.

– Megajándékozom ezt a gyermeket hűséggel – ígérte.

A harmadik tündér a bátorsággal akarta megajándékozni a herceget, hiszen minden királyi családba született gyermeknek szüksége van nagy adag vitézségre, ám mielőtt átadhatta volna az ajándékát, Matilda királyné hirtelen felült az ágyban, és a szeme hatalmasra kerekedett, ahogy egy látomásban

megjelent előtte a király, aki a sárkány ádáz szorításában vergődött.

– Kérlek! – sikoltott fel. – Mentsd meg őt!

A tündérek zavartan összenéztek. A kisbaba némán és mozdulatlanul feküdt az ágyon. Oly sok szülésnél jelen voltak már, ahol a kisbaba elfelejtett levegőt venni, ezért a harmadik tündér félrehajította a bátorságot, amit eredetileg akart adni a gyermeknek.

– Megajándékozom az élettel. – A szó sárgán örvénylett elő ajkai közül, ő pedig egészen közel hajolt az újszülötthöz, hogy tenyeréről a szájába lehelje.

Azt mesélik, Móric király ugyanabban a pillanatban lehelte ki a lelkét, amikor Olivér királyfi először sírt fel.

Bizony, nem könnyű apa nélkül felnőni. Olivér már betöltötte a tizenhatodik esztendejét, de sosem nyílt rá alkalma, hogy átlagos gyermek legyen. Fogócska helyett megtanult tizenhét nyelvet; esti mese helyett bemagolta a királyság törvényeit. Szerette édesanyját, de úgy érezte, sosem lesz olyan, amilyennek ő szeretné látni. Olykor hallotta őt a hálókamrájában, ahogy beszélt valakihez, de amikor benyitott, senkit sem talált odabent. Valahányszor látta fiának fekete haját és kék szemét, s megjegyezte, mennyire emlékeztet az apjára, Matilda királynő mindig a könnyeivel küzdött, Olivér mégis tudta, hogy van valami, ami megkülönbözteti őt atyjától, a nagy hőstől: a bátorság. Azért, hogy édesanyja örüljön, arra áldozta kamaszéveit, hogy kitűnjön minden másban. Hétfőnként udvart ült, és a földművesek elé hozták ügyes-bajos dolgaikat. Kitalálta a vetésforgó új rendszerét, amitől a királyság éléskamrái még télvíz idején is roskadoztak a sok élelemtől. Orbánccal, az udvari varázslóval feltalált egy

hőálló vértet arra az esetre, ha újabb sárkány támadna rájuk (bár kis híján elalélt a félelemtől, amikor oly módon kellett próbára tennie a páncélt, hogy átsétált benne egy máglyán). Tizenhat évesen elég idős lett, hogy elfoglalja a trónt, ám ezt sem az édesanyja, sem az alattvalói nem sürgették. Ugyan ki hibáztatná őket? A királyok megvédelmezik az országukat, Olivér pedig a legkevésbé sem sietett a csatatérre.

Erre persze megvolt a jó oka. Atyja karddal a kezében halt meg, s miután Olivér szívesebben maradt volna életben, a kardforgatás nem szerepelt a terveiben. Minden más lett volna, ha az apja él, hogy megtanítsa harcolni, így azonban édes-anyja azt sem engedte, hogy konyhakést fogjon a kezébe. Olivér csupán akkor alkotott némi képet a harcról, amikor Füge nevű barátjával (az udvari pék fiával) azt játszották, hogy tűz-okádó sárkányok és ádáz kalózok ellen harcolnak – mígnem Fügének egy nap nyoma veszett. (Olivér mindig úgy érezte, hogy anyja állhat az eltűnése mögött, aki így akarta elejét venni, hogy akár játékból is háborúzzon.) Ezután nem maradt más barátja, csak egy kóbor eb, aki éppen Füge eltűnésének idején bukkant fel, ám lehetett Frocli bármilyen odaadó vadászkutya, vele mégsem gyakorolhatta a vívást. így aztán Olivér anélkül nőtt fel; hogy kiderült volna legféltettebb titka: azért nem lovagolt soha csatába, vett részt a lovagi viadalon, vagy akár csak pofozott fel valakit a vita hevében, mert a lelke mélyén halálra rémült a gondolatra is.

A titok persze csak addig maradhatott titok, míg az országban béke honolt. A sárkány, aki végzett az apjával, talán megbújt a hegyek között és tizenhat éve mélyen aludt, ám ez nem jelentette azt, hogy többé

feléjük se szagolt. S amikor újra eljött, a bemagolt sok törvény és a tizenhét nyelv nem ért fabatkát sem az éles kard nélkül, ami érvényt szerzett neki.

Egy napon, amikor a törvényszék már épp végzett volna a munkájával, Frocli ugatni kezdett. Olivér elnézett a nagy lovagterem végébe, ahol magányos alak állt, tetőtől talpig fekete köpenybe burkolózva. Az idegen térdre rogyott Olivér trónja előtt.

– Felséges uram – esengett –, mentsd meg őt!

– Ugyan kit? – tudakolta Olivér. Frocli, aki mindig helyesen ítélte meg az embereket; vicsorgott és morgott. – Ül – parancsolt rá Olivér; azzal kezét nyújtotta a férfinak; hogy felsegítse. Az idegen egy pillanatig habozott; azután úgy kapott utána; mintha fuldokolna.

– Mi a panaszod; jó uram? – kérdezte tőle Olivér.

– A lányommal egy távoli királyságban élünk, és most elrabolták. Szükség van valakire; aki megmenti.

Olivér nem ilyesmihez szokott – inkább arról hallott; hogy az egyik szomszéd ellopta a másik tyúkját; netán hogy a déli fertályban nem nőttek olyan gyorsan a termények, mint az északiban. Egy pillanatig látta magát fénylő vértben, amint a bajba került hölgy segítségére siet, de már a gondolattól is rosszullét kerülgette. Szegény idegen nem tudta, hogy a világ összes királyfija közül épp a leggyávábbat választotta ki.

– Nyilván van más, aki alkalmasabb a feladatra – vélte Olivér. – Akárhonnan nézzük, még csak kezdő vagyok.

– Az első királyfit, akit megkértem, túlságosan lefoglalták a belső csatározások. A második épp akkor

indult az arájáért. Te vagy az egyetlen, aki legalább végighallgatott.

Olivér gondolatai vadul kavarogtak. Nem elég, hogy ennyire félénk, de gyávaságának híre jusson el a királyság határain túlra? Mi lesz, ha a fickó hazatér és mindenkinek elmondja, hogy a herceg a náthát is alig győzi le, nemhogy egy ellenséget?

A férfi töprengésnek vélte Olivér hallgatását, ezért a köpenye alól kis ovális arcképet húzott elő.

– Ő az én Szerafimám.

Olivér még sosem látott ilyen szépséget, akinek haja ezüstként fénylett, míg szemében a királyi palást lilája tükröződött. Bőre ragyogott, akár a tiszta holdfény, és csak halvány pír játszott orcáin és ajkain.

Olivér és Szerafima. Szerafima és Olivér. Ez egész jól hangzott.

– Megkeresem – döntötte el Olivér.

Frocli felnézett rá, és vonítani kezdett.

– Amiatt ráérek később aggódni – vetette neki oda.

A férfi hálájában elalélt, ettől a köpenye egy pillanatra szétnyílt, hogy Olivér láthassa torz és sebhelyes arcát. Frocli újra ugatni kezdett. Ahogy a lány apja hajbókolva kihátrált a teremből, Olivér a trónjára roskadt, kezébe temette arcát, és csak arra gondolt, hogyan vállalkozhatott ilyesmire.

– Szó sem lehet róla – jelentette ki Matilda királynő. – A külvilág tele van veszélyekkel, Olivér.

– A mi világunk is tele van veszélyekkel – mutatott rá Olivér. – Bármikor leeshetek a csigalépcsőn. Vagy ételmérgezést kaphatok a vacsorától.

A királynő szeme megtelt könnyekkel.

– Ez egyáltalán nem vicces, Olivér. Meg is halhatsz.

– Nem vagyok olyan, mint atyám.

Olivér abban a pillanatban meg is bánta, hogy ezt mondta. Édesanyja lehajtott fejjel elmorzsolta könnyeit.

– Mindent megtettem azért, hogy biztonságban legyél – suttogta. – Kész vagy eldobni az egészet egy olyan lányért, akit nem is ismersz?

– S ha éppen az a cél, hogy megismerjem? – tette fel Olivér a kérdést. – Ha ugyanúgy első látásra beleszeretek, ahogyan te atyámba? A szerelemért sem éri meg kockáztatni?

A királynő felemelte arcát, hogy komor pillantást vessen a fiára.

– Valamit el kell mondanom…

A rákövetkező órában Olivér megigézetten hallgatta, amint édesanyja beszámolt neki a Naspolya nevű fiúról és a gonosz lélekről, akivé vált; a sárkányról és a három tündérről; az ajándékokról, melyeket a születésekor megkapott – s arról az egyről, amit nem.

– Éveken át rettegtem, hogy Naspolya egy napon visszatér – sóhajtott fel –, s elveszi tőlem atyád szeretetének utolsó bizonyságát.

– Bizonyságát?

– Igen, a bizonyságát, Olivér. Téged.

Olivér megrázta a fejét.

– Ennek semmi köze ehhez a Naspolyához. Csak egy Szerafima nevű lányhoz.

Matilda királynő a fia keze után nyúlt.

– Ígérd meg, hogy sosem fogsz harcolni. Senkiért és semmiért.

– Még ha akarnék, akkor se tudnám, hogyan kell. – Olivér mosolyogva csóválta meg a fejét. – Nem mondhatnám, hogy sikerre lennék ítélve.

– Ó, Olivér, te annyi mindenben tehetséges vagy. Ha bárki sikerre ítéltetett, te vagy az. – Édesanyja felállt, hogy előhúzza a nyakában viselt bőrmadzagot. – Azért a biztonság kedvéért ez mindig legyen nálad.

Kiszabadította alsóruhája alól a madzag végén viselt kis fénylő korongot, hogy Olivér kezébe nyomja.

– Egy iránytű – ismert rá Olivér.

Matilda királynő bólintott.

– Még atyádé volt. Tőlem kapta. Sok nemzedék óta a családunk birtokában van. – Fia szemébe nézett. – Észak helyett mindig az otthonod felé mutat. – Mosolyogva veszett el emlékeiben. – Atyád a szerencsehozó amulettjének nevezte…

Olivér merész és rettenthetetlen atyjára gondolt, aki ezzel a talizmánnal a nyakában rontott rá a sárkányra. Igaz, hogy hazahozta, csak épp nem elevenen. Nagyot nyelt, amint belegondolt, hogyan menthetne meg egy bajba került leányt, ha még kardja sincsen.

– Atyám sosem félt semmitől – mormolta maga elé.

– Atyád mindig azt mondta: félni annyit tesz, hogy van miért élned. – Matilda királynő felsóhajtott. – Azt is mondta, hogy ő szüntelenül félt.

Olivér arcon csókolta királyi édesanyját, mielőtt nyakába kötötte az iránytűt. Ahogy kilépett a nagy lovagteremből, lassan beletörődött, hogy az élete kezd túlontúl komplikált lenni.

OLIVÉR

CSAK HOGY TUDJÁTOK: amikor azt mondják, „Egyszer volt…” csúnyán átvernek.

Nem csak egyszer van. Még csak nem is kétszer. Annyiszor van, újra meg újra, ahányszor valaki kinyitja ezt a poros régi könyvet.

– Olivér – hallom a legjobb barátomat. – Sakk-matt.

Követem Frocli tekintetét, és lenézek a sakktáblára, ami igazából nem is sakktábla, csak hatvannégy négyzet Örökkön-örökké Part homokjába rajzolva, meg egy csomó szolgálatkész tündér, aki szívesen eljátssza a gyalogok, futók és királynők szerepét. Ebben a mesében nem szerepel sakktábla, ezért abból kell főznünk, ami van, és utána persze el kell tüntetni minden bizonyítékot, máskülönben még azt hiszik, több van ebben a mesében, mint kellene.

Már nem is emlékszem, mikor döbbentem rá először, hogy az általam ismert élet nem valóságos, csak egy szerep, amit újra és újra eljátszok. Nem több, csupán egy szerep – s ahhoz, hogy eljátsszam, szükség van másokra is. Nevezetesen azokra a nagy, kerek, lapos arcokra, amelyek elmosódva megjelennek az égen, valahányszor a mese elkezdődik. A történetből megismert kapcsolatok sem mindig olyanok, mint elsőre gondolnád. Amikor épp nem a szerepünket játsszuk, szabadon tehetjük, ami jólesik, Olivér királyfi maradok, de mégsem *az* az Olivér királyfi, így amint becsukódik a könyv, többé nem kell úgy tennem, mintha Szerafima kicsit is érdekelne, vagy egy sárkánnyal harcolnék –

ehelyett lóghatok Froclival, megkóstolhatom a különféle kajákat, amiket Matilda királynő szokott megálmodni a konyhában, vagy megmártózhatok a tengerben a kalózokkal, akik igazából egész rendes tagok. Más szóval: mindnyájunknak megvan a magunk élete, túl azon, amit az Olvasó lát. Ez mindenki más számára kényelmes így – szívesen eljátsszák a szerepüket, újra és újra, sőt még azután is benne ragadnak, hogy az Olvasó becsukja a könyvet –, nekem viszont folyton pörög az agyam. Logikus: ha nekem van egy másik életem a mesén túl, akkor kell lennie az Olvasóknak is, akiknek az arca felettünk lebeg. Csakhogy ők nem a könyv foglyai – de akkor hol vannak igazából? S mit csinálnak, miután becsukják a könyvet?

Egyszer egy aprócska Olvasónk leverte a könyvet, és az olyan lapra esett, amire nem írtak mást, csak engem. Egy teljes órán át néztem a Más-világ történéseit. Az ott élő óriások betűkkel megjelölt fakockákból emeltek hatalmas épületeket, és a kezükkel túrtak bele egy mély asztalba, amit olyasféle homokkal töltöttek meg, mint Örökkön-örökké Parté. Állványok előtt álltak, melyek hasonlítottak Naspolyáéhoz, csak ezek a művészek egészen egyedi stílusban alkottak – kezüket mártották a festékbe, azután mindenféle tarka mintát kentek a papirosra. Végül az egyik a Mások közül, aki olyan öregnek tűnt, mint Matilda királynő, közelebb hajolt és összevonta a szemöldökét. „Gyerekek! Hát szabad így bánni a könyvekkel?” – kérdezte, mielőtt kizárt a világukból.

Amikor elmeséltem a többieknek, miket láttam, csak a vállukat vonogatták. Matilda királynő azt javasolta, beszéljek Orbánccal erről a különös álomról, és kérjek

tőle valami altató főzetet. Egyedül Frocli hitt nekem, aki mesében és mesén túl is a legjobb barátom. „Mit számít ez, Olivér? – kérdezte még ő is. – Miért vesztegetnénk időt és fáradságot egy olyan helyre, amit sosem ismerhetünk meg?” Tüstént megbántam, hogy felhoztam ezt az egészet. Frocli nem volt mindig kutya – a mesébe eredetileg úgy írták bele, mint Fügét, a legjobb gyerekkori haveromat, akit Naspolya közönséges kutyává változtatott, de miután ezt csak egy visszaemlékezésből tudjuk, a szövegben mindenütt kutyaként szerepel. Ezért marad ebben a szerepben akkor is, ha nem játszik.

Frocli most éppen leüti a királynőmet.

– Sakk-matt – közli.

– Miért győzöl mindig? – sóhajtok fel.

– Miért engeded mindig? – Frocli megvakarja a füle tövét. – Hülye bolhák.

Amikor melózunk, Frocli nem beszél, csak ugat. Mindenhová követ, pont mint egy hűséges öleb, A szerepe alapján sose gondolnád róla, hogy a való életben mennyire szeret basáskodni.

– Mintha egy könnycseppet láttam volna a negyvenhetedik oldal tetején – jegyzem meg közönyös hangon, pedig mióta megláttam, másra sem tudok gondolni, csak hogy visszatérjek oda és utánajárjak. – Nincs kedved ránézni?

– Ne már, Olivér. Csak ezt ne! – Frocli a szemét forgatja. – Olyan vagy, mint egy póni, aki csak egy trükköt ismer.

– Szólítottál? – üget közelebb Fuszekli. Megbízható jószág, amellett újabb remek példa arra, hogy a látszat néha csal. Habár a világunk lapjain egy sokat próbált

csataló magabiztosságával horkant és dobog, valahányszor becsukják a könyvet, kész idegroncs lesz, és elszáll minden önbizalma.

Elmosolyodok, mert ha nem tenném, még azt hinné, hogy haragszom. Iszonyú érzékeny.

– Nem, én nem...

– Mintha a póni szót hallottam volna...

– Csak átvitt értelemben használtuk... – próbálkozik erőtlenül Frocli.

– Hát, már itt vagyok, úgyhogy megmondhatjátok az igazat – Fuszekli félkörben elfordul. – Óriásinak látszik a farom ebben a nyeregben, igaz?

– Dehogy – vágom rá tüstént, miközben Frocli határozottan rázza a fejét.

– Csakúgy dagadozol az izmoktól – teszi hozzá. – Már épp kérdezni akartam, hol szoktál gyúrni.

– Csak azért mondod, hogy jobban érezzem magam – szipog Fuszekli. – Tudtam, hogy nem kellett volna befalni azt az utolsó répát is...

– Mesésen nézel ki, Fuszekli – bizonygatom, – De tényleg. – Mégis megrázza a sörényét, hogy sértődötten elvonuljon a part másik végébe.

Frocli a hátára hemperedik.

– Ha még egyszer végig kell hallgatnom ennek a törpeuszkárnak a vinnyogását...

– Pontosan erről beszélek – szakítom félbe. – S ha nem kellene? Ha bárhol lehetnél, ahol csak akarsz?

Sokat álmodom erről. Persze butaság, de látom magam egy teljesen ismeretlen utcán, egy olyan faluban, ahol még sose jártam. Egy lány szalad felém, sötét haja zászlóként lobog a szélben, és a nagy sietségben egyenesen nekem ront. Amikor a kezemet

nyújtom, hogy felsegítsem, érzem köztünk azokat a szikrákat. Szeme, mint a legédesebb méz, teljesen megigéz. Végre, mondom, s mikor megcsókolom, a tél és a menta ízét érzem, ami nem is hasonlít Szerafimáéra...

– Ja, persze – szakít félbe Frocli. – Biztos épp egy vadászkutyára van szükségük.

– Csak azért vagy kutya, mert annak írtak meg. S ha képes lennél változtatni ezen?

Gúnyosan felkacag.

– Változtatni. Változtatni a mesén. Ja, ez csúcspoén, Olivér. Ha már így benne vagy, miért nem változtatod szőlőlévé a tengert, vagy adsz szárnyakat a sellőknek?

Talán igaza van; talán csak én gondolkodom így. A könyvben mindenki másnak tökéletesen elég, hogy részese lehet a mesének – nem bánja, ha mindig ugyanazt kell tennie és mondania, újra meg újra, mint egy színdarabban, amit sosem vesznek le a műsorról. Nyilván azt hiszik, hogy a Más-világban ugyanígy élnek. Csak nekem esik nehezemre elképzelni, hogy az Olvasók is minden áldott nap ugyanakkor kelnek és ugyanazt reggelizik, majd ugyanabban a székben ücsörögnek és ugyanazt a társalgást folytatják le a szüleikkel, míg végül lefekszenek, hogy másnap elölről kezdjenek mindent. Szerintem hihetetlen az életük – és a hihetetlen alatt azt értem, hogy van szabad akaratuk. Folyton azon tűnődöm, milyen lehet: érezni, ahogy kinyílik a könyv, mégsem esengeni a királynőnek, hogy engedjen el a lovagi küldetésre. Elkerülni a tündérek csapdáit és a gonosztevőket. Beleszeretni egy lányba, akinek szeme a legédesebb méz. Látni olyanokat, akiket nem ismerek, de még a nevüket se tudom. Tényleg

nincsenek nagy igényeim. Szívesen lennék királyfi helyett mondjuk mészáros. Szívesen átúsznám a tengert, hogy úgy ünnepeljenek, mint legendás sportolót. Szívesen veszekednék valakivel, aki bevág elém az úton. Csinálnék bármit, csak azt ne kelljen, amit emberemlékezet óta teszek. Szerintem kell lennie egy világnak a lapokon túl. Vagy csak mindenáron szeretném ezt hinni.

Végignézek a többieken. Két olvasás között mindenki önmagát adja. Az egyik manó új szólamot ír a furulyára, amit egy bambuszból faragott ki. A tündérek a keresztrejtvényt fejtik, amit Rajmund kapitány készített nekik, de folyton csalnak, a varázsló kristálygömbjéből lesik ki a válaszokat. Szerafima meg…

Csókot lehel felém, mire kipréselek magamból egy mosolyt,

Szemrevaló lány, nem is kérdés – ezüstszínű a haja és kékebb a szeme, mint a parkban nyíló ibolyák –, viszont a cipő-mérete is nagyobb az IQ-jánál.

Például töretlenül hisz abban, hogy mély érzéseket táplálok iránta, csak mert a munkám részeként újra és újra meg-mentem.

Ha őszinte akarok lenni, van nehezebb munka, mint egy gyönyörű lányt csókolgatni, de egy idő után kiveszik belőle az érzés, kezd rutinná válni. Egyértelműen nem vagyok szerelmes Szerafimába, csakhogy ez az aprócska tény láthatóan elkerüli a figyelmét. Ettől viszont folyton furdal a lelkiismeret, valahányszor megcsókolom, mert tudom, hogy sokkal többet kép az egészbe, mint amennyit meg tudok neki adni, miután a könyv becsukódik.

Frocli torkából hosszú, gyászos sóhaj tör fel. Ez a másik ok, amiért bűntudatom van, valahányszor megcsókolom Szerafimát. Frocli emberemlékezet óta bele van zúgva, ami csak tovább ront a helyzeten. Milyen érzés lehet nap mint nap azt látni, hogy szerelmet színlelek a lány iránt, akiért ő odáig van?

– Bocs, haver – mormolom, – Bár ő is tudná, hogy az egész csak műsor!

– Nem a te hibád – felel feszült hangon. – Csak teszed a dolgod.

Mintha csak erre várna, hirtelen vakító fénysugár árad szét, amint az égbolt éles repedéssel kettéválik.

– Mindenki a helyére! – kiáltozik izgatottan Frocli. – Gyerünk! Pozíciót felvenni! – Rohan, hogy segítsen szétszedni a manóknak a hidat, amit azután újra felépíthetnek.

Megragadom a tunikámat és a tőrömet. A sakkbábukként használt tündérek felrebbennek és szikrázó betűkkel kiírják a levegőbe, hogy ÉG VELED, mielőtt elsüvítenek az erdő felé.

– Hálás köszönetem! – kiáltok utánuk udvariasan, mielőtt indulok, hogy az első jelenetemre a palotába érjek.

Mi történne, merengek el, ha egyszer elkésnék? Ha elkószálnék vagy megállnák a várkapuban, hogy megszagoljam az orgonát – s így nem lennék a helyemen, mire a könyv kinyílik? Vajon magától összezáródna? Vagy elkezdődne a mese nélkülem?

A próba kedvéért lassítok, szinte húzom a lábamat, ám hirtelen mintha mágneses erő ragadna meg, hogy szinte átrepítsen a lapokon. Szárazon zizegnek, ahogy rajtuk ugrálok, közben a lábaim kétszeres sebességgel

mozognak, amit elképedve nézek. Már hallom Fuszeklit, aki az udvari istállóban nyihog, és a sellőket, amint nagy csobbanással belevetik magukat a tengerbe, azután már ott is állok a helyemen, a lovagterem királyi trónusa előtt.

– Épp ideje – mormolja Frocli. Az utolsó pillanatban ragyogó fényár vetül ránk a megnyíló égből. Ahelyett; hogy félrefordítanám a tekintetem; ahogy máskor szoktuk, ezúttal egyenesen felnézek.

Látom az Olvasó arcát – kicsit elmosódott a széleken; mint amikor a nap kel fel a tenger mélyéről. S mintha csak a napba néznék; képtelen vagyok levenni róla a szemem.

– Olivér! – sziszegi Frocli. – Koncentrálj!

Elfordulok a szempártól, amelynek színe a legédesebb mézé; az ajkaktól, melyek épp csak résnyire nyílnak, mintha készülnének kimondani a nevem. Elfordulok és megköszörülöm a torkom; hogy mint korábban kismillió alkalommal; elmondjam az első soromat.

Ugyan kit?

Nem én írtam a szerepemet; és már nem emlékszem; mikor tanultam meg. Nekem elég némán kimondanom a szavakat; maguk a hangok az Olvasó fejében keletkeznek; nem az én számból jönnek. Hasonlóképpen; az összes mozdulat; amit teszünk – mintha egy színdarabot játszanánk az Olvasó képzeletében áll össze működő egésszé. Mintha mindent; amit ezen a távoli kis színpadon játszunk; gondolatban átfordítana magának. Nem tudom, hogy az idők során magamtól jöttem-e rá erre. Lehet, hogy mindig is tudtam – ahogyan azt is tudom; hogy amikor

ránézek a fűre és hozzátársítok egy színt; az a szín a zöld lesz.

Naspolya ezúttal is meggyőzően alakítja a távolról érkezett nemest; akinek imádott lányát elrabolták – annyit hallottam már a monológot, hogy sokszor én is vele mondom. A mese szerint persze egyáltalán nincs lánya. Csapdát állít nekem, de ezt még nem tudhatom – ha ezerszer végigjátszottam a darabot, akkor sem –, így amíg a többi királyfiról lamentál, akik nem akarták megmenteni az ő Szerafimáját, a lányra gondolok, aki olvas minket.

Láttam már korábban is. Nem olyan, mint az átlag Olvasó – ők öregek, mint Matilda királynő, vagy olyan fiatalok, hogy még hisznek a szőke hercegben. Ez az Olvasó... nos, úgy korombéli lehet. Nyilván tudja – ahogy én is hogy a tündérmesék kitalált történetek. Igazából senki sem él boldogan, amíg meg nem hal.

Frocli ugrándozva szalad át a lovagterem fényesre vikszolt fekete-fehér kövezetén, és bőszen rázza a farkát, ahogy csikorogva fékez mellettem.

Hirtelen hang hallatszik – távolian, mintha egy alagúton át érkezne, mégis tisztán és kivehetően:

– Delila, már *kétszer* szóltam... el fogunk késni!

Időről időre hallom beszélni az Olvasókat. Általában nem hangosan olvasnak, de hébe-hóba beszűrődik egy társalgás, míg a könyv nyitva van. Sok mindent megtudok abból, hogy nyitott füllel játszom a szerepem. A „meg ne csípjen az éji bogár” például egyszerűen azt jelenti, hogy „jó éjszakát”, még olyan helyeken is, ahol nemigen látni bogarat. Olyan dolgok is vannak a Más-világban, amik nálunk nincsenek: tévé (ezt a szülők nem szeretik úgy, mint a könyveket), Happy Meal (egyáltalán

nem „boldog kaja”, csak egy papírzacskó, benne valami műanyag vacakkal); zuhany (amit lefekvés előtt vesznek; és csuromvizesek lesznek tőle).

– Még hadd fejezzem be! – felel a lány.

– Ezerszer olvastad már azt a könyvet, pontosan tudod, mi lesz a vége. *Ne* szóljak *még egyszer!*

Korábban is hallottam már, ahogy ez az Olvasó egyidősebb hölggyel beszélt. A társalgásukból azt vettem le, hogy ő az édesanyja. Folyton azt mondja Delilának, hogy tegye félre a könyvet és menjen ki a szabadba. Sétáljon, szívjon friss levegőt. Hívja fel egy barátnőjét (hányan lehetnek hallótávolságon belül?), menjenek el moziba (bármi is legyen az). Mindig várom, mikor adja be a derekát, de a legtöbbször talál valami kifogást, hogy tovább olvashasson. Néha tényleg kimegy, de felnyitja a könyvet, és újra olvasni kezd. El nem tudom mondani, mennyire érthetetlen ez a számomra. Miközben én elpazarolom az életem egy könyvben, ahonnan legszívesebben elszöknék, ő mást se akar, mint benne lenni.

Ha beszélhetnék ezzel a lánnyal, Delilával, megkérdezném tőle, miért áldozna az életéből egyetlen pillanatot is erre a világra, amiben ilyen rútul benne ragadtam.

Nem mintha még nem akartam volna beszélni az Olvasókkal. Elhiheted, hogy a legelső dolgom volt megpróbálni, amint elkezdtem komolyan ábrándozni a Más-világról – ha rá tudnám venni egyiküket, hogy észrevegyen, talán esélyem lenne megszökni. S itt a bibi: az Olvasók csak akkor látnak, amikor zajlik a mese, amikor pedig zajlik a mese, muszáj követnem a forgatókönyvet. Még ha próbálok is olyat mondani, hogy

„Kérlek! Vegyél észre!” valami olyasmi lesz belőle; hogy „Megmentem a szívem hölgyét!” Mintha agyatlan báb lennék. Ha okom lenne azt hinni; hogy egy Olvasó megláthatja, milyen vagyok valójában – amikor nem a szerepet játszom – szó szerint bármire képes lennék. Kiüvölteném a tüdőm. Körbe-körbe rohangálnék vagy felgyújtanám magam. Akármit megtennék, csak észrevegyen.

Van fogalmad róla, milyen érzés, hogy az életed örökké csupa egyforma napból fog állni, s mindig ugyanazt kell majd csinálnod? Olivér királyfiként talán megkaptam az élet ajándékát, de nem kaptam esélyt, hogy igazán *éljek.*

– Megyek – veti oda Delila a válla felett, mire zajosan kifújom a levegőt. Nem is vettem észre, hogy bent tartottam. A tudat, hogy nem kell újra végigmennem az egész szövegen… mit mondjak, nagy megkönnyebbülés.

Szédítő gravitációs örvény támad, ahogy a könyv csukódni kezd, de ezt már mindnyájan megszoktuk. Megkapaszkodunk, amiben tudunk – gyertyatartókban, asztallábakban, végső esetben egy *g* vagy *y* lelógó szárában –, amíg a lapok össze nem zárulnak.

– Hát – eresztem el a függönyt, amit megmarkoltam – szerintem még olcsón megúsztuk ezt a…

Mielőtt befejezhetném, hirtelen azon kapom magam, hogy észveszejtő tempóban száguldok. Addig pörgetik a lapokat, míg a világunk ki nem nyílik a mese legvégén. Szerafima varázsütésre feltűnik mellettem tündöklő ruhájában. Frocli nyakában ezüstszalag, a végén jegygyűrű. A manók fejünk fölé tartják a menyegzői baldachint, a tündérek selyemszalagokat bontanak, melyek körbe ölelik őket és lágyan lengenek a tengeri

szellőben. A sellők is összegyűlnek a sekélyesben, hogy irigykedve tekintsenek frigyünkre.

Ahogy lenézek, hirtelen elfog a pánik.

A sakktábla. Még most is ott van. A tündérbábuk persze eltűntek, de a homokba karcolt kockák még mindig ott éktelenkednek, és fényesen bizonyítják, hogy akkor is van élet a könyvben, ha épp senki sem olvassa.

Nem tudom, ez miért nem rendeződött vissza. A könyv sosem követ el ilyen hibákat – valahányszor új oldalra lapoznak, ott állunk teljes díszben, és minden más is a helyén van. Persze lehet, hogy korábban is előfordult már ilyesmi, csak nem vettem észre. Viszont logikus, hogy ha nekem feltűnt, másnak is feltűnhet.

Teszem azt, az Olvasónak.

Delilának.

Nagy levegő, Olivér!, mondom magamban.

– Frocli – sziszegek.

Felmordul, de nem értem, mit mond. *Ilyenkor nem.*

Oké, Olivér, mondom magamban. *Ez még nem a világvége. Az emberek a boldog végért olvasnak meséket, nem azért, hogy homokba rajzolt sakktáblákat keressenek.* Ezzel együtt próbálom magamhoz vonni Szerafimát, hátha elrejthetem a sakktáblát dagadozó ruhájának redőivel, ő azonban teljesen félreért. Azt hiszi, eljött a nagy pillanat. Hátraveti a fejét és a pilláit rebegtetve várja a csókot.

Mindenki lélegzetvisszafojtva figyel. A manók, a tündérek, a sellők. A kalózok, akik horgonylánccal kötözték meg Pirót, a sárkányt, hogy veszteg maradjon.

Az Olvasó is csak rám vár. Ha megadom, amit akar, becsukja a könyvet, s azzal vége.

Jó, *legyen.*

Előrehajolok, hogy megöleljem és megcsókoljam Szeráfimát, közben az ujjaim köré csavarom a fürtjeit. Érzem, hogyan olvadozik a karomban, egész testével hozzám préselődik. Oké, talán nem az esetem, de semmi sem tiltja, hogy az ember élvezze a munkáját.

– *Delila!*

Ahogy a lány közelebb hajol, elsötétül felettünk az ég.

– Milyen fura – mormolja.

Ujja egyre közelebb kerül, világunk határát feszegeti, az egész jelenetet meggörbíti. Visszafojtom a lélegzetem, már várom, mikor nyom el, mint egy bogarat, ám ehelyett megérinti a pontot, ahová a sakktáblát rajzoltam.

– Ez azelőtt nem volt itt – jelenti ki.

DELILA

KÜLÖNC VAGYOK.

Mindenki mondja. Talán mert míg más tizenöt éves lányok ajakfényekről beszélnek, meg hogy melyik filmsztár a dögösebb, addig én szívesebben vonulok félre egy könyvvel.

De komolyan, jártál mostanában bármelyik gimiben? Melyik épeszű lány akarná összeszűrni a levet egy agyatlan focistával, vagy kihívni maga ellen a menő csajokat, akik úgy őrködnek a szekrényeknél, mint valami divatrendőrség, hogy kapásból elítéljenek egy kopott tornacipő vagy egy turis pulcsi miatt? Kösz, de nem. Inkább teszek úgy, mintha egy másik világban élnék – s valahányszor kinyitok egy könyvet, pontosan ez történik.

A mamám sokat aggódik, amiért magányos típus vagyok. Ami nem egészen igaz. A legjobb barátnőm, Jules, például tök jó arc. A mamám hibája, hogy nem lát belőle mást, csak a biztosítótűt, amivel átszúrja a fülét, meg a rózsaszín taréját. Már csak ezért is szeretek Julesszal lógni – ha vele vagyok, engem senki sem vesz észre.

Jules megérti, miért rajongok a könyvekért. Ő ugyanígy van a ZS-kategóriás horrorfilmekkel. Betéve tudja az egész A *masszát.* Csak úgy beszél a suli népszerűbb csajairól, mint Buroklakókról.

Bezzeg mi nem vagyunk népszerűek. Ha már itt tartunk, engem örökre száműztek a népszerű csajok közül, sőt azt is megtiltották, hogy bármelyikük

közelébe menjek. Tavaly, amikor a tornateremben softballoztunk, egy lendületes ütéssel eltörtem a szurkolócsapat kapitányának, Allie McAndrewsnak a bal térdét. Hat teljes héten át Allie nélkül kellett felállni a piramisnak, de még a bálkirálynőnek járó tiaráért is mankóval ment ki.

A legrosszabb az egészben, hogy a labdát sem találtam el. Aki a Nagy Sebesülés előtt nem utált, hirtelen az is jó okot talált arra, hogy átnézzen rajtam, gúnyosan végigmérjen, sőt nekilökjön a szekrénynek, ha csak az útjába akadok. Leszámítva persze Julest, aki egy héttel a történtek után költözött ide. Amikor elmondtam neki, hogyan lettem pária, gúnyosan felkacagott.

– Kár, hogy nem törted el mind a kettőt!

Julesszal nincsenek titkaink egymás előtt. Tudom, hogy szappanopera-függő, ő meg tudja, hogy a mamám takarítónő. Csak egyvalamit nem osztok meg vele: a tényt, hogy egész héten azért kerülöm, mert szégyellem magam választott olvasmányom miatt.

Ami egy mesekönyv taknyosoknak.

Ha szerinted örökre elvágtam magam azzal, hogy szétzúztam a csúcs-pomponlány térdkalácsát, próbálj elővenni egy mesekönyvet a gimiben. Aki Dosztojevszkijt olvas, talán fura, de legalább agyas. Aki képregényt olvas, fura, de legalább menő. Aki mesét olvas, szimplán vesztes.

Egy hónapja fedeztem fel ezt a mesét, amikor ebédre visszavonultam a suli könyvtárába. Ott ücsörögtem, békésen ettem a mogyoróvajas és pillecukor-krémes szendvicsemet, amikor felfigyeltem rá, hogy az egyik könyv fordítva, fejjel lefelé áll a polcon, mintha rossz helyre tették volna vissza. Gondoltam, segítek Winx

kisasszonynak, a könyvtárosnak, de alig értem a könyvhöz, úgy megrázott, mintha a konnektorba nyúltam volna.

A könyvet rongyosra olvasták, a gerince már alig tartott – az ember azt hinné, rég kiszórták az éves vásáron, ahol fillérekért kapni elnyűtt régi regényeket. Az illusztrációk alapján egyértelműen mesekönyvnek tűnt, mégis az első világháborús történelmi művek közé keveredett. S ami a legfurább: nem találtam rajta vonalkódot, hogy megkeressem a helyét.

– Ezt már olvasta, Winx kisasszony? – kérdeztem.

– Ó, valamikor régen – felelte. – Igazán különleges darab. A szerző maga festette a képeket és köttette be a könyvet.

– Akkor egy vagyont érhet!

– Nem igazán – sóhajtott fel Winx kisasszony. – A szerzőt inkább a bűnügyi regényeiről ismerik, ezt csak próbaképpen írta. Kísérletként, amit végül nem fejezettbe. Sőt, többé egyáltalán nem írt. Nagyon szerettem a műveit, ezért nem tudtam ellenállni ennek, amikor ráakadtam egy kacatvásáron. Fillérekért került az iskola tulajdonába.

Lenéztem a borítóra. *Sorok között*, írta Jessamyn Jacobs.

Még aznap kivettem, és bioszon, a tankönyvembe rejtve elejétől a végéig kiolvastam. Egy királyfiról, Olivérről szól, aki elindul, hogy megmentse a királykisasszonyt, akit a gonosz Naspolya tart fogva. Csak az a bibi, hogy a többi szőke herceggel ellentétben Olivér nem az kockázatvállaló típus. Az apja csatában halt meg, így amennyire ő látja: jobb félni, mint megijedni.

Szerintem ezért is találtam olyan érdekesnek. Az első dolog, amit megtudunk Olivérről, hogy nem könnyű apa nélkül felnőni. Úgy éreztem, a számból vették ki a szót, bár az én apám nem csatában halt meg, csak tízéves koromban elhagyta a mamámat, hogy keressen magának egy új, szebb családot. A mamám egy álló évig minden éjjel sírt, én meg színötös lettem – nem mintha rajongtam volna a tanulásért, de nem akartam én is csalódást okozni. Közben át kellett költöznünk egy sokkal kisebb házba, míg a mamám takarítani kezdett azoknál a lányoknál, akik úgy kezeltek, mint egy gombás fertőzést.

Jöjjön a nagy beismerés: Olivér aranyosabb, mint akármelyik srác a suliban. Oké, kétdimenziós és csak festve van, de azért ne ítélj el – nézd csak meg a Rozsomákot az X-Menben, és mondd, hogy nem dögös. Talán nem szőke, hanem koromfekete, de mintha csak nekem tartogatná azt a tündöklő mosolyát. Ebből könnyű levond? azt a következtetést, hogy ideje lenne többet eljárnom otthonról, csakhogy nincs túl sok hely, ahová mehetnék.

Olivér amúgy okos is. Egyik akadályt a másik után küzdi le, de nem ám a kardjával, hanem az eszével. Amikor például elfogja három magányos sellő, megígéri, hogy mindnek intéz egy randit, ha cserébe megkapja azt a törmeléket, amit a tenger mos partra a hajótörések után. Ezt a szemetet, mások hulladékát használja fel, hogy megmeneküljön a tűzokádó sárkánytól, ami végzett az apjával. Szóval nem tipikus királyfi – éppúgy nem passzol a képbe, ahogy én sem. Olyan, aki nem bánná, ha a randinkön csak olvasnánk egy jót. S ért a csókolózáshoz, nem úgy, mint Leonard Ubergardt, aki

hetedikben, a játszóház mögött szó szerint próbált egészben lenyelni.

Azon az első héten annyit olvastam a könyvet, hogy betéve megtanultam minden szavát; magam előtt láttam minden képét. Azt álmodtam, hogy Naspolya a nyomomban van, meg hogy Rajmund kapitány kizavar a pallóra. Minden héten visszavittem a könyvet a könyvtárba, ahogyan az iskolai szabályzat előírja. Ki kellett várnom, hogy újra a polcra kerüljön, így másnak is alkalma legyen elolvasni – de hát melyik kilencedikes venne ki egy mesekönyvet? A könyv mindig megvárt, én pedig újra és újra kivettem, hogy immár hivatalosan is én legyek az iskola Első Számú Vesztese.

A mamám komolyan kezdett aggódni. Egy magamfajta lány, aki játszva kiolvashatna egy ezeroldalas felnőtt regényt, miért ragaszkodik így egy mesekönyvhöz?

Tudtam a választ a kérdésre, csak nem készültem bevallani senkinek.

Olivér herceg jobban megértett, mint a világon bárki más.

Oké, soha nem beszéltünk. És igen, kitalált hős. Ugyanakkor megvan benne minden, ami kell: céltudatos hős, született diplomata, tehetséges szabadulóművész. Még ha nem is létezik máshol, csak egy könyv lapjain, meg valami névtelen szerző fejében. Nem tudja, milyen az, amikor a szurkolócsapat bepasszírozza az embert a szekrényébe, ahonnan csak akkor szabadul ki, amikor a délutános gondnok meghallja a kiáltozását.

A mai nap más lesz, döntöm el, ahogy felébredek és a mennyezetet bámulom. Először is visszaviszem a könyvet. Az olvasónaplómba majd azt írom, hogy

átrágtam magam Az *éhezők viadalán* (ahogy a kilencedikesek 98 százaléka), és kifejtem, miért választom Gale csapata helyett Peeta csapatát. Közlöm Julesszal, hogy a hétvégén elmehetnénk a *Rocky Horror* maratonra, azután bioszon összeszedem a bátorságomat, hogy végre megszólítsam vegán osztálytársamat, Zachet, aki még az osztály húsevő növényét is csak tofuval hajlandó etetni, és még huszonegy éves kora előtt megmenti az összes kihaló bálnafajt.

Igen, ma lesz a nap, amikor minden megváltozik.

Felkelek, lezuhanyozok és felöltözök, de az a mesekönyv ott fekszik az éjjeliszekrényén, ahol tegnap este lefekvéskor hagytam. Ezt érezhetik a súlyos függők, gondolom, miközben próbálok ellenállni a késztetésnek, hogy utoljára még beleolvassak. Viszketnek az ujjaim, ahogy végigsimítok a gerincén, azután lemondó sóhajjal felkapom és kinyitom a könyvet, hogy mohón rávessem magam a mesére. Ám ezúttal valami nem stimmel. Mintha viszketne a két szemem közt, csak most az agyamat ráncolom, ahogy végigfutom a párbeszédet, ami minden ízében olyan, amilyennek lennie kell. Végül vetek egy pillantást az illusztrációra: a herceg a trónon ül, maga mellett hű kutyájával.

– Delila! – hallom meg a mamám hangját. – Már *kétszer* szóltam… el fogunk késni!

Résnyire szűkült szemmel nézem a lapot. Minek kéne másnak lennie?

– Még hadd fejezzem be…

– Ezerszer olvastad már azt a könyvet, pontosan tudod, mi lesz a vége. Ne szóljak még egyszer!

Ellapozok az utolsó oldalra. Amikor feltűnik, nem tudom elhinni, hogy csak most vettem észre. Közvetlenül Szerafima királykisasszony fénylő ruhája mellett egy hálót látok a homokba rajzolva. Mint egy táblázatot. Vagy sakktáblát.

– Milyen fura – suttogom magamnak. – Ez azelőtt nem volt itt.

– DELILA EVE!

Amikor a mamám a középső nevemet használja, tudhatom, hogy igazán mérges. Összecsapom a könyvet és betuszkolom a hátizsákomba, azzal lerongyolok a földszintre, hogy bekapjak valami reggelit, mielőtt elvisz a suliba.

A mamám már a kávéscsészéjét öblögeti, amikor felkapok egy pirítóst és megvajazom.

– Anya – kérdezem közben –, veled előfordult már, hogy olvastál egy könyvet és az... megváltozott?

Felém fordul a válla felett.

– Persze, hogyne. Amikor először olvastam az *Elfújta a szelet* és Rhett faképnél hagyta Scarlettet, tizenöt éves fejjel azt gondoltam, nincs romantikusabb a viszonzatlan szerelemnél. Amikor másodszor olvastam, tavaly nyáron, azt gondoltam, hogy a csaj elkényeztetett tyúk, a pasi meg önző disznó.

– Nem egészen így értettem… Ebben az esetben te változtál, nem a könyv. – Beleharapok a pirítósba, majd leöblítem a narancslével. – Képzeld el, hogy százszor elolvasod ugyanazt a történetet, ami mindig egy hajón játszódik, azután egy nap mégis a vadnyugaton.

– Nevetséges – közli a mamám. – A könyvek nem változnak.

– Az enyém igen…

Elfordul és végigmér, közben oldalra billenti a fejét, mintha nem tudná eldönteni, hogy hazudok, megbolondultam, vagy mindkettő.

– Ki kéne aludnod magad, Delila – hozza meg a döntést.

– De komolyan, anya…

– Egyszerűen csak észrevettél valamit, amit korábban nem. – Máris húzni kezdi a kabátján. – Menjünk.

Pedig ez nem olyasmi, ami felett elsiklott a figyelmem. Tudom.

Úton az iskola felé hátizsákom végig az ölemben pihen. A mamámmal csupa lényegtelen dologról beszélünk – mikor jön meg a munkából; készültem-e az algebradogámra; fog-e havazni –, miközben én másra sem tudok gondolni, csak arra az elmosódott kis sakktáblára a homokban, a tündérmese legutolsó lapján.

Autónk lehúzódik az épület előtt.

– Legyen szép napod – búcsúzkodik a mamám, mire adok neki egy puszit. Elsietek egy füldugós srác és a népszerű lányok mellett, akik fürtökben lógnak egymáson. (De most komolyan, látta őket bárki is külön-külön?)

Az iskola aktuális álompárja, Brianna és Angelo – ismertebb nevén BrAngelo – a szekrényem előtt turbékol.

– Annyira fogsz hiányozni – búgja Brianna.

– Te is nagyon fogsz hiányozni, bébi – vágja rá Angelo.

Az ég szerelmére! Nem olyan, mintha világ körüli útra indulnának. A csaj csak osztályfőnökire megy.

Nem veszem észre, hogy ezt hangosan is kimondom, csak amikor mindketten felém fordulnak.

– Mit tudsz te a szerelemről – horkan fel Brianna.

Angelo felnevet.

– Vagy a fiúkról…

Ahogy távoznak, egymásra fonják karjukat és a másik farzsebébe süllyesztik a kezüket.

A legrosszabb az egészben, hogy igazuk van. Akkor sem ismerném meg az igaz szerelmet, ha szembejönne velem az utcán. Ismervén a mamám tapasztalatait a romantikus kapcsolatok terén, nem is nagyon érdekel – bár sokszor eltűnődök, milyen lehet a legfontosabb személynek lenni másvalaki életében, és érezni azt a fájó űrt, amikor a másik nincs a közelünkben.

Éles csattanás hallatszik a szomszéd szekrény felől. Ahogy felnézek, Julest látom, aki csak azért fejeli meg a vasajtót, hogy felkeltse a figyelmemet.

– Föld hívja Delilát… – Ma éppen fekete fátylat és miniszoknyát visel vastag harisnyával, amit mintha borotvával szabdaltak volna össze. Tisztára a halott menyasszony. – Hol voltál az este? – tudakolja. – Kismillió üzit küldtem.

Habozok. Eddig titkoltam előle mesefüggőségemet, de ha létezik ember, aki elhiszi nekem, hogy egy könyv a szemem láttára változott át, akkor a legjobb barátnőm az.

– Bocs – felelek. – Korán feküdtem.

– Hát, pedig a Királyvegáról írtam.

Elpirulok. A legutóbbi pizsipartin, hajnali három tájékán bevallottam neki, hogy Zach a bioszról alkalmas pasi-alapanyagnak tűnik.

– Azt beszélik, a hétvégén összeakadt Mallory Wegmannel.

Mallory Wegman annyi sráccal összeakadt már az osztályból, hogy csak Kampókéznek becézik. Hagyom leülepedni az újságot, s vele a tényt; hogy ma reggel is Zachre gondoltam, mielőtt kinyitottam a könyvemet. Mintha ezer éve lett volna.

– Mindenkinek azt meséli, hogy a csaj igazi burgert adott neki vegaburger helyett, amivel megterhelte a szervezetét. Azt mondja, ennél többre nem is emlékszik.

– Mallory felőlem be is darálhatja a hamburgerébe. – Azért próbálom meggyászolni Zachet, majdnem-randimat, aki nagyon is mással jár, de csak Olivérre tudok gondolni.

– El kell mondanom valamit... – vágok bele.

Jules tekintete azonnal elkomolyodik.

– Olvastam egy könyvet és... szóval, megváltozott.

– Totál megértelek – bólint Jules. – Amikor először láttam *A gyilkos paradicsomok támadását,* tudtam, hogy az életem már sosem lesz ugyanolyan.

– Nem, nem azt mondom, hogy én változtam meg, hanem hogy a könyv. – A hátizsákomba nyúlok és elővesszem a mesét, hogy egyenesen az utolsó oldalra lapozzak. – Nézd.

Királyfi? Ja, ott áll a szokott helyén.

Királykisasszony? Dettó.

Frocli? Boldogan csóválja a farkát.

Sakktábla?

Sehol.

Nem egész félórája még ott volt, most meg hirtelen eltűnt.

– Delila? – ráncolja a homlokát Jules. – Minden oké?

Érzem, ahogy kiráz a hideg. Becsukom a könyvet, majd újra kinyitom, közben hunyorogva próbálok tisztán látni.

Semmi.

Visszatuszkolom a-könyvet a zsákomba és bezárom a szekrényt.

– Én… szóval, mennem kell. – Elfurakodok Jules mellett, miközben máris becsengetnek.

Csak hogy tudd, nem szokásom hazudni. Sose hazudok, sose lopok. Sose lógok az órákról. Igazi mintadiák vagyok.

Ettől csak még döbbenetesebb, amit tenni készülök. Az ellenkező irányba indulok, a tornaterem felé, pedig nekem is osztályfőnökire kéne mennem.

Én, Delila McPhee.

– Delila? – Ahogy felnézek, az igazgatót látom magam előtt. – Nem osztályfőnökire kéne menned?

Megnyerően mosolyog. Eszébe se jut, hogy lógni akarok az óráról.

– Öö… Winx kisasszony megkért, hogy hozzak el egy könyvet a szertárból.

– Ó – bólint az igazgató. – Csak rajta! – Továbbint.

Egy pillanatig értetlenül nézem. Tényleg ilyen könnyű olyasvalakivé válni, aki nem vagyok? Azután szaladni kezdek.

Meg sem állok, amíg el nem érem az öltözőt. Tudom, hogy ilyen korán egy lélek sincs itt. Amint leülök a padra, előveszem hátizsákomból a könyvet, és újra felnyitom.

Az igazi tündérmesék nem a nyúlszívűeknek valók. Ezekben a gyerekeket boszorkányok falják fel és farkasok kergetik; a nők kómába esnek vagy éppen

áldozatul gonosz rokonaiknak. Valahogy mégis minden fájdalom és szenvedés megéri, amikor a mese jóra fordul; és boldog vége lesz. Hirtelen nem számít; ha az ember négyest kapott a francia röpdogára; vagy ő az egyetlen lány a suliban; akinek nincs randija a bálra. A boldog vég jóvátesz mindent. De mi van, ha ez mégsem a vége?

Ahogy a mamámnál. Azelőtt szerette a papámat; különben nem házasodtak volna össze – most meg beszélni se akar vele, ha a szülinapomon vagy karácsonykor felhív. Talán a tündérmesék is pontatlanok. Talán így kéne végződniük: *Boldognak tűntek, de a látszat néha csal.*

A homokban meg továbbra sincs sakktábla.

Dühödten kezdem pörgetni a lapokat. A legtöbb oldalon Olivér királyfi valaki társaságában látható – legyen az a kutyája; a gonosz Naspolya; vagy Szerafima királykisasszony –, ám akad egy, ahol tök egyedül van.

Ha már itt tartunk; az a kedvencem.

A mese vége felé jön, miután már túljárt Piró sárkány eszén; hogy Rajmund kapitány és a kalózai gondjára bízza a bestiát. Azután; hogy a kalózok behajózták a sárkányt, Olivér egye dűl marad a parton, és felnéz a sziklaszirt tetején álló toronyra, ahol Szerafimát fogva tartják.

A 43. oldalon látható képen kezd mászni.

Közelebb emelem a könyvet, hogy még tisztábban lát hassam Olivért. Színesben festették meg: a szél összeborzolja hollófekete haját, és a karjai megfeszülnek, ahogy leküzdi a meredek sziklafalat. Smaragdzöld tunikája rongyos, megpörkölődött Piró tüzes leheletétől, és szétfoszlott, amikor a kalózhajón

kiszabadult béklyóiból. A fogai közé veszi tőrét, hogy megragadhasson egy sziklapárkányt. Arcával a tenger felé fordul, ahol a hajó belevész a távolba.

Talán épp az arca miatt szeretem annyira ezt az illusztrációt. Azt hinnénk, egy ilyen pillanatban nem látni rajta mást, csak konok eltökéltséget, esetleg olthatatlan szerelmet a közelben raboskodó kedvese iránt. Ehelyett úgy néz… nos… mint akinek lenne jobb dolga.

Mint aki szívesebben lenne a kalózhajón. Vagy bárhol másutt, csak ne ezen a sziklaszirten.

Mintha titkolna valamit.

Még közelebb hajolok, az orrom szinte hozzáér a laphoz. A kép elmosódik, ahogy vizsgálom, de így is meg mernék rá esküdni, hogy Olivér szeme egy pillanatra felém rebben, mielőtt visszafordul az óceán felé.

– Bár valóságos lennél! – suttogom.

Az öltözőben megszólal a kihangosított csengő. Ez azt jelenti, hogy az osztályfőnöki véget ért, mennem kell matekra. Nagy sóhajjal teszem le a padra a még nyitott könyvet. Kicipzárazom a táskámat, majd újra felveszem.

És levegő után kapok.

Olivér most is a sziklafalat mássza, de a tőr, amit a fogai közt szorongatott, már a jobb kezében van. Éles hegye a sziklát karistolja, hogy a létező leghalványabb fehérrel kígyózó vonalat véssen a sötét gránitba:

Megdörgölöm a szenem. Ez nem e-olvasó, nem is iPad, csak egy régimódi nyomtatott könyv. Se animációk; se hangeffektek. A lélegzetem is visszafojtom, ahogy megérintem a papírt, éppen azon a helyen, majd lassan felemelem az ujjam.

A sziklaszirt sötét falán lassan kirajzolódik egy egész szó.

SEGÍTS!

11. OLDAL

Nézzük a dolgok napfényes oldalát, gondolta Olivér. Leendő arám nem zuhant mélységes mély álomba, és a haját sem fogja leengedni, hogy azon kelljen felmásznom a megmentésére. Másfelől viszont teljesen vakon vágok bele a küldetésbe, hisz még azt sem tudom, hol keressem.

Olivér kedvenc paripája, Fuszekli nyergében ült, és most tétovázva megállt a várfal alatt. Ahogy lenézett Froclira, aki gazdája oldalán ügetett, hangosan is kimondta a nagy kérdést: – És most merre? – Iszonyú nehéz megmenteni egy királykisasszonyt, döbbent rá, ha alig van nyom, amin elindulhatnánk.

Frocli vakkantott egyet, miközben orrával az Elvarázsolt Erdő felé bökött.

Olivér összerezzent. Noha leghamarabb errefelé jutott el a viskóhoz, ahol a mágus Orbáné lakott – aki a legtöbbet segíthetett abban, hogy legyen min továbbindulni –, az út nem szűkölködött veszélyekben. A vágtázó paripa bármikor elbotolhatott egy kiálló gyökérben, hogy a belógó ágakat ne is említsük. Az erdő helyenként úgy összesűrűsödött, hogy az ember az orráig se látott, és elvarázsoltnak sem véletlenül nevezték – a fák közt kígyózó csapások kész útvesztőt alkottak, ráadásul szüntelenül változtak, így senki nem járhatott az előre kitaposott úton.

Olivér behunyta a szemét, és Szerafima királykisasszonyra gondolt, akit élete végéig tartó

nyomorúságra ítélt volna, ha nem szabadítja ki a gonosztevő karmai közül.

Nem mintha számított volna a felbukkanására...

A nyakában viselt iránytűért nyúlt, miközben az otthonára gondolt, amit alig néhány lépésnyire hagyott el. Talán az édesanyjának van igaza – jobb félni, mint megijedni –, ám mielőtt még meggyőzhette volna magát arról, hogy térjen vissza a palota falainak biztonságába, aprócska fény villant előtte. Hunyorogva épp csak ki tudta venni egy tündér alakját. Ezek a kellemetlen teremtmények élnek-halnak a hazugságért, a pletykáért, és tudvalevőleg egy felnőtt férfi szemére is képesek álmot bocsátani, hogy utána ellopják az összes titkát. Olivér bosszúsan csapdosott, mintha egy pimasz legyet próbálna elhessegetni, a tündér azonban tündöklő fénnyel felemelkedett, azután zuhanórepülésben lecsapott, hogy belemarjon Fuszekli hátsó fertályába.

A paripa felágaskodott, s azonmód vágtázni kezdett az Elvarázsolt Erdő felé. Olivér nem tehetett mást, teljes erejéből kapaszkodott, és remélte, hogy Frocli győzi a tempót.

Addig rángatta a gyeplőt, míg végül sikerült megzaboláznia lovát.

– Jól van, fiú – nyugtatgatta, azzal körülnézett, hogy tájékozódni próbáljon.

A sötétben eleinte semmit sem látott, azután hirtelen tűhegynyi fény gyulladt. Majd egy másik. És egy harmadik. Ha hunyorgott, a vézna teremtményeket is láthatta, kiknek verdeső szárnyai körül fojtottan izzottak a fények.

Az egyik tündér az arca előtt repkedett, hogy teljesen megigézze. Hajában szüntelenül váltakozó

szikrák pattogtak, melyek minden mozdulatára éles, sercegő hangot hallattak, közben áttetsző bőre úgy világított a sötétben, mint a holdvilág. Amikor elmosolyodott, fogai megannyi apró tőrként sorakoztak. Szemvillanás alatt Olivér nyakára támadt, hogy megharapja.

– Áú! – kiáltott fel Olivér. Ahogy elhessegette, a tündér elégedetten nyalta meg ajkait.

– Igazi királyi vér – szólalt meg. – A bor és a vagyon zamata.

– Királyfi vagyok – közölte vele Olivér. – Azért indultam útnak, hogy megmentsek egy királykisasszonyt.

A második tündér a kézfején landolt, és a hüvelykjébe mélyesztette borotvaéles fogait, mire Olivér újra feljajdult.

– Hazudik – jelentette ki a második tündér. – Érzem benne a félelmet.

A harmadik tündér óvatosan Olivér orrára telepedett.

– A félelmet? Akkor tudom, kicsoda. – Egyenesen belenézett Olivér szemébe. – Ez a királynő fia. Szikra vagyok, akitől a bölcsességedet kaptad.

Az első tündér társa mellett lebegett.

– Én Csóva. Tőlem kaptad a hűséget.

– Én meg Sziporka – mutatkozott be a második tündér. – Tőlem kaptad az életet.

– Hálás köszönetem mindenért – hajolt meg udvariasan Olivér, minthogy egy királyfinak mindenkor udvariasnak kell lennie de még hálásabb lennék, ha utamra engednétek.

– Nem tehetjük – rázta a fejét Szikra. – Az erdő túl veszélyes ilyenkor.

Csóva bólintott.

– Akiben ennyire nincs mersz, inkább ne kockáztasson.

– Sziporka – szólt társához az első tündér –, harapd csak meg újra a lovát, hadd vágtasson haza.

– Ne! – kiáltott fel Olivér. – És ha kihívnálak titeket?

Vajmi keveset tudott a tündérekről, bár igazából senki sem tudott róluk sokat. Valahogy mindig sikerült kipuhatolniuk mások titkait anélkül, hogy a saját titkaik kiszivárogtak volna. Olivér látott már erőtől duzzadó lovagokat, akiket a társaik vezettek haza, miután a tündérek mohó hada minden rejtett emléküket kiszipolyozta. A tündérek bizony ösztönösen dúlták fel mások életét; s egy percig sem bánták; bármekkora kárt is okoztak ezzel.

– Ha legyőzlek titeket egy játékban – tűnődött el hangosan Olivér –, az elég bizonyság arra, hogy van bennem mersz?

– Játszadozni akarsz? – Szikrának a haja is felragyogott izgalmában.

Csóva a vállára telepedett és a fülébe súgott.

– Csakhogy mi hozzuk ám a szabályokat…

Sziporka egy ágra telepedett, onnan hívta magához nővéreit. Ahogy összedugták fejüket, a hajuk eleven lángként lobbant fel. Végül Sziporka törte meg a kört.

– Messzebbre kell elragyognod, mint bármelyikünk képes.

Olivér egy pillanatig sem habozott.

– Legyen – fogadta el a feltételt.

A tündérek összenéztek.

– Ostoba emberpalánta – horkant fel Sziporka. – Nem is képes ragyogni.

– Mit kapunk, ha győzünk? – tette fel a döntő kérdést Szikra.

Olivér elgondolkodott.

– Az összes titkomat – felelt komoly hangon. – Az utolsó szálig.

A tündérek tapsikoltak, egész szikraesőt bocsátottak a földre.

– Hadd én először! – furakodott előre Sziporka, és úgy felragyogott, hogy egész testét ezüstös fény vette körül, ami hatfányira bevilágította az erdőt, mielőtt elveszett a sötétben.

– Nyeretlen kezdő – legyintett Csóva. Sebesen megpördült, és kitárta szárnyait, mint a rotorokat, mire meleg bronzszínű fény burkolta be a területet, ahol Olivér állt. Akárcsak az imént, a fénykör egyre nőtt és nőtt, ezúttal tízfányira is ellátszott, mielőtt a sötétség kioltotta.

– Figyeljetek és tanuljatok, lányok – csúfolódott Szikra. Kis labdává kezdett gömbölyödni, idővel aztán olyan apró lett, akár a tűhegy, majd hirtelen széttárulkozva aranyló fényt bocsátott ki magából.

Ez a fény hevesebben, forróbban, szélesebben izzott minden eddiginél – ám ugyanilyen gyorsan el is halványodott.

– Te jössz – vonta fel Sziporka egyik ezüstös szemöldökét.

– Várjunk csak – emelte fel a kezét Olivér. – Ha nyerek, biztonságban át akarok jutni az erdőn.

A tündérek, akik egyre sűrűbben pislogtak, sietve összesúgtak.

– Biztonságban átengedünk – egyeztek bele.

Olivér ekkor benyúlt Fuszekli nyeregtáskájába, hogy elővegye az útra csomagolt ebédet, amit az udvari szakács adott neki indulás előtt. Az ebéd két keményre főtt tojásból, kevéske sajtból, meg egy karéj kenyérből állt. Olivér egy kis tarsolyban fűszereket is hozott magával.

Miután kioldotta a tarsoly száját, hirtelen belefújt a borsba, ami ködként kezdett kavarogni a tündérek körül.

Sziporka, Szikra és Csóva egyszerre tüsszentette el magát, mire a kirobbanó fények, akár egy tűzijáték, az egész Elvarázsolt Erdőt bevilágították.

– Nos – lendült fel Olivér újra a nyeregbe szerintem egyértelmű, hogy…

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Fuszekli is iszonytató nagyot tüsszentett. Ahogy hátsó lábaira ágaskodott, akaratlanul is fellökte Sziporkát, aki önvédelem gyanánt belemart.

Olivér ezúttal is győzött kapaszkodni, amint az elszabadult paripa bevágtázott az Elvarázsolt Erdőbe. Végül sikerült kitörniük a sűrű növényzetből – épp időben ahhoz, hogy Olivér lássa, egy szakadék felé közelednek. Méghozzá rohamosan.

– Hő! – rántotta meg rémülten a gyeplőt.

Talán ha három méter maradt a szakadék pereméig. Kettő. Egy. Fuszekli csodálatos módon megtorpant a legszélén.

– Hála az égnek! – nyögött fel Olivér.

Mint kiderült, túl korán hálálkodott.

Fuszekli talán megtorpant, Olivér azonban nem. Átbucskázott a paripa feje felett, maga mögött hagyta a

szakadék szélét, s egyenesen belezuhant a hullámzó tengerbe.

OLIVÉR

CSAK EGYETLEN LAP van a könyvben, ahol magam lehetek – ahol nincs más szereplő, akivel szót kellene váltanom, vagy akinek a mozgását követnem kellene.

Emiatt néha feszegetem kicsit a határaimat, mielőtt az Olvasó olvasni kezdene.

Mondjuk, teli torokból énekelek.

Vagy a mese keretein túllépve leülök a földre, és csak várom, hogy a könyv felszippantson a sziklafalra.

Olykor megpróbálok eljutni a szirt peremére, arra a helyre, ahol a sziklában van egy repedés, mert valaki évekkel korábban szamárfülesre olvasta ezt az oldalt.

Máskor felmászom a legmagasabb pontra, hogy túllássak az illusztráció ködös szélén.

Nem mintha számítana; hiszen senki sem veszi észre; és a könyv úgyis visszarángat a mesébe.

Mostanáig legalábbis ez történt.

Amint ráeszméltem; hogy Delilának feltűnt a homokba rajzolt sakktábla – aminek az égvilágon semmi köze a meséhez –, azon kezdtem tűnődni; hogy talán ő lehet a kivétel. Az egyetlen, aki olyasmit is képes meglátni; ami nem tartozik a meséhez.

Legfőképpen engem.

Akárhogy is; muszáj volt kipróbálni. Ezért karcoltam a sziklába a SEGÍTS szót, amit meglátott. Egyszerűen tudom; hogy meglátta.

A sziklafalba kapaszkodva a lélegzetem is visszafojtom; annyira megrémít a lehetőség; hogy ő is el fog lapozni; ahogy mindenki más.

De ő nem.

– Hogyan? – kérdezi, mire nagyon lassan elfordulok; hogy egyenesen ránézzek.

Megköszörülöm a torkom; próbálom felemelni a hangom. Sok idő telt el; mióta nem szólaltam meg máshol; csak az Olvasók fejében; márpedig a beszéd nagy koncentrációt igényel olyasvalakitől; aki nem szokott hozzá.

– Te... te hallasz engem? – kérdezem.

Levegő után kap.

– Brit vagy?

– Hogyan?

– Úgy beszélsz. Amikor olvastalak, sosem hallottam ezt az akcentust... – Hirtelen elkerekedik a szeme. – Atyaég! Kezdek megháborodni. A könyv nemcsak változik, de beszél is hozzám...

– Nem... én beszélek hozzád... – Zakatol a szívem, gondolataim gyorsan és vadul kavarognak. Ez a lány, ez a Delila, válaszolt a kérdésemre. *Meghallott*.

Vesz egy nagy levegőt.

– Oké, Delila, most már szedd össze magad. Biztos lázad van. Ez az egész szépen elmúlik néhány pirulától... – Amikor elkezdi összecsukni a könyvet, minden erőmmel ráripakodok.

– *Ne!Ne tedd!*

– Te ezt nem érted! – Kipirul az arca, vad a tekintete. – A könyvek szereplői nem valóságosak! – Nagyot csap a homlokára. – Egyáltalán kinek magyarázkodok?

– De hát én *valóságos* vagyok – esengek. – Épp annyira, mint te. – Meredten nézek rá. – Te vagy az egyetlen Olvasó, akinek ez valaha feltűnt.

Delila ajkai lassan résnyire nyílnak. Azon kapom magam, hogy ezekre az ajkakra gondolok – puhának és édesnek tűnnek, sokkal inkább csókra csábítanak, mint Szerafimáé. Elhúzódik, így már nemcsak felnagyított arcát látni, de sötét haját és rózsaszín pólóját is. Meg a félelmét.

– Kérlek – könyörgök halkan. – Csak egyetlen esélyt adj.

Látom, ahogy meginog. Nyilván nem tudja eldönteni, hogy összecsapja-e a könyvet, vagy tényleg meghallgasson. Nincs más, leugrom a szakadék széléről.

– Ezt meg hogy csináltad? – kap levegő után. – Hol vannak itt az elemek?

– Elemek? Biztosíthatlak róla, hogy ez nem kirakójáték. – Újra mászni kezdek felfelé.

– Megmozdultál – mutat rám vádló ujjal.

– Akárcsak te. – Úgy döntök, tovább feszegetem a határokat, és elszaladok egészen a lap széléig, hogy azután felfelé induljak, végül fejjel lefelé megállják a tetején. – Látod ezt?

– Igen, de…

– S ehhez mit szólsz? – Rátapadok a sziklafalra, és mászni kezdek, akár egy majom. Amint felérek a csúcsra, előrevetem magam, és megkapaszkodók a *g* betű lenyúló szárában, hogy hintázni kezdjek előre-hátra.

– Ne produkáld magad! – szól rám Delila.

Felnevetek.

– Megtennél egy szívességet? Oldalt fordítanád a könyvet?

Megteszi, mire puhán landolok a lap hosszabbik oldalán, majd könnyedén lecsusszanok az illusztráció aljáig.

– Ez hihetetlen – rebegi Delila, miután újra felállítja a könyvet. – Hogy tudsz mozogni?

– Gondolom, úgy, ahogy te.

Kísérletképpen feltartja a kezét.

– Hányat mutatok?

– Hármat.

– Szóval látsz is?

– Mindig is láttalak – felelem. – És nagyon tetszel.

Figyelem, ahogyan a pír elönti az arcát.

– Falom a könyveket. Hogyhogy most először történik velem ilyen?

– Talán nem vagyok olyan, mint a többi szereplő – vonok vállat. – Itt mindenki boldogan beéri azzal az élettel, amit előre megírtak neki, és teszi, amit mondanak, de én valahogy sosem illettem a képbe. Mindig azon törtem a fejem, milyen lenne más bőrében… másvalakinek lenni.

Delila szemei elkerekednek.

– Én is folyton ezen agyalok.

Felélénkülök.

– Látod? Máris van bennünk valami közös.

Kajánul elvigyorodik.

– Ja, én egy könyvhöz beszélek, te meg azt hiszed, hogy valóságos vagy. Mindketten becsavarodtunk.

– Vagy csak sokkal, de sokkal fejlettebbek vagyunk másoknál…

– Biztos ettem valamit. – Delila feláll és körbe-körbe járkál. – Talán romlott volt a tej, vagy túladagoltam a vitaminokat, azért hallucinálok…

– Jaj, csak ezt ne! – nyögök fel. – Megállapodhatnánk abban, hogy nem a képzeleted műve vagyok?

– Pedig valóságos sem vagy – vágja rá Delila.

– Ki szerint? – teszem fel a kérdést. – Tényleg azt hiszed, hogy a mese csak akkor létezik, amikor olvasod?

– Hm – gondolkodik el Delila. – Aha, ja.

Csípőre teszem a kezem.

– Szóval, amikor este elalszol, te is megszűnsz létezni?

– Nyilván nem, de…

– S honnan tudod, hogy *te* nem egy könyv lapjain élsz? Hogy nem olvasnak éppen most is *rólad*?

Résnyire szűkülnek a szemei, ahogy az érvelés betalál.

– De te egy tündérmese része vagy.

– Pontosan. Egy tündérmese *része.* Ez azt jelzi, hogy több van bennem, mint amit az átlag Olvasó hisz. Belegondoltál már, hogy nem minden az, aminek látszik? Vegyük például Fuszeklit. Igen, *vegyük* csak például Fuszeklit. Egyáltalán nem rettenthetetlen paripa – akkor már inkább reménytelen. Naspolya pedig igazából egész rendes tag! Pillangókat gyűjt, és nem mellesleg proli cukrász. Szerafima meg…

Delila felsóhajt.

– Mindig is Szerafima szerettem volna lenni…

Felhorkanok.

– Jobb lesz, ha *másik* életcélt keresel. Egy tengeri uborkának több esze van, mint neki.

Rádöbbenek, hogy tényleg tetszik ez a lány. Nemcsak olyan szép, hogy teljesen elvonja a figyelmemet arról, amiket összehordok, de amikor dumálunk, olyan érzés, mintha egész életemben

ismertem volna. Éppolyan könnyű beszélgetni vele, mint Froclival. Erről eszembe jut, milyen régen nem kötöttem már új barátságot.

– Kérdezhetek valamit? Miért olvasod újra és újra a mesét?

– Én… tényleg nem tudom – vallja be Delila. – Talán a miatt az egy sor miatt. Hogy milyen nehéz apa nélkül felnőni. – Elfordítja a tekintetét. – Tetszett, hogy más is tudja, milyen érzés.

Eltölt a bűntudat a gondolatra, hogy bármit is éltem meg a mesében, eltörpül amellett, amit neki kell megszenvednie a mindennapokban. Elvégre én soha nem találkoztam Móric királlyal; számomra ő csak néhány papírra vetett emlék.

Delila a kézfejével kapkodva megdörgöli a szemét.

– Nem mintha okom lenne a panaszra, vagy ilyesmi. Egy csomó kölyöknek senkije sincs, az én mamám meg tényleg nagyszerű. Bolondul értem. Bármit megtenne, csak hogy nekem jó legyen.

Összeráncolom a homlokom.

– Azt se akarja, hogy a könyvet olvasd, pedig téged ez tesz boldoggá.

Delila zavartan néz rám.

– Ja, nem. – Megvonja a vállát. – Csak az a véleménye, hogy túl sokat olvasok, mármint általában. Szeretné, ha többet járnék el.

– Kérdezhetek valamit? *Miért* olvasol könyveket, amikor odakint is lehetnél, hogy minden áldott nap új kalandokat élj át?

– Mert abban biztos lehetsz, hogy egy könyv mindig ugyanaz marad. Közben minden más megváltozik, amikor a legkevésbé várnád. – Keserű a hangja. –

Családok bomlanak fel, semmi sem tart örökké. A könyvekben mindig tudhatod, mi következik. Nem érhet meglepetés.

– És abban mi a;ó?

– Neked aztán tényleg értened kéne, miért nem akarom vállalni a kockázatot, hogy...

Gúnyosan félbeszakítom.

– Ez csak egy szerep, amit a mesében játszom. Ha rajtam múlna, bármit megadnék, csak ne tudjam, mit hoz a holnap.

– Az emberek a való világban ölnének azért, hogy boldogan éljenek, míg meg nem halnak, te meg képes lennél kukába hajítani az egészet?

Most én fordítom el a tekintetem.

– Szerinted az boldogság, ha olyan vagy, mint egy felhúzható játék? Ha mindennap elölről kezded ugyanazt az életet?

Hirtelen egy másik hangot hallok a Más-világból.

Delila McPhee, te miért nem vagy osztályfőnökin?

– Mi az az osztályfőnöki? – kérdezem.

– Fogd be! – vicsorogja.

Jól hallottam} McPhee kisasszony? Azt mondta, hogy fogjam be?

– Nem, Farnsworth tanár úr. Sosem mondanék ilyet, Farnsworth tanár úr...

– Az előbb mondtad – mutatok rá mosolyogva.

Abban a pillanatban összecsapja a könyvet.

Teljes sötétség borul rám, ami ezúttal készületlenül ér. Habár hallom a többi szereplőt, ahogyan elhagyja a jelenetét és zsibongva elvegyül a többiekkel, hogy folytassa szabadidős tevékenységét, én összevont szemöldökkel és türelmesen várok tovább.

Nemsokára ki is nyitja a könyvet.

– Hát idehallgass! – emelem fel a hangom. – Errefelé iszonyú nagy modortalanság köszönés nélkül véget vetni a társalgásnak. Most van itt az ideje, hogy bocsánatot kérj.

Felhorkan.

– Majd ha előbb *te!* Kis híján büntibe kerültem miattad.

Sejtelmem sincs, mi az a bünti, de azt tudom, hogy a mesében még soha senki nem szájalt így velem. Elvégre királyfi volnék. Úgy tűnik, a rang semmit se jelent ennek a lánynak.

Ahelyett, hogy bosszús lennék, elfog a kíváncsiság.

– Mi az a bünti?

– Az… nem fontos. Nézd, nem beszélhetünk, ha mások is vannak a közelben…

– Pedig elhiheted, hogy nem hallanak. Senki se szokott.

– *Engem* viszont hallanak, és normális emberek nem szoktak könyvekkel társalogni.

Elvigyorodok.

– Ez esetben örülök, hogy nem vagy normális.

– Ha tudnád, *mennyire…* A kitalált irodalmi hősökkel való társalgás nálam csak a jéghegy csúcsa.

– Kitalált irodalmi hős lennék?

– Hát – vonja meg a vállát –, talán valóságos vagy, de mégiscsak egy könyvben ragadtál.

– Ezért kell a segítséged.

– Nem értem…

Komolyan belenézek világosbarna szemébe.

– Azt akarom, hogy szabadíts ki.

DELILA

OKÉ, ELŐSZÖR IS, ILYEN NINCS.

A mamámnak van igaza. Ki kell aludnom magam. Épp elég, hogy egy könyvhöz beszélek, már csak az hiányzik, hogy megpróbáljam kiszabadítani az egyik szereplőjét.

– Nem hinném, hogy ez csak így menne. Nem olyan, mint kihozni valakit a dutyiból…

– Mintha valami gonosztevő lennék!

– Az nem, csak egy kétdimenziós, két centiméteres illusztráció. Ha ki is tudnálak hozni, mihez kezdenél? Egy cipődobozban élnél? Mint Lapi Stanley?

– Lapi Stanley?

– Egy másik kitalált irodalmi hős. – Hirtelen felvillan egy emlék másodikos koromból, amikor azt adták fel a tavaszi szünetre, hogy mindenhová vigyük magunkkal kivágott Lapi Stanley-nket. A mamámmal le is fotóztuk Bostonban, ahogy rákot evett az étteremben és integetett a fókáknak az óceánparkban.

Szóval talán nem Olivér az első kitalált hős, akinek kedve támadt kiruccanni.

– Nem tudhatod, hogy ekkora maradnék-e. Talán hozzánőnék a világodhoz, már ha lennék olyan szerencsés, hogy eljussak oda.

– Miért beszélünk egyáltalán ilyenekről? – fakadok ki. – Egy szereplőt se lehet kivenni a könyvből!

– Miért vagy olyan biztos benne? Próbáltad valaha is?

– Nem, de Hamupipőkét se láttam még mosogatni a Starbucksban…

– Hamupipőke? Starbucks?

– Hát ez az. Tíz másodpercig se húznád a világomban. Fogalmad sincs, mennyi minden van itt, amiről fogalmad sincs.

– Téged viszont ismerlek – erősködik Olivér.

Ahogy rám néz, szinte még azt is elfelejtem, hogy csak a képzeletem játszik velem.

– Aligha ismersz. Mióta is dumálunk, kábé húsz perce?

– Tévedésben vagy – jelenti ki Olivér. – Tudom, hogy rózsaszínre van festve a szobád. És harapdálod az ajkad annál a résznél, amikor Naspolyával harcolunk. És minden este jó éjszakát kívánsz az aranyhaladnak. És amikor reggel öltözködsz, néha táncolsz a zenére, ami abból a fura kis dobozból jön…

– Te kémkedsz utánam, míg öltözködöm?

Felvillantok egy széles vigyort.

– Nem én hagytam nyitva a könyvet...

– Még azt se tudjuk; nem egyszeri alkalomról van-e szó – érvelek. – Talán ha becsuklak, eltűnsz, méghozzá örökre.

Olivér tesz egy lépést előre.

– Próbáljuk ki.

– Mit?

– Csukd be a könyvet.

– De ha… – Rádöbbenek, hogy egyáltalán nem akarom eltüntetni. Talán kételkedem benne, hogy valóságos, s talán nem értem, hogyan hallhatom a fejemben, mintha beszélne hozzám, de attól még bejön. Bejön, hogy a világ összes embere közül én vagyok az egyetlen, aki hallja. Ettől úgy érzem, mintha egymásnak lennénk teremtve. Ahogyan az a mesékben lenni szokott, a hétköznapi unalmas életben meg nem.

– Biztos vagy benne?

Olivér bólint. Elkezdem becsukni a könyvet, de amikor meghallom a kiáltását, nyomban szélesre tárom.

– Arra az esetre… – Mélyen a szemembe néz. – Szóval, arra az esetre, ha nem működne… Szeretném, ha tudnád, Delila, hogy máris te vagy életem legnagyobb kalandja.

Gyengéden hozzáérintem ujjam az üres területhez Olivér mellett. A kezem felé lép és széttárja az ujjait, hogy nekipréselje a köztünk feszülő hártyavékony rétegnek.

Érzem a nyomást a bőrömön, érzem még a belőle áradó meleget is.

Mielőtt elpárologna a bátorságom, összecsukom a könyvet.

Veszek egy nagy levegőt. Majd még egyet.

M-I-S-S-I-S-S-I-P-P-I. Azután belelapozok a könyvbe, míg vissza nem térek a 43.- oldalra.

Ott a sziklafal, és távolban a tenger. Ott a kavicsos part, ahol Olivér állt. Csak Olivér hiányzik.

Mintha gyomorszájon vágnának. Könnyek szöknek a szemembe, miközben belegondolok, hogyan fájhat olyasmi elvesztése, ami sosem volt az enyém.

Ekkor Olivér kidugja a fejét az egyik sziklatömb mögül.

– Csak ugratlak – nevet felém.

– Nem vagy vicces. – Elkezdem összecsapni a könyvet.

– Várj! Várj, sajnálom. Őszintén.

Hagyom szétnyílni a lapokat.

– Jössz eggyel – emlékeztetem.

– Megígérem, hogy kárpótollak – fogadkozik. – Amint kijutok ebből a könyvből.

– Most lépnem kell. Ha nem megyek be matekre, tényleg bajban leszek.

Olivér ünnepélyesen bólint.

– Ez csak természetes. – Egy pillanatig habozik. – És milyen messze van ez a matek?

Magamba fojtok egy vigyort.

– Fényévekre – felelem. – Még majd jövök.

– És segítesz kiszabadulni?

– Nem is tudom…

– Megígéred? ~ kérdezi Olivér.

Hirtelen senki sem jut eszembe, aki valaha is ennyire vágyott volna rám. A legtöbb kölyök a suliban azt szeretné, ha minél távolabb lennék tőle, vagy ha nem, akkor még ennyire se érdeklem. Jules persze kivétel, de igazából neki sincs szüksége rám. Úgy biztos nincs, mint Olivérnek.

– Igen – bólintok. – Megígérem.

Végigszenvedem a matekot és az irodalmat. Társadalomtudományon még jön egy kínos pillanat, amikor Mr. Uwenga megkérdezi tőlem a belügyminiszter nevét, én meg kapásból rávágom, hogy „Olivér”, de utána végre jön az ebédszünet. Julesszal mindig egy asztalnál ülünk. Annál, ahol a kockák gyülekeznek. Felőlük Jules azt is bejelenthetné, hogy Obama elnök és Stuart Little szerelemgyereke, erre se néznének fel a négyjegyű függvénytáblából.

Nagy sóhajjal csusszan be mellém, tálcáján a gőzölgő ebéddel.

– Még négy óra, harminchat perc és tizenkét másodperc, mielőtt jön a hétvége, és kiszabadulunk ebből a földi pokolból.

– Talán később… – mormolom, még mindig a korábbi események hatása alatt.

– Hadd fejtsem ki, hogyan működik egy beszélgetés. Mondok valamit, mire te válaszolsz valamit, ami lazán kapcsolódik ahhoz, amiről beszéltem, mintha kicsit is érdekelne az egész.

– Hm? – fordulok felé, majd sietve megrázom a fejem. – Bocs, kicsit szét vagyok csúszva.

– Mi az? – Egy szőlőszemet pottyant a szájába. – Uwenga íratott egy újabb röpdogát? Ha igen, elmondhatnád, miről szól, nehogy én is elhasaljak.

Legszívesebben tényleg elmondanám Julesnak, mi történt. Azt akarom, hogy a saját szemével lássa. Ha ő elhiszi, talán mégsem bolondultam meg. Különben is, aki hallja, miket beszélek, de mégsem hív zakkantnak, csakis a legjobb barátom lehet. Odafordulok hozzá.

– Gondolkodtál már azon, mi történik, amikor becsuksz egy könyvet?

Jules megdermed két falat között.

– Lássuk csak! Becsukódik?

– Nem, úgy értem: mi lesz a szereplőkkel?

Félrebillenti a fejét.

– Azok csak szavak. – Az arcomat fürkészi. – Nálatok ilyeneket tanítanak irodalmon?

– Nem. Oké, talán csak szavak, de mégis többek. A fejedben is életre kelnek, nem? Honnan tudod, hogy nem élnek tovább, miután abbahagyod az olvasást?

– Mint amikor a kiskölykök azt hiszik, hogy a plüssállatok felélednek és buliznak egy jót, míg ők alszanak?

– Igen, pontosan!

Jules felnevet.

– Egyszer elcsórtam a papám kameráját, és felvettem az egész éjszakát, hátha tetten érem a játékaimat. Meg voltam győződve róla, hogy Csikizz Meg Elmo titokban baltás gyilkos. – Megvonja a vállát. – Ha az is volt, sosem sikerült rajtakapnom.

– Az enyém ennél is jobb. – Vetek egy pillantást a szemben ülő két kockára. Teljesen megigézik őket a mátrixok és egyenletmegoldó számológépek; éppúgy nem érzékelnek minket; mint ha a Holdon lennénk. Előveszem a könyvet a zsákomból, hogy felüssem a 43. oldalon. – Mindjárt mégis mutatom. Csak jól figyelj.

Kicsit megtöröm a gerincet, hogy a könyv szélesre nyíljon.

– Mi ez? – nevetgél Jules. – Lenyúltad az egyik pisistől, akire vigyázni szoktál?

– Csak olvasd – biztatom.

Jules felhúzza a szemöldökét, de hangosan olvasni kezd: *„Olivér megragadott egy kinyúló gyökeret, hogy még magasabbra húzza fel magát. Tőrét a fogai közé szorítva fellendítette az egyik karját, majd a másikat, hogy konok eltökéltséggel küzdje le a szirtet. Szerafima, gondolta, sietek hozzád!*'

– Az majd elválik – mormolom.

– Mondtál valamit? – ráncolja a homlokát Jules.

~ Csak nézd figyelmesen.

Mindketten az illusztrációra meredünk. Azután Jules oldalba bök.

– Delila? Pontosan mit is keresünk?

A könyv már vagy fél perce nyitva van, de Olivér nem szólt, meg se rezzent, ahogy más módon se jelezte, hogy több lenne szimpla illusztrációnál.

– Mondj már valamit! – biztatom.

Jules értetlenül néz rám.

– Oö… szép ez a bekezdés?

A tudattól, hogy Olivér nem nyilatkozik meg előttünk, a rosszullét kerülget. Amennyire tudni lehet, csak magamat hülyítettem, és ha még azt is hozzáteszem, hogy elcsevegtem egy mesebeli királyfival, aki ki akar szabadulni a könyvéből, Jules meg se áll velem a nővérszobáig, vagy egyenesen hívja az iskolai dilidokit. Ő talán elfogad ilyennek, de ezt már aligha fogadná el. Én pedig nem kockáztatom meg, hogy elveszítsem az egyetlen igaz barátomat.

– Türelmesen várok. Mi lesz? Leugrik a lapról és átvágja a torkomat azzal a késsel?

Ha te azt tudnád, sóhajtok fel gondolatban. Úgy teszek, mintha Jules elsütötte volna az évszázad poénját.

– Na, *az* lenne csak a valami. Nem, én csak meg akartam mutatni a… a leírást. Azért ez a nő tud valamit, nem? Ahogy olvasod a szöveget, olyan… olyan, mintha… megtörténne!

Színlelt jókedvvel nevetek tovább, míg Jules úgy méreget, mintha három szarvam nőtt volna.

– Megint szagolgatod az alkoholos filcet? – kérdez rá.

Betuszkolom a könyvet a táskámba.

– Totál elfelejtettem… sminkpróbára kell mennem Madame Borgnoigne-hoz. – Magamban némán átkozom Olivért, amiért a szokottnál is nagyobb bolondot csinált

belőlem. – Suli után hívlak – vetem oda, mielőtt kirontok az étteremből.

Nem szokásom a tanári vécében sompolyogni. Ami azt illeti, ilyesmi azelőtt meg sem fordult a fejemben, de hát nem kevés dolgot csináltam ma, ami azelőtt meg sem fordult a fejemben. A lényeg, hogy kettesben maradjak a könyvemmel, a tanári vécében pedig zárni lehet az ajtót, és nem kell aggódni a pletykás csajok miatt, akik egyből szaladnak árulkodni, ha legnépszerűtlenebb társuk egy tündérmesével társalog.

Újra felnyitom a könyvet a 43. oldalon, és közel hajolok, hogy suttogva beköszönjek.

– Helló?

Amikor Olivér elmosolyodik, a lélegzet is a torkomon akad.

– Hát visszatértél. Megmondtad előre… és most itt vagy.

Kapd össze magad, *Delila*, mondogatom magamban.

– Mi volt ez az egész?

– Mi mi volt?

– Miért nem beszéltél, amikor kértem?

– Azt hittem, nem akarod, hogy idegenek előtt beszélgessünk!

– Nem is! – csattanok fel.

– Kicsit kezdem elveszteni a fonalat. Most azért haragszol, mert azt csináltam, amit mondtál?

– Azért haragszom, mert Jules nem idegen.

– Számomra nagyon is az – von vállat Olivér. – Akkor se hallott volna meg, ha kiordítom a tüdőm.

~ Honnan tudod? Meg se próbáltad.

– Évek óta próbálom. Te vagy az első ember, aki meghallottál.

Felsóhajtok.

– De ha beszélnél Julesszal… ha ő is hallana… – Elakad a hangom.

– Akkor nem éreznéd magad ennyire bolondnak? – kérdi Olivér kedvesen. – Nem hihetnél csak úgy bennem, ahogy én hiszek benned?

– Már nem tudom, mit higgyek. – Tökéletesen őszinte vagyok. – Még életemben nem történt velem ilyen.

Olivér letelepszik a földre.

– Ami azt illeti, velem sem.

Elnézem őt, ahogy beletörődik vég nélküli életébe, amit valaki más szabályai szerint kell élnie. Tudom, milyen érzés. Ha én írnám a saját történetemet, a papám sosem hagyott volna el minket, a mamámnak pedig sosem kéne teljes kimerülésig dolgoznia, hogy minden éjjel úgy essen be az ágyba. Ha én írnám a saját történetemet, nem töröm el a szurkoló csapat kapitányának a térdét, hogy egy pillanat alatt magam ellen fordítsam az egész iskolát. Ha én írnám a saját történetemet, lenne benne egy olyan srác, mint Olivér, aki szeret.

Persze az is lehet, hogy képes vagyok megváltoztatni a történetemet. Vagy legalábbis tehetek vele egy próbát.

– Szerintem ki kéne próbálnunk valamit – mondom ki.

– Mire gondolsz?

– Ha kiváglak ebből a könyvből, megszűnsz lélegzeni? Mi van, ha csak azt az oxigént tudod belélegezni, ami a lapokon van?

– *Kivágsz?* Szó sem lehet semmiféle kivágásról…

– S mi van, ha átjutsz a világunkba, de akkora maradsz, hogy elférsz a zsebemben? – Felemelem a hangom, ahogy számba veszek mindent, ami csak elromolhat.

– Szóval kipróbálás alatt azt érted – adja át magát Olivér a reménynek –, hogy próbálsz kiszabadítani innen?

– Igen. Kezdjük mindjárt egy *teszttel.* Találkozzunk a huszonegyedik oldalon. – Habozni kezdek. – Onnan is látni az oldalszámokat, ugye?

– Ha távolra nézek – bólint Olivér. – Egész a sarkokban vannak...

– Ez az a rész, ahol te és Frocli az erdőben gyalogoltok... Igen! Először kipróbáljuk a kutyán!

Olivér a fejét rázza.

– *Froclin*? Azt nem teheted!

– Csak egykutya, Olivér. Talán fel se tűnik neki.

– Csak egy kutya! – csattan fel Olivér harciasan. – Az a „kutya” három nyelven beszél, verhetetlen sakkban, és történetesen a legjobb barátom. Vagy elfelejtetted, hogy valaha ő is ember volt?

– Talán átugrottam azt a részt... – Inkább a halál, mint beismerni, hogy legtöbbször kihagyom a részeket, ahol Olivér nem szerepel. – Oké, ha Frocli nem játszik, akkor mit javasolsz? Vagy abban a világban még a bacik is agysebészek?

– Odaadhatom a tunikámat – veti fel Olivér.

– Tartsa csak meg a ruháját, miszter. Szerintem inkább kísérletezzünk olyasmin, ami él és mozog, oké?

– Adj egy percet! – Elsiet a lap egyik végétől a másikig, majd rövid időre nyoma vész a gerincben,

mielőtt széles mosollyal visszatér. – Szerezhetek egy halat a 42. oldalról.

– Nem is tudom. Nem lenne jobb inkább más, ami nem a tengerben él? Ha mégsem élné túl a kísérletet, nem foghatnánk arra, hogy nincs tüdeje.

– Igazad van – sóhajt fel Olivér. Azzal nagyot csap a tarkójára, majd meglóbálja tenyerét az arca előtt. – Nyavalyás pókok...

Már rákérdeznék, honnan került oda, de teljesen lenyűgöz, mi minden bukkan fel és tűnik el abban a világban. Kismillió mikroszkopikus dolog létezhet, ami felett az olvasók elsiklanak; homokba rajzolt sakktáblák, pókok, királyfik... – Várj! – Közelebb hajolok. – Olivér, te megölted azt a pókot?

– Megmart!

– Ő a tökéletes alany – döntöm el.

Felélénkül.

– Hát persze. Ha pedig nem éled fel, legalább lesz mit ünnepelni. – Négykézlábra ereszkedik, ahogy keresni kezdi a pókot. – Meg is van. ~ Szétnyitja ujjait. A tenyere közepén nagy kövér pók rángatózik.

– S most? – teszem fel a kérdést.

Olivér hunyorogva néz fel rám.

– Hát, szerintem csak próbáld elvenni.

Óvatosan odanyúlok, próbálom felcsippenteni a pókot a papírról, de semmi se történik. Valami közénk áll, ami vékonyabb a selyemnél, mégis hihetetlenül szilárd.

– Ez így nem működik.

– Megfeledkeztem a falról. – Leül és elvész a gondolataiban.

– A falról? – ráncolom a homlokom.

– Az vigyáz ránk, gondolom, ha az Olvasó nem figyel oda a könyvre, esetleg pont egy illusztráció közepén töri meg. Olyan, mint egy buborék. Vékony, mégse lehet áttörni, bár-hogy igyekszel. – Felnéz. – Hidd el, próbáltam.

– Akkor szükség lesz valamire, amivel átlyukaszthatod…

Olivér az övén viselt tőrért nyúlt, azzal felém vetődik, de olyan erővel, hogy önkéntelenül az arcom elé kapom a kezem, mintha kitörhetne a lapról, hogy közvetlen előttem landoljon. Mégis, amikor kilesek ujjaim mögül, háton fekve látom, ahogy kábultan néz az égre.

– Aú! – mormolja.

– Egyes számú tudományos felfedezés. A kettőnk közti falat nem tudod áttörni.

A homlokát dörgölve felül.

– Én nem, de te talán igen.

– Azt akarod, hogy bökjem meg egy késsel?

– Nem – rázza a fejét Olivér. – Tépd be a lapot.

Levegő után kapok.

– Még mit nem! Ez egy *könyvtári* példány!

– Nem mondod komolyan – motyogja Olivér. – Ugyan már, Delila! Csak egy picit kezd meg a lap szélét, hogy rád uszíthassam a pókot.

Újra felém villantja a mosolyát – amitől úgy érzem, mintha senki más nem létezne a számára –, nyomban ellágyulok.

– Oké – sóhajtok fel.

Óvatosan ujjaim közé csippentem a lapot, hogy a létező legkíméletesebb módon alig látható szakadást ejtsek rajta.

– Delila – nyög fel Olivér – ezen egy baci se férne ki, nem egy pók. Megpróbálnád újra? Ezúttal kevésbé tapintatosan?

– Oké, oké. – Ujjaim közé fogom a lap szélét, azzal erőteljesen megrántom. A papír elszakad.

– *Naná*, hogy a legtetején… – Olivér a szemét forgatja, ahogy elcsigázottan néz az előtte tornyosuló sziklafalra.

– Szerafimáért bezzeg megtennéd – emlékeztetem.

– Nagyon vicces. – Megmarkolja a pókot, mielőtt újra felnéz. – Mégis, hogy a csudába tartsam ezt a dögöt, és közben másszak fel? – Elfintorodik, azzal kinyitja a száját és a nyelvére ülteti a pókot.

– Ez de durva! – kiáltok fel.

– *Mmhm*… – motyog Olivér, és a tekintete mindent elmond. Mászni kezd a meredek sziklafalon, a csúcshoz közeledve mind jobban belejön. Kicsit jobbra araszol, ahhoz a lapszélhez, amit feltéptem.

A szájához emeli tenyerét és köp egyet.

– Ez – jelenti ki – tényleg *undorító*. – Felsandít rám a válla felett. – Készen állsz?

– Igen. – Kicsit ostobán érzem magam, ahogyan a szakadáshoz tartom az ujjam,

Olivér kinyújtja a kezét. A pók mászni kezd az ujjpercein, átugrik a gyűrűsujjára, majd a kisujjára. Amikor eléri a bőrredők szélét; lábai kapaszkodót keresnek; és rátalálnak a papír peremére.

A tenyeremen hirtelen megjelenik egy parányi fekete pont.

Szinte láthatatlan; viszont visszataszítóan meleg és nedves. A szemem láttára kezd el növekedni, míg végül nyolc lábon álló szőrös teremtmény lesz belőle.

– Olivér! – Alig hiszek a szememnek. – Szerintem működik!

– Tényleg? – Olivér mostanra visszaereszkedett a talajra, és mohó tekintettel néz fel rám. – Megkaptad a pókom?

Újra lenézek a parányi ízeltlábúra. Most, hogy alaposabban is megvizsgálom, már látom, hogy valami nem stimmel. Amiket lábaknak gondoltam, valójában betűk, melyek a szemem láttára rajzolódnak ki, majd tűnnek el. Mintha egy P-t vennék ki. Meg egy K-t.

Igazából nem is pók. A PÓK szó, ami élőlény alakját ölti, és a tenyeremen mászkál.

Mielőtt elmondhatnám ezt Olivérnek, megriaszt egy kopogtatás a fürdőajtó felől. Lerázom a szópókot a tenyeremről, be a borító alá, azután szorosan összecsukom a könyvet.

– Egy perc, és kész vagyok – kiáltok ki.

Óvatosan újra felnyitom a borítót. Pók sehol. A helyén nem találok mást, csak átlós szögben odanyomtatva a *PÓK* szócskát.

– Olivér – suttogom, pedig a lapok még nem nyíltak szét, így nyilván nem is hallhat. – Szerintem ugorjunk vissza a startmezőre.

27. OLDAL

Olivér nem emlékezett másra, csak a csobbanásra, most pedig vadul hánykolódott, ahogyan az óceán mélye kezdte elnyelni. Két angolna kígyózott és tekergett körötte, a víz elektromos áramtól sistergett, valahányszor egymáshoz értek. Olivér úgy érezte, lángol a tüdeje, mintha szét akarna szakadni, s arra gondolt, hogy így fog meghalni – nem a gonosztevő keze által, aki elrabolta Szerafimát – egyszerűen belefullad a tengerbe. Hirtelen eszébe jutott a nyakában függő iránytű. Mindig megmutatja a hazavezető utat, ígérte neki az édesanyja. Több se kellett: csak hagyta, hogy a lánc végigcsusszanjon az ujjai között. Utolsó erejével utánakapott, hogy megragadja, ám mielőtt még megtehette volna, durván kirántották a kezéből.

– Nee! – kiáltotta, miközben a víz megtöltötte a tüdejét. Behunyt szemmel adta át magát sorsának.

Kígyózó ujjak furakodtak a gallérja alá. Puha száj préselődött az ajkaira, majd érezte, ahogyan a mellkasa nagyot rándul.

– Szerafima... – mormolta, kábultan a tudattól, hogy képes beszélni és lélegezni. Ahogy pislogva kinyitotta a szemét, egy fura hableányt talált a karjaiban.

Kéklő bőrét megannyi pikkely borította. Haja vad sötét felhőként örvénylett, s tengeri hínár fonódott belé, hogy áttetsző, tüskés füle körül hullámozzon. Két-két kopoltyú lüktetett orcáin és csontos mellkasán, teste réz- és aranyszínben fénylő izmos halfarokban

végződött. Orrnyerget hiába is keresett volna az arcán, csupán két lángoló orrlyuk nyílt fogatlan mosolyának ürege felett.

– Ki az a Szerafima? – kérdezte a hableány, miközben tisztán kéklő szeme vörösen villant meg. – Én Tengerszépe vagyok.

Olivér rémülten verdesett, próbált szabadulni az öleléséből.

– Nővérem – hallatszott egy másik női hang. – Ne sajátítsd ki teljesen magadnak! – Olivér felnézett, hogy egy második sellőt lásson meg, aki atyjának iránytűjét viselte a nyakában. Ekkor felcsendült egy harmadik hang is.

– Ó, igen, hisz ő az, akire vártunk.

Olivérnek sikerült bevinnie egy gyors rúgást Tengerszépe halfarkába, ám ekkor a második sellő haja hirtelen bronzfényű kígyókká fonódott össze és a testére tekeredett, hogy teljesen megbéklyózza.

– Mondd meg a nővéreimnek, hogy értem, Odesszáért jöttél. – Olivér próbálta elragadni a nyakában függő tájolót, de a sellő olyan hévvel csókolta meg, hogy kis híján újra elveszítette az eszméletét.

Ekkor úszóhártyás kéz csattant az arcán, hogy hosszú, hegyes körmeivel felszántsa a bőrét. A harmadik sellő ragadta magához és kezdte el ringatni hosszan elnyúló karjaiban.

– Miért bíbelődnél ily hitvány bizsukkal – búgta a fülébe –, mikor megkaphatsz egy ilyen drágakövet is, mint Korall?

– De hölgyeim – hebegte Olivér elakadó lélegzettel –, hogyan várhatjátok el tőlem, hogy tüstént válasszak három ilyen kivételes szépség közül? – Ha elég soká

távol tudja tartani magát az ölelésüktől, talán esélye nyílik tisztán látni és visszaszerezni az iránytűt. Tudta, ha ez sikerül, elszökhet, hogy felkutassa Froclit és Fuszeklit. Elhátrált, hogy jobban láthass a megmentéit, miközben biztató mosollyal nézett rájuk. Tengerszépe fekete haja legyezőként terült szét a vízben és lágyan fodrozódott, míg szemének színe újra királykékké mélyült. Karcsú nyakát igazgyöngyök és kagylók ékesítették; fénylő halfarka lassan hullámzott mögötte. Odessza és Korall mellette lebegett. Amikor a sellők egyike újra Olivér felé kapott, Tengerszépe rácsapott a kezére, s oly hangosan szisszent rá, hogy a víz lüktetni kezdett Olivér dobhártyáján.

– Maradj itt vacsorára – ajánlotta fel Korall.

Mi van, ha én leszek a vacsora? – tűnődött el Olivér.

– Nem is tudnék elképzelni szebb időtöltést – felelte.

Odessza és Korall a csuklójára hurkolta hosszú haját, hogy magával rántsa az áramlatba. Tengerszépe felemelte az állát és újra megcsókolta. Olivér érezte bűzös leheletét és halszagát, de a tüdeje újra megtelt levegővel.

Mély barlangba érkeztek, a bejáratánál függő és álló cseppkövek csorba fogsorával. A sziklák felsebezték Olivér lábát, amikor a sellők bevonszolták az üreg mélyére. Összerezzent, amint kiserkent a vére, és úgy örvénylett a vízben, akár a bíborszínű füst, de mielőtt még fájdalmában elkiálthatta volna magát, hirtelen mozgásra lett figyelmes. Egy ezüstös cápa úszott nagy sebességgel felé. Odessza eleresztette a csuklóját, s ahogy a cápa felé fordult, a tekintete villámokat lövellt és testének minden pikkelye dühödten meredezett. A kopoltyúi is beleremegtek, akkorát rikoltott, mire az

összes hal elmenekült a közeléből. Amint a cápa meghunyászkodva elúszott, Odessza pikkelyei elsimultak. A szeme is elhalványult, újra nyugodt és békés lila lett.

– Jöjj – súgta, és Olivér egy pillanatig nem volt képes másra, csak hogy meredten nézze a teremtményt, mely magával vonszolja.

Az öblös barlang közepén óriási kőasztal állt – vagy talán oltár, melyen Olivért készültek feláldozni. Hátul uszadékból ácsolt kerek ajtó vezetett egy másik helyiségbe, míg szemközt a homokban félig eltemetett kincsesláda hevert, a pántján jókora lakattal.

Olivér egyenként végigmérte elrablóit. A ládába rejtett kinccsel talán lefizethetné Szerafima fogvatartóját, gondolta, mégis valószínűbb, hogy sosem hagyja el élve a barlangot.

– Üljünk lakodalmat! – kiáltott fel hirtelen Tengerszépe. – Majd én leszek a menyasszony!

– Nem, nővérkém – háborodott fel Odessza. – Hiába is kapkodsz.

– Mindketten tévedésben vagytok – közölte Korall. – Ezúttal én jövök.

Ezúttal? – gondolta Olivér. Hány derék férfi lelte már halálát e gonosz teremtmények karmai között? Kiutat kellett találnia, méghozzá gyorsan, mert lassan megint kezdett csillagokat látni.

Korall a vállára fonta hosszú ujjait, míg levegőt lehelt a tüdejébe.

– Látod, szerelmem? – búgta. – Éppúgy szükséged van rám, mint nekem terád.

Ha csakugyan ilyen volt a szerelem, talán meg sem érte ezt a sok szenvedést. Olivér is egy olyan édesanya

mellett nőtt fel, aki elveszítette az egyik felét, hogy soha többé ne lehessen újra egész. Ezeket a sellőket ugyanúgy elemésztette a szerelem – igaz, másféle módon.

– Nem vagyok illően öltözve egy lakodalomhoz – próbálkozott.

– Ez legyen a legkisebb gond. – Odessza a faajtóhoz úszott, hogy elhúzza reteszét. Amint az ajtó megnyílt, csontvázak bucskáztak ki a barlangba. Százával hevertek odabent, csak úgy egymásra hajítva, némelyiken kevéske megmaradt húsfoszlánnyal. Olivér felsikoltott és nekihátrált Korallnak, aki lágyan cirógatta a haját és belecsókolt a nyakába.

– Ne légy szégyenlős – taszította gyengéden előre.

A sellők körbeúsztak egy tetemet; mely a legfinomabb aranysújtásos királyi öltözéket viselte, Olivér azonban mit sem látott a ruhák szépségéből. Tekintete a halott arcára tapadt, melyen még most is ott ült a rettenet.

– Szerintem épp passzol rá – vélte Tengerszépe.

Korall felsikoltott mögötte.

– Veszed le rögtön! Az az enyém! – Amikor megpördült, Olivér látta, hogyan veszekszik Tengerszépével egy szakadozott fátylon. A sellők a vita hevében foszlányokra szaggatták a finom anyagot.

– Hölgyeim! – kiáltott fel Olivér. – Az a szomorú helyzet, hogy nem vagyok belétek szerelmes.

Ahogy a sellők felé fordultak, a tekintetük egyszerre izzott fel.

– Hogy merészeled? – hördült fel Odessza.

Tengerszépe összefonta a karjait maga előtt.

– Tán azt hiszed, különb vagy nálunk?

– Nem – felelte Olivér egyszerűen. – Pusztán csak nem érzem, hogy szerelmes lennék belétek. Hát nem erről szólna az egész, az igaz szerelemről? Hogy megtaláljuk a lelki társunkat? Valakit, akiről éjjelente álmodhatunk? Akinek a neve minden reggel ott van az ajkunkon, amikor felébredünk?

Szerafima, gondolta Olivér.

– Nem vagyok a lelki társatok, csak egy fickó, aki belepottyant a tengerbe.

Tengerszépe vállat vont.

– Errefelé ritkaságszámba mennek az alkalmas vőlegények. Nem lehetünk válogatósak.

– S ha megígérem, hogy szerzek nektek egy-egy alkalmas és hűséges vőlegényt? Valakit, aki annyira élvezi a társaságotokat, hogy soha nem akar majd elmenni?

Korall szeme zölden villant a kíváncsiságtól.

– Hol találnál nekünk ilyen férfiakat?

– Nos – tűnődött el Olivér –, legelőször is szükségem lesz az iránytűmre.

A sellők körözni kezdtek, egész kis örvényt keltettek, ahogy összedugták a fejüket és sugdolóztak.

– Tudnunk kell, hogy igazat mondasz – közölte végül Tengerszépe.

– A szavamat adom. – Olivér lassan kezdett kifogyni a levegőből. Bármit is csinált, gyorsan kellett csinálnia.

– Ennél picit többre van szükségünk. – Korall haja a mellkasa körül örvénylett, és egy óriási rózsaszín kagylóhéj felé húzta, melyet ezernyi kulcs töltött meg. Némelyek elrozsdásodtak, másokat vastagon benőtt a hínár. Megint mások úgy csillogtak, mintha csak aznap reggel süllyedtek volna az óceán mélyére.

– Az őszinteség ritkább, mint az olyan férfi, aki víz alatt is kap levegőt – jelentette ki Odessza. – Válassz hát egy kulcsot.

Olivér benyúlt a kagylóhéjba, és kivárt, amíg a kulcsok átsiklottak az ujjai között, hátha az egyik megbizsergeteti a tenyerét.

Küzdenie kellett, hogy ne veszítse el az eszméletét.

– Mi történik, ha megtalálom az igazit? – fulladozott.

– Az mutatja, hogy igaz a szíved. Akkor tiéd minden gazdagságunk, és visszaadjuk az iránytűt, hogy párt keress nekünk.

– S ha rosszul választok?

Korall megvonta a vállát.

– Elmúlik a légvarázs, és megfulladsz.

Honnan a csudából tudhatná, melyik az igazi? Az első rossz döntése egyben az utolsó is lesz. Olivér hunyorogva, kétség-beesetten próbálta leküzdeni páni rémületét.

– Csináld már! – csattant fel Odessza, ahogy a kagylóhéj fölé hajolt. – Nem érünk rá egész nap. – Bosszúsan felfordította a kagylót, mire a kulcsok mind szétszóródtak a homokban.

Olivér elhomályosuló látómezeje szélén mintha megvillant volna valami – talán egy kósza napsugár hatolt le idáig, talán egy hal ezüstös pikkelyei csillantak meg. Akárhogy is, Olivér figyelme atyjának iránytűjére irányult, mely még most is ott függött Odessza nyakában.

Miközben meredten nézte, a tű lassan ugrálni kezdett, majd jobbra lendült, mintha csak kiválasztaná magának az egyik kulcsot, amelyik a többitől kissé távolabb hullt le.

Mindig megmutatja a hazavezető utat, mondta az édesanyja.

Olivér lehajolt és felvette a kulcsot. A látása teljesen elködlött, mire a lakatba illesztette, ám az könnyedén és akadálytalanul a helyére csusszant. Ahogy a pánt felnyílt, a ládából fekete tintafelhő gomolygott elő.

Odabent nem arany vagy drágakő lapult, sem bármi olyan, amit a legnagyobb jóindulattal is kincsnek lehetett volna nevezni. A sellők egyenként előszedtek minden tárgyat, amit a ládában őriztek.

Egy tűzoltó készüléket.

Egy megafont.

Egy cápafogat.

Olivér hunyorogva, elsötétedő szemmel nézte őket.

– De hát ezek nem kincsek… – préselte ki magából.

– A kincset az teszi kinccsé – válaszolta Tengerszépe –, mennyire nehéz hozzájutni, amikor a legnagyobb szükség van rá. – Odessza felé fordult, hogy letépje az iránytűt nővére nyakából és Olivér tenyerébe nyomja.

Olivér belegondolt a szavaiba. Mielőtt elvesztette az eszméletét, arra gondolt, hogy ennél jobb tanácsot talán még senki sem adott neki a szerelemről.

OLIVÉR

ELMONDOM; MIT TUDOK Delik McPhee-ről:
Amikor ideges, rágja a körmét.
Hamisan énekel.
Fura akcentussal ejti a szavakat; mégis kitart amellett; hogy én mondom rosszul őket.

Neki van a legigézőbb szeme. Szinte meg se kell szólalnia, minden érzést ki lehet olvasni belőle.

– Nem is figyelsz – hányja a szememre.

Miután órákat töltöttem nélküle, végre újra együtt vagyunk, bár kicsit nehezen hallom. Zenét bömböltet egy rádiónak nevezett varázsdobozból, hátha a mamája így nem hallja meg, hogy fennhangon beszélget velem.

Delila vállai mögül előtűnnek a szoba ismerős részletei: a rózsaszín fák a rózsaszín lámpaernyő, a rózsaszín minden. Látómezőm szélén bojtos-bolyhos párna. Naná, hogy rózsaszín.

– Folyton elvonod a figyelmem – védekezek.

– Nem csinálok mást, csak itt ülök és beszélek hozzád!

– Úgy ám! – Elmosolyodok.

Tetszik, hogy valahányszor elmosolyodok, egészen kipirul. Fura, mert ugyanez történik akkor is, ha Szerafimára mosolygok, de azt mégsem találom ennyire bájosnak.

Elnézem, ahogy a pillái árnyat vetnek az arcára, közben próbálom eldönteni, hogy a hajszíne a tejcsokira vagy a gesztenyefára emlékeztet-e inkább. 0 meg csak csacsog és csacsog.

– Tökre megértem, miért érzed úgy, mintha csapdában lennél, de még mindig jobb csapdában élni – bármit is jelentsen ez, ha egy könyv szereplője vagy –, mint szabadon meghalni.

Gesztenye, úgy bizony. Egy kis dióval keverve.

– Ha olyan egyszerű valami se tud kijutni ebből a könyvből, mint egy pók, hogyan boldogulna egy ember? S ha kihúzlak innen, és te sem leszel más, mint egy… szó?

Felpattan az ágyról, ahol eddig feküdt, hogy járkálni kezdjen fel-alá. Ebből a nézőpontból többet látok a szobájából, például a tükröt, a keretébe tűzdelt fényképekkel, rajtuk Delilával és a lánnyal, akivel korában beszélt; Delilával, amint széttárt karokkal áll egy hegytetőn; Delilával és a mamájával, amint vicces arcokat vágnak. Azt hiszem, ha kijutok ebből a könyvből, az egyik legelső dolgom lesz elcsaklizni egy olyan képet, hogy mindig magamnál tartsam.

A másik dolog, amit ebből a szögből jobban látok, testének minden egyes porcikája. Jól megfigyelhető ebben a fura göncben – valamilyen kék nadrágfélében, ami csupa folt és szakadás. Annyira feszes, mintha rajta se lenne.

– Miért nincs rendes ruhád? – bukik ki belőlem.

Delila megtorpan és szembefordul velem.

– Mi? Ennek meg mi köze bármihez?

– Botrányosak ezek a rongyok!

Felhorkan.

– Ha tudnád, mennyivel szolidabbak, mint bármi, amit a velem egykorú lányok a suliban viselnek! Nyugi, Olivér, ez csak egy faros.

Habár láttam már Olvasókat különös hacukákban, általában olyan közel ültek a laphoz, hogy nem tettem különbséget az ő öltözékük és a sajátom között. Delila esetében viszont nem tudom nem észrevenni a dolgot.

– Szóval, ott tartottam – emeli fel szúrós hangját hogy tényleg szeretnék segíteni neked, de bárhogy töröm a fejem… pedig elhiheted, hogy egész nap másra se tudok gondolni, *csak rád…*

Ezen a ponton elvigyorodok.

– … sosem tudnám megbocsátani magamnak, ha én ölnélek meg.

Felkapom a fejem.

– *Megölnél*? Mi a fenéért tennél ilyet?

– Olivér! Figyelsz te arra, amit mondok? Nem kockáztathatom meg, hogy ugyanaz történjen veled, mint a pókkal.

Leül és lehajtja a fejét. – Csak most találkoztunk – sóhajt fel. – Nem veszíthetlek el máris.

Egy tündérmesében sosem kéne aggódnom a halál miatt. Tudom, hogy a sellők úgysem engednek megfulladni. Tudom, hogy mindig legyőzöm a sárkányt. Tudom, hogy végül túljárok Naspolya eszén.

Csakhogy ez a Más-világ egészen másként működik. Itt nincs második esély. A halál nagyon is valóságos.

Hirtelen teljes erőből tudatosul bennem: inkább haljak meg, mint éljek abban a tudatban, hogy sosem lesz alkalmam igazán megcsókolni Delila McPhee-t.

A mesében talán csak azért nem halok meg soha, mert nincs semmi, amiért érdemes lenne.

– Akkor ki kell találnunk egy másik módszert. Kell lennie valamilyen kiútnak.

Hallom, ahogyan a mamája szólongatja, azzal a könyv hirtelen be is zárul. Várok néhány pillanatig, hátha még visszatér.

Amikor megteszi, újra a 43. oldalon vagyunk.

– Bocs – szabadkozik. A szobában szaladgál fel-alá, előás egy hátizsákot és beletuszkol egy törülközőt. – Úszásra kell mennem.

– Gyorsan bele fogsz jönni – biztatom. – Nekem is könnyen ment...

– Pontosan *tudom,* hogyan kell úszni – horkan fel Delila. – Ez errefelé egy sport. Élveznem kéne, de ha minden számban te érsz be utolsónak, már nem olyan jó móka.

– Akkor miért csinálod?

– A mamám szerint segít beilleszkedni.

– Meg kéne mondanod neki, hogy nem szívesen jársz.

Megtorpan és felém fordul.

– *Te* miért nem szóltál a mamádnak, amikor megnehezítette az életedet?

– Az más. Engem így írtak meg.

– Nekem elhiheted, hogy kamasznak lenni is olyan, mintha mellékszereplő lennél mások meséjében. Mindig van valaki, aki jobban tudja nálad, hogy mit kéne tenned.

Felvillantom legvarázslatosabb mosolyomat.

– Ezúttal itt maradhatnál velem…

– Bár tehetném! – sóhajt fel Delila –, de ne is álmodj róla.

– Akkor vigyél magaddal.

– A víz és a papír nem passzol egymáshoz.

– DELILA! – Az édesanyja hangja újra felharsan a háttérben.

Így hát újra becsukja a könyvet – bár ezúttal gyengédebben –, hogy magamra hagyjon.

Ott ülök a 43. oldal szélén, és máris hiányolom, amikor Matilda királynő bukkan fel a margón. Ez már csak ilyen, ha egy könyvet összecsuknak – bárki szabadon mehet bárhová, úgyhogy lőttek a magánéletnek.

– Ó, annyira sajnálom! – kiált fel, és máris elkezd hátrálni. – Nem tudtam, hogy vannak ezen az oldalon…

– Nem, nem – kászálódok fel. – Tényleg nincs semmi baj.

Matilda királynő igazából nem az édesanyám. Szigorúan véve a könyv szerzője adott életet mindnyájunknak, de mint két színész, akik régóta játszanak ugyanabban a darabban, Matildával mi is egészen összeszoktunk – és hát mégiscsak a mamámat játssza. Szeretem, hogy mindig félretesz nekem egy frissen sült mézeskalácsot, amikor éppen sütni támad kedve. Időről időre hozzá fordulok, ha összezörrenünk Froc-lival, vagy ha Szerafima annyira beleéli magát a szerepébe, hogy munkaidő után is szüntelenül a nyomomban koslat. Nagy tiszteletben tartom a véleményét. Ebből a szempontból a szerepem kezd egybeforrni a valódi énemmel.

– Van egy perced? – kérdezem.

– Természetesen. – Közelebb sétál és leül mellém egy kisebb sziklára. – Úgy festesz, mint aki nem fér a bőrébe.

Zajosan kifújom a levegőt.

– Csak annyira *bosszant ez* az egész.,.

– Ki köpött a levesedbe? – Felvonja az egyik szemöldökét.

– Oké, hogy mindnyájan csak szerepet játszunk, de attól még az érzelmeink lehetnek valóságosak, nem?

– Lám, lám – mér végig Matilda. – Valaki nagyon filozofikus kedvében van…

– Komolyan kérdem – szakítom félbe. – Honnan tudjam, milyen érzés valójában a szerelem?

– Szentséges ég! Kérlek, mondd, hogy nem zúgtál bele mégis abba a jöttment kis hercegnőcskébe…

– Szerafimába? – Beleborzongok. – Azt már nem.

Matilda tekintete egészen kigyúl.

– Csóva az, ugye? Láttam, ahogy a szeme sarkából téged lesett…

– Sosem szeretnék bele egy tündérbe.

– Akkor a szakácsnő az?

– A szakácsnő? Az anyám lehetne…

Matilda összeráncolja a homlokát.

– Valamelyik sellő? Jobb, ha figyelmeztetlek, hogy irtó szeszélyesek…

– Nem a könyvből való.

Matilda döbbenten pislog.

– Aha. Hát, drága fiam, akkor tényleg nem segíthetek.

– Egészen más, mint akiket eddig ismertem. Akkor is rá gondolok, ha nem vagyunk együtt. Amikor kinyitja a könyvet és meglátom az arcát, azt is elfelejtem, mit akartam neki mondani, még a hangomat is alig találom. – Nyelvemmel ízlelgetem a szavakat. – Azt hiszem, tényleg szerelmes vagyok belé, de honnan tudhatnám biztosan, amikor eddig csak azt a szerelmet ismertem, amit előre megírtak?

– Ó, szívem, a szerelem már csak ilyen. Nagyobb hatalma van, mint neked vagy nekem, ellenállhatatlanul vonz egy adott személyhez.

Matilda hangjából kihallom, hogy pontosan tudja, miről beszél. Mintha már érzett volna úgy, ahogyan én most.

– Látom, te is őszintén szeretted Móricot – jegyzem meg.

Felkacag.

– Édesem, ő csak egy kósza emlék.

A halántékomat masszírozom. Az egész kezd iszonyú zavaros lenni – mi a valóság és mi a színjáték? A mesében beleszeretek Szerafimába, mégis egészen másként érzem magam az ő társaságában, mint amikor Delilával vagyok. Szerafimával csak teszem a dolgomat. Delilával minden vadiúj, tarka és színes, folyton változó.

– Akkor honnan tudod, milyen a szerelem?

– Rengeteg történet szól róla, amit olyan emberek írtak, akik már átélték. Naspolya odújában van egy csomó könyv olyan szereplőkről, akik nem ebben a mesében élnek, mégis bolondulnak egymásért. Rómeó és Júlia, a Szépség és a Szörnyeteg, Heathcliff és Cathy…

– De *kik* ezek?

Matilda megvonja a vállát.

– Nem tudom, de a szerzőnk feltette őket a polcra, a 63. oldal illusztrációjára. Néhányat magam is olvastam a szabadidőmben. Te is tudod, hogy ami a szerző fejében megvolt, az a könyvben is létezik, függetlenül attól, hogy szerepel-e a mesében.

Ez igaz. A világunk több szimpla tündérmesénél – ami azt illeti, éppolyan tágas, mint a szerzőnk képzelete.

Ezért tudjuk például Froclival, hogyan kell sakkozni, és Rajmund kapitány is ezért szeret annyira keresztrejtvényeket írni. Mintha minden kézzelfogható módon jelen lenne a világunkban, amire csak a szerző a megalkotásunk közben gondolt. Az udvari konyha például zsúfolásig van liszttel és cukorral, edényekkel és terítékekkel, pedig a mesében a szakácsnőt sosem látjuk sütni-főzni. Viszont így lehetséges, hogy Matilda a szabadidejében a szakácskönyveket bújja, és tortákat, pitéket meg linzereket süssön.

– Kérdezhetek még valamit? – fordulok hozzá. – Tudom, hogy számodra csak kósza emlék, de Móric azért lovagolt ki, hogy megmentsen, és az életét feláldozva örökre magadra hagyjon. Szerinted tényleg megéri meghalni a szerelmedért?

Hosszan eltűnődik, mielőtt megrázza a fejét.

– Nem, nem, Olivér. *Igazából* az a kérdés, hogy érdemes-e szerelmem nélkül élni.

Frocli egybetrombitálja az összes szereplőt, s miután összegyűltünk a mese legutolsó lapján, Örökkön-örökké Parton, két lábra ágaskodik, hogy megszólítsa a tömeget.

– Tudomásomra jutott, barátaim – kezdi (tényleg ő a legjobb szónok mindnyájunk közül) –, hogy a mese kezd füstbe menni.

– Nem én voltam – védekezik azonnal Piró, a sárkány, aki új, lángvörös fogszabályzójával egészen rémisztő látványt nyújt. – Az csak a 40. oldalon van.

– Átvitt értelemben mondtam – nyugtatja meg Frocli. – Úgy értettem, hogy mostanában egyikünk sem

részesül az őt megillető figyelemben, mert az Olvasót teljesen leköti egy bizonyos oldal.

Eddig békésen támaszkodtam az egyik pálmafának, de most hirtelen megdermedek.

– A 43. oldalról beszélek – vet rám Frocli sokatmondó pillantást.

Színlelt jókedvvel felnevetek.

– Nocsak. Mit nem mondasz!

– Megmagyaráznád nekünk Olivér, hogy az Olvasót miért nem érdekli a mese többi része?

– Hát, talán csak véletlen egybeesés – hebegek. – Lány létére eléggé érdekli a sziklamászás…

– Lány létére? – Naspolya lép elő homlokráncolva. – Honnan tudod; hogy *lány*'?

Nagyot nyelek.

– Igazából nem tudom; csak találgatok. – Megvonom a vállam. – Elvégre a legtöbb Olvasó lány, nem igaz?

– Épp ez a lényeg – bólint Frocli, – Ezért gondolom, hogy fel kell pörgetnünk kicsit a dolgokat. Amikor legközelebb kinyitják ezt a könyvet, csináljatok úgy, mintha élnétek!

– *Könnyű mondani…* – mormolom magam elé.

– Mi az, Olivér?

Köhögök.

– Semmi, csak kapar a torkom.

– Aha. Szóval, ahogy mondtam. Sellők, legyetek ijesztőbbek! Azt akarom, hogy minden kölyöknek rémálmai legyenek tőletek. Ti, manók, tényleg döngölj étek bele Olivért a földbe, amikor át akar kelni a hídon. Te meg, Naspolya, amikor legközelebb ott lóg húsz méterrel a föld felett…

– Várjunk csak egy percet! – szakítom félbe. – Mi a helyzet velem?

– Úgy tűnik, neked semmi okod a panaszra – szipog Szerafima. – Míg *hozzám* napok óta senki nem szól…

– Annak is megvan az oka… – motyogom.

– Tökéletesen igazad van. – Frocli nem győzi támogatni a mellőzött Szerafimát, szinte nyüszít buzgalmában. – Akinek ilyen lágyan csilingel a hangja, hercegkisasszony, annak mindig beszélnie kéne…

Mintha csak a falnak mondaná. Szerafima látványosan mellőzi, inkább letelepszik mellém a homokba, hogy ujjaival lágyan csiklandozni kezdje a karomat.

– Annyira hiányzol, Oli – dorombolja. – Nincs kedved átugrani a 60. oldalra, gyakorolni az igaz szerelem csókját?

– Én… öö… megígértem Matildának, hogy segítek mosogatni.

Nagyot sóhajt.

– Ahogy gondolod. – Felnéz Froclira. – Végeztünk? Mert rám férne egy kis pihenés. Tudod, hogy üde és kívánatos legyek.

– Ha nem sértlek meg, drága hölgyem, nincs semmi, amivel fokozni lehetne ezt az éteri szépséget – hadarja Frocli.

Odessza, a sellő, a szemét forgatja.

– Az ég szerelmére, Frocli, tengeribeteg leszek a szövegedtől. – A könyv egyik nagy csavarja, hogy a sellők a való életben egyáltalán nem bomlanak a pasikért.

– Hát jó! – vakkantja Frocli. – Mindnyájan tudjátok, mit kell tennetek, hogy lekössétek az Olvasót.

Nyomatékosan javaslom, hogy gyakoroljatok a szabadidőtökben, így mindenki élete legjobb formáját hozhatja, amikor a mese újra pörögni kezd.

Miközben a szereplők lassan szétszélednek, könnyedén leugrik a tuskóról, ahonnan eddig szónokolt.

– Ó, királykisasszony! Szerafima hercegnő! Ha kell valaki, hogy beálljon Olivér helyett a 60. oldalra, én szívesen…

Szerafima felé fordul és élesen rámutat.

– Ül. Úgy. Jó fiú.

Frocli a farkát behúzva oldalog el. Már készülök utána indulni, hogy próbáljam felvidítani – de legalábbis kigyógyítsam abból, hogy olyan nők után koslasson, akikben annyi tapintat sincs, mint egy üllőben –, amikor Rajmund kapitány kedélyesen hátba vereget.

– Ahoj, Olivér! Jól hallom, hogy Matilda újra a konyhában van? Reménykedhetek egy tejszínes ananásztortában? Ha kell, szívesen felszeletelem…

Előrántja kardját a hüvelyéből. Az acél megcsillan, de távolról sem olyan fényesen, mint a mosolya. Ez van, ha valaki naponta fogselymez.

Naponta fogselymez.

Fogszabályzót tesz a sárkányokra.

Szabadidejében kalóz helyett amatőr fogász.

Még egy pillantást vetek Rajmund kapitányra, mielőtt úgy döntök: ez a fickó talán értené, miért akarok olyan kétségbeesetten kikerülni a meséből.

– Nincs kedved sétálni egyet a parton? – kérdezem.

– Elhagyni a mesét? – torpan meg Rajmund kapitány. A tündérek, akik elkísértek bennünket, úgy rajzanak az arca körül, mint a szúnyogok. – Sose tennék ilyet!

– Képzeld csak el, hogy valahol, egy másik világban saját fogorvosi rendelőd lehetne. Egész nap fogszabályzókat és hidakat rakhatnál fel, nem kéne folyton megszakítanod a munkát azzal, hogy felvonod a sudárvitorlát vagy elsütöd a hajóágyút. – Felvillantom legsugárzóbb, legbizalmasabb mosolyomat.

Egy pillanatig mintha komolyan mérlegelné a lehetőséget, de végül megcsóválja a fejét.

– Úgy látom, a bal szemfogad kicsit csorba. Tudnék vele mit kezdeni…

Csalódottan sóhajtok fel.

– S ha azt mondanám, hogy már kapcsolatba is léptem a másik világgal?

Sziporka összefonja apró karjait.

– Álmodj, királyfi…

Felé lendítem a tenyerem.

– Téged meg ki kérdezett?

– Ne is törődj vele – vigasztalja Szikra. – Nyilván bal lábbal kelt fel a baldachinos ágyból…

Ökölbe szorítom a kezem.

– NEM HAGYNÁTOK VÉGRE MAGUNKRA?

– Hát, nem – mormolja Csóva.

– Azt lesheted! – vágja rá Sziporka.

Szikra önérzetesen felhúzza az orrát.

– Ugyan már, hölgyeim! Inkább menjünk, ha ennyire nem értékelnek minket.

Eltűnnek az Elvarázsolt Erdő fái között. Rajmund kapitány követi őket.

– Hé, ne hagyj itt! – kiáltok utána.

– Ó! – Szembefordul velem. – Tudod, mit? Még *ha* lehetséges is, amit mondasz… az nem jelenti, hogy nem vagyok boldog itt, ahol vagyok.

– De hát hogyan lehetnél az?

Amikor újra és újra ugyanazt kell^ y tenned, mintha senkit se érdekelne, mit szeretsz igazán!

Megvonja a vállát.

– Talán újra és újra ugyanazt kell tennem, Olivér, de mégiscsak olyasmit csinálok, amit szeretek. Szívesen vagyok színész *és* szívesen vagyok amatőr fogász. – Rajmund kapitány a szemembe néz. – Mi lenne, ha nem arra figyelnél, ami nincs, hanem arra, ami van?

Felhorkanok.

– Még csalódottabb lennék?

– Inkább arra gondoltam, hogy egy gyönyörű hercegkisasszony minden alkalommal a karodba omlik, ahányszor csak elolvassák ezt a mesét. Azután van egy hű társad, aki bármit megtenne érted. – Rajmund kapitány elgondolkodik. – A fogínyed is hibátlan…

– De hát…

– Sajnálom, de néha az a boldogság kulcsa, hogy beérjük kevesebbel is. – A kalóz elmosolyodik. – Akkor sosem leszünk csalódottak. – Kedélyesen visszaint, mielőtt nekivág az erdőn átvezető ösvénynek. – Vissza kell mennem. Hályog és Gyutacs mostanra talán már fel is gyújtotta a gályát.

Egy ősrégi, viharvert tölgynek támaszkodom, úgy nézem, ahogy elmegy. Talán neki van igaza? Ha sosem beszéltem volna Delilával, akkor is úgy érezném, hogy hiányzik valami az életemből?

Ez az. Szépen kiülök a 43. oldalra, megvárom, amíg visszatér, és megmondom, hogy neki van igaza. Nem tudok kitörni a meséből. Egyszerűen nem lehetséges. Meg is mondom…

– Aú! – Ahogy elterülök a földön, egy pillanatig csillagok táncolnak a szemem előtt. Ösztönösen arra gondolok, hogy a tündérek álltak bosszút rajtam, ám ekkor magam mögött meghallok egy nagyon tiszta és fegyelmezett hangot.

– Nem érek rá egész nap…

Összeráncolom a homlokom. Naspolya mondja ezt a 45. oldalon, miután leküzdöttem a sziklafalat, és az ablakon át bemásztam a toronyba, ahol fogva tartja Szerafimát. Végighallgatom, azután kivont tőrrel előugrok.

Csakhogy ez nem a 45. oldal.

Átfordulok a hasamra, és felnézek Naspolyára, aki előreszegezi a kalózok egyik halászhálóját, melynek végét egy fémhurokra csomózta. Közvetlen előtte egy tündöklően tarka pillangó.

– És most mi lesz? – mordul fel.

Egy újabb sor. Az 58. oldalról, ahol a torkomhoz szorítja a pengét.

Felkelek, hogy leverjem a port a nadrágomról.

– Te meg mi a csudát csinálsz?

Riadtan fordul felém, mire a narancssárga szárnyú pillangó beröppen az Elvarázsolt Erdőbe.

– Mondhatni két legyet akartam ütni egy csapásra: gyakorolni a szövegemet, ahogy Frocli javasolta, és elkapni egy *Polygonia interrogationist.*

– Gesundheit!

– Te balga. Az egy pillangófaj, ami neked köszönhetően továbbra is hiányzik a gyűjteményemből.

Rájövök, hogy Rajmund kapitánnyal kicsit messzebb sétáltunk, mint terveztem. Nem lehetünk messze Naspolya odújától, a kis sötét viskótól, amit egy barlang

falába ágyaztak és sok száz faggyúgyertya fényével világítanak ki. Eszembe jut Matilda királynő, meg a szerelmi történetektől roskadozó polcok a könyvtárban.

– Tudod – vágok bele óvatosan szerintem még soha nem láttam a maga teljességében. Mármint a gyűjteményedet.

Naspolya arca egészen kigyúl.

– Olivér! Csak nem érdekel az entomológia?

– Engem? – húzom fel a szemöldököm. – Még szép! Száztíz százalékig! – Sejtelmem sincs, mi a búbánat az az entomológia. Csak remélni merem, hogy nem most vallottam be Naspolyának, mennyire szeretek női ruhákba öltözni.

– Hát, akkor irány haza! Sosem lehet tudni, mennyi időnk van, mielőtt valaki újra kinyitja a könyvet. – Naspolya a vállára veti a hálót, mielőtt sietős léptekkel átvág a tisztáson.

Utána szaladok.

– Nem tudod véletlenül, hány pillangófaj létezik?

– Hogyne tudnám – feleli. – Ötszázhatvanegy. Otthon van egy könyvem, amiben mindről van külön kép.

– Hű! – Úgy teszek, mintha megemészteném az infót. – S eddig hányat sikerült elkapnod?

A képzeletem játszik velem, vagy tényleg elpirult?

– Nos, mindössze negyvennyolcat, de te is tudod, hogy csak hatvan oldalam van begyűjteni őket.

Mostanra el is értük lakóhelyének penészes faajtaját.

– S ha azt mondanám, hogy begyűjthetnéd a fennmaradó ötszáztizenhárom fajt is?

Naspolya megtorpan, egyik kezével a rozsdás kilincsen.

– Nem szép dolog kigúnyolni az embert.

– Dehogyis gúnyolódok, Naspolya! – Követem a hajlékába. Kismilliószor jártam már itt, mégis mindig kitör a frász. A falak enyhén nyirkosak, a földet borító mohaszőnyegről köd szállingózik. Az egyik sarokban állati csontokból és üszkös fából ácsolt zsúfolt asztal. Természetes fény csak a sziklafalba vájt lyukon szűrődik be. Ez világítja meg az állványt és a ráhelyezett nagyméretű vásznat: Matilda királynő gyermekkori portréját, ami miatt a szerelmes Naspolya rossz útra tért – mármint a mesében. A szűkös térben további fél tucat képet is látok róla, meg néhányat a tűzokádó sárkányról.

– Meg is mondom, mi jutott eszembe. – Csak legyintek a vérfagyasztó környezetre. – Szerintem létezik valamilyen kapu, amin át ki lehet jutni a meséből a való világba. Abba a világba, Naspolya, ahol életed minden percében vígan kergetheted a pillangókat, de olyan tündöklően tarka példányokat, amilyeneket még a legvadabb álmodban se képzelnél.

– Ugyan minek kéne ezért elmennem? – kérdezi. – Megtehetem itt is.

– De hát azt mondtad, hogy csak alig negyvennyolc fajtát...

– *Mostanáig* – szakít félbe nyersen. A könyökével oldalba bök, ahogy elfurakodik mellettem, és csontos kezével a hátam mögé nyúl, hogy elővegyen egy festményt, amit eddig nem vettem észre. Félreteszi Matilda félig kész portréját, hogy ezt helyezze az állványra.

Tökéletes, valósághű ábrázolását látom ugyanannak a szobának, ahol állunk. Ott van még az állvány is. Az állványon egy vászon, rajta szintén a szoba valósághű

másával. És így tovább, és így tovább. Kicsit beleszédülök, ahogy a képet nézem, mintha valamilyen ablak vagy átjáró nyílna előttem.

– Hű! – Teljesen le vagyok nyűgözve. – Talán fel kéne hagynod a gonoszkodással, hogy teljes időben csak fess.

– Akkor most figyelj, barátom. – Naspolya felemeli a palettát, hogy sötét bíborszínű festékbe mártsa kérges ecsetét, és gondos vonásokkal színpompás pillangót fessen a vászonra, közvetlen az asztal fölé. Még hozzáad némi sárgát és feketét, mielőtt hátralépj hogy megcsodálja művét. – Voilá! – Alig mondja ki; a pillangó lassan eltűnik a képről.

Csak hogy közvetlenül az orrom előtt újra felbukkanjon, mielőtt kiröppen az ablakon.

– Ez így már negyvenkilenc – jelenti ki diadalmasan Naspolya.

Az egyik visszaemlékezésből tudjuk, hogyan sikerült Naspolyának életre keltenie a sárkányt, ami feldúlta a királyságát és végzett Móric királlyal. Ahelyett, hogy fogott volna egyet az Üveghegyen túl, ahol az ilyenek állítólag élnek, megidézett egyet a varázsvásznán. Akármit festett erre a vászonra, elszabadult, hogy ugyanolyan élő és térbeli legyen, mint mi magunk.

Hogy is felejthettem el?

– Várjunk csak – hebegem. – Szóval képes vagy bármit megteremteni, amit csak lefestesz, még akkor is, ha a mesét épp nem olvassák?

Válasz helyett felkap egy másik ecsetet, hogy gőzölgő csészét fessen az asztalra. Ami nyomban meg is jelenik.

– Egy kis teát? – kérdezi mosolyogva.

– Ez eszméletlen, Naspolya! *Több* is, mint eszméletlen. Szóval képes vagy akármit belefesteni a mesébe?

– Nagyon úgy fest, bár nem tudom, hogy működik, amikor épp nem olvassák a mesét. Azt sem, hogy miért nem csak sárkányokat tudok festeni. Viszont meg kell mondanom, nagyon hasznos képesség.

– Festettél mást is a pillangókon kívül?

Naspolya szégyenlősen lesüti a szemét.

– Múlt héten elfogott a vágyakozás a csokiba mártott egresért; hát festettem egy tállal, és addig ettem, míg azt hittem, szétpukkadok.

– Ha bármit képes vagy belefesteni a mesébe – tűnődök el ki is tudsz festeni valamit?

Válaszra nyitja a száját, de mielőtt még felelhetne, Frocli lázas figyelmeztetését halljuk, mintha hangszórókból szólna:

Mindenki a helyére! Nyílik a könyv! Fényt érzékelünk a lapszéleknél! Ne feledjétek, ezúttal klasszis alakítást kell nyújtanotok!

Hirtelen zuhanni kezdek és összevissza bucskázok, míg ott nem találom magam a 43. oldalon, a meredek sziklafalon.

DELILA

VALAHÁNYSZOR ÚSZÁSRA MEGYEK, mindig utolsóként jövök ki az öltözőből. Egyszerűen nem hoz lázba az egyórányi tömény gyötrelem, ami rám vár. Én vagyok az, aki a huszonötös mezőnyből mindig huszonötödiknek ér célba, legyen szó bármilyen úszásnemről. Én vagyok az, akinek az edzője szó szerint összerezzen, valahányszor a starthoz szólítják.

Ma valahogy mégis más érzés. Talán mert dumáltunk Olivérrel... de ma tényleg úgy érzem, hogy nem én érek be utolsónak. Ha már ő is hisz abban, hogy képes vagyok a lehetetlenre, én miért kételkednék?

– Minden versenyző rajthoz – jelez az edző, mire becsusszanok a legtávolabbi sávba, és megkapaszkodók a medence szélében, készen a hátúszásra. Még igazítok egyet a szemüvegemen és a sapkámon, miközben végignézek a többieken. A szomszédos sávban Holly Bishop, aki az államban a harmadik legjobb hátúszó. Szuper. Valamivel távolabb néhány újonc, a túlsó szélen pedig Allie McAndrews, a szurkolócsapat kapitánya, aki (amennyire tudni lehet) csak azért úszik, mert így lehetősége van fürdőruhát viselni és a fiúcsapat tagjaival flörtölni.

Amint elhangzik az éles sípszó, lebukom a víz alá és ellököm magam a faltól, hogy kígyómozgással megtegyem az első néhány métert. Máris egészen más érzés, szinte mintha otthonosan mozognék a vízben – mint egy sellő Olivér meséjéből, olyan erős farokkal, hogy egy hajót képes lehagyni, nem ám Holly Bishopot.

Felszínre török és felnézek az uszoda neonfényeire, amint vaksin pislognak rám. Mint egy gép, olyan vagyok. Utolérhetetlen.

Bukfenccel fordulok, majd amikor kirobbanok a víz alól, meghallom versenyzőtársaim kiáltozását és szitkozódását – még az edzőm is a nevemet harsogja. Ennyire gyors vagyok; senki nem hisz a szemének, hogy a kis Delila McPhee ilyesmire képes. Most már akármelyik pillanatban bekövetkezhet – elérem az elektronikus érzékelőt, az óra megáll, éljen a győztes. A víz szinte forr alattam, ahogy kinyújtott karral valami keményhez érek...

– Aúúúúú!

Köpködve pördülök meg és tépem le fejemről a szemüvegem. Allie McAndrewst látom, aki az orrát fogja, ahonnét ömlik a vér.

– Ez most komoly? – sikít fel.

Elborzadva nézem, majd az úszócsapat többi tagját, amint kirángatják a medencéből.

– Mindenki kifelé! – kiáltozza az edző. – Testnedvek a vízben!

– Én... sajnálom... – Közben azon tűnődök, mit keresett Allie McAndrews a sávomban. Azután körülnézek.

Valahogy sikerült keresztben átúsznom az öt sávot, amíg eljutottam a legszélsőbe, ahol Allie úszott. S ott egyetlen gyilkos hátúszó csapással eltörtem az orrát.

– Hogy ment az úszás? – kérdi a mamám, amint beülök mellé a kocsiba.

– Feladom. Az úszást, a sulit, az életet.

– Mi történt?

– Nem akarok beszélni róla. – Megszólal a telefonom. Új üzenet érkezett Julestól, de még ahhoz sincs kedvem, hogy neki számoljak be legújabb fiaskómról. Hétfőn úgyis értesül mindenről, amikor még annál is nagyobb pária leszek, mint eddig.

A mamám vet rám egy pillantást,

– Nos, bármi történt, egy dupla csokis tejturmix biztosan helyrehozza. Ehetnénk is valamit.

Tudom, mekkora dolgot kínál. Nemigen szoktunk étterembe járni. Nem engedhetjük meg magunknak.

– Kösz – motyogom –, de most inkább hazamennék.

– Delila – ráncolja össze a homlokát. – Biztos, hogy jól vagy?

– Remekül, anya. Én csak... tudod, nagyon sok a házim.

Az út hátralévő részében sikerül elkerülnöm a további társalgást. Amint leállunk a ház előtt, berontok az ajtón és felsietek az emeletre. A könyv az ágyon fekszik, épp ahol hagytam.

Már magától a 43. oldalon nyílik ki – biztos sikerült megtörnöm a gerincét –, és Olivért ott találom a sziklafal lábánál. Sugárzó mosollyal köszönt.

– Jól ment az úszás?

Kibírtam egészen az óra végéig. Kibírtam az öltözőben, ahol mindenki sugdolózott és fenyegető pillantásokat vetett rám. Kibírtam még a kocsiban is, egészen hazáig, de Olivér kérdésére elhagyom magam, és sírva fakadok. Könnyeim a lapra záporoznak. Az egyik telibe találja Olivért, s ahogy szétpukkad felette, mint egy lufibomba, teljesen eláztatja.

– Bocs ~ szipogok. – Ennyire ót var napom volt.

– Talán én fel tudlak vidítani – próbálkozik.

Már az felvidít, hogy vele vagyok. Ráeszmélek, hogy úszáson, amikor egész életem a feje tetejére állt, Olivér volt az egyetlen, akire igazán vágytam, s aki mellesleg nem létező személy.

Megtörölgetem a szemem.

– Ma sikerült kis híján vízbe fojtanom a suli legnépszerűbb csaját. Ugyanazt, akit tavaly lebénítottam. Amikor majd hétfőn reggel be kell mennem a suliba, tíz mérföldes körzetben mindenki engem fog utálni.

– *Én* nem foglak – vigasztal Olivér kitartóan.

Halványan elmosolyodok.

– Kösz, de te sajnos nem leszel a közelemben.

– Vagy talán mégis... hamarabb, mint gondolnád.

Elkerekedik a szemem, amint tudatosul bennem, miről beszél.

– Találtál egy másik kiutat? – Mennyivel szívesebben beszélek Olivér gondjairól, mint a sajátomról.

– Nos, találtam egy kiskaput, legalábbis úgy tűnik. Találkoztam Naspolyával, aki tehetséges festő.

– *Festő?* Azt hittem, ő a rosszfiú.

– Nem – rázza a fejét Olivér. – Ne feledd, mit mondtam arról, hogy itt mindnyájan szerepeket játszunk. A lényeg, hogy kitalálta, hogyan fessen meg valamit a varázsvászonra, ami azután valóságos lesz,

– Így idézte meg Pirót, a sárkányt...

– Pontosan. Nos, ez akkor is működik, ha éppen nem megy a mese.

Megrázom a fejem.

– Ez miben segítség? Nem mintha Naspolya az én világomban élne, hogy csak úgy megfessen...

– Igaz, de szerintem képes lennék *ki*festeni magam az én világomból.

Ezen eltűnődök egy pillanatra.

– Nem működhet. Csak újrafestenéd magad a mese egy másik pontján. Olyan lennél, mint egy klón.

– Mint egy ló?

– Nem, mint egy... á, hagyjuk. – Felkelek az ágyról és járkálni kezdek. – Viszont ha megtalálnád a módját, hogy becsempéssz egy festményt az *én* világomról Naspolya odújába, akkor talán...

– Gondoltam, biztos jólesne néhány vigaszfalat... – A váratlan hangra megpördülök, és a mamámat látom az ajtóban, kezében egy tálcával, a tálcán sajtos melegszendviccsel és egy pohár tejjel. Körülkémlel a szobában. – Te meg ki a csudával társalogsz, Delila?

– A... barátommal.

A mamám még egyszer körülnéz.

– De hát nincs itt senki...

– Olivérrel telefonon dumáltunk – hadarom kapkodva. – Kihangosítva. Igaz, Olivér? – Persze nem válaszol, mire céklavörös leszek. – Szakadozik a vonal...

A mamám szemöldöke az egekbe szökik. *Egy fiú az?* – kérdezi némán.

Bólintok.

Diadalmasan emeli fel a hüvelykujját, majd miután hátrahagyja a tálcát, kihátrál a szobából.

– Nem sok híja volt... – nyögök fel.

Olivér elvigyorodik.

– Mi van vacsira?

– Kérhetnék egy kis komolyságot? Felteszem, te soha nem tanultál festeni.

Olivér elneveti magát.

– Az királykisasszonyoknak való.

– Tényleg? Mondd ezt Michelangelónak. Szóval, tegyük fel, hogy valaki ráfest valamit arra a varázsvászonra, ami nem Naspolya odúja, hanem mondjuk az én hálószobám. Ha utána elkezdi ráfesteni saját magát is, akkor az a logikus, hogy…

– Hogy a hálószobádban termek! – Olivér szeme nyomban felragyog. – Fantasztikus vagy, Delila!

Ahogy kimondja a szavakat, borzongás szalad végig a gerincemen. Mi lenne, ha tényleg megjelenne itt mellettem, az ágyon? Adna egy ötöst? Megölelne?

Megcsókolna?

A gondolattól mintha lázrózsák nyílnának az arcomon. Odakapom a kezem, hátha nem veszi észre.

– Ni csak, ki van zavarban? – mosolyodik el Olivér. – Oké, akkor nem vagy fantasztikus. Totál átlagos vagy. Olyan, mint bárki más. Tizenkettő egy tucat.

– Fogd már be! – szólok rá, de tovább somolygok. – Ki akarok próbálni valamit. Nálad van a tőröd?

– Hát persze. – Előrántja a rövid pengét. – Miért?

– Rajzolj rólam egy képet. Oda a sziklára.

Pislogni kezd.

– Most mindjárt?

– Nem, majd jövő kedden.

– Ó, értem. – Olivér kezdi eltenni a tőrt.

– Nem komolyan mondtam! Persze, hogy most mindjárt!

Csak a képzeletem játszik velem, vagy kicsit tényleg zöldebb lett?

– Oké – motyogja. – Egy portré rendel. – A gránithoz emeli a tör hegyét. – Rólad. – Oldalt lép, hogy eltakarja

előlem a sziklát, ahogy karcolgatni kezdi a felszínét. Kétszer is rám sandít a válla felett.

A csodálatos festményekre gondolok, melyek világszerte függnek a múzeumok falain. Az a sok megfestett múzsa: Mona Lisa, Vénusz születése, Lány gyöngy fülbevalóval…

– Voilá! – jelenti be Olivér, mielőtt félreáll.

A sziklafalon aránytalan figurát látok nagy bogárszemekkel, kígyóhajjal, kukacszájjal. Eszerint Olivér olyannak lát, mint akit a South Parkból szalajtottak.

– Nem rossz, mi? – kérdezi. – Talán az orrodat nem kaptam el…

Nem is próbálta, egyszerű háromszöget rajzolt helyette.

Kivárok egy hosszú pillanatot.

– Nem akarlak megbántani, Olivér, de talán mégsem te vagy az ideális választás arra, hogy megfesd a szobámat.

Összeráncolt homlokkal mered a portrémra, mielőtt elmosolyodik.

– Talán nem – ért egyet –, de ismerek valakit, aki igen.

31. OLDAL

Az egyik sellő mintha még mindig csókolgatta volna álmában. Küszködve próbált szabadulni és levegőt venni – azután kinyitotta a szemét. Semmilyen sellő nem csókolgatta, csak Frocli nyaldosta az arcát, míg Fuszekli néhány méternyire fújtatott és dobogott. Olivér csatakosan és gyűrötten ült fel a tenger partján. Nem emlékezett rá, hogyan került partra, s talán rémálomnak is tartja az egészet, ha egyik kezében nem szorongatja még most is az iránytűt, a másikban meg a különféle értéktelen kacatokat, melyeket a sellők drága kincseknek véltek.

Egyórányi út árán Olivér és kitartó kísérete elérte a Fájdalom Folyóját – a mérföldnyi széles, fehéren tajtékzó folyamot, mely oly sokak életét ragadta már el. Átkelni nem lehetett, csak a Manók Hídján, ami – felesleges is mondani – szintén tartogatott veszélyeket.

Közismert tény, hogy a manók vagy folyton igazat mondanak, vagy folyton hazudnak, miként az is, hogy mindennap két hidat építenek: egy biztonságosat és egy másikat, ami a legkisebb súlytól összeomlik.

Olivér leszökkent lova nyergéből, megpaskolta Frocli fejét, azzal a meredély széléhez lépett. Három zömök, tömzsi alakot látott, akik kalapácsaikkal és szögeikkel a túlsó oldalon tettek-vettek. Az egyik hídjuk ingatagnak és gyengének tűnt, a másik annál masszívabbnak, Olivér azonban tudta, hogy a látszat néha csal.

– Hahó! – kiáltott át nekik, de a manók csak tovább dolgoztak, egy mukkot se hallottak a tajtékzó-dübörgő víztől.

Olivér elfordult, hogy zsákjából, a sellők kincsei közül előássa az ósdi megafont.

– Hahó! – kiáltott fel újból, mire amazok felnéztek. – Jó manók! – szólította meg őket Olivér. – Melyik hídon keljek át?

Az első manó. Bukta válaszolt. Olivérnek nem okozott gondot, hogy meghallja – a manók köztudomásúlag olyan zengő hangon beszélnek, hogy a föld is beleremeg.

– Lám, lám, mit sodort ide a szél! Valami flancos fickót egy flancos lovon, s az meg? Csaknem egy túlméretezett patkány? – Bukta megcirógatta hosszú ősz szakállát.

– Jó urak, látom, igen keményen dolgoztok – mosolygott kedélyesen Olivér. – Nagyra értékelném a tanácsotokat.

Horák és Trotli, a két másik manó a hasát fogva, röfögve nevetni kezdett.

– Egyszerre nem faggathatod, csak egyikünket – közölte Trotli, kettejük közül a testesebb. – Bizony választanod kell.

Olivér végiggondolta a dolgot. Ha a manók *mindig* hazudnak, avagy *mindig* igazat mondanak, hogyan derítse ki, melyikük a szavahihető?

– Te igazat mondasz? – kiáltotta a megafonba.

Bukta válaszolt neki, ám az őket elválasztó víztömeg hirtelen felmorajlott, így Olivér nem hallotta, mit mond.

Horák tölcsért formált a kezéből.

– Azt mondta, mindig igazat mond!

– El ne hidd! – kiáltotta Trotli. – Azt mondta, ő a hazudós.

Olivér tekintete tanácstalanul járt a sötét arcok közt. Bukta csakis azt felelhette, hogy ő az igazmondó, döbbent rá. Ha így van, *természetes* is, hogy ez a válasza, de ha hazug, akkor sem felelhetett másként.

Ami azt jelentette, hogy Horák állítását kellett elfogadnia.

Vagy másként: a manók közül csak *benne* bízhatott.

– Te! – mutatott a középütt álló köpcös alakra. – Melyik híd legyen?

– Ez – mutatott Horák büszkén az ingatag hídra.

Olivér újra nyeregbe szállt, s egy pillanatnyi habozás nélkül átkelt a hídon, amit Horák mutatott neki.

– Egy picula lesz – mordult rá Bukta.

Olivér megpaskolta a zsebeit és a nyeregtáskáját is, de minden aprója a tengerbe hullott, amikor a sellőknél kötött ki.

A sellőknél.

A manók fenyegetően közelebb léptek, készen arra, hogy beledöngöljék a földbe.

– Uraim – emelte fel a kezét –, tudjátok vajon, mi értékesebb az aranynál is? Az igaz szerelem.

– Manók vagyunk – közölte Trotli ha nem vetted volna észre…

– Én pedig történetesen ismerek három hölgyet, akik készséggel szemet hunynak e felett.

– Komolyan? – hüledezett Horák.

Olivér elvigyorodott.

– Én mindig igazat mondok.

OLIVÉR

– TAKARÓ – MONDJA DELILA.
– Öö... rózsaszín.
– Helyes. Plüssállatok száma az ágyon?
– Három.
– Nagyszerű. Melyek ezek?
Behunyom a szemem, úgy próbálom felidézni.

– Egy malac, egy medve fura piros ingben, meg egy pimasz arcú kacsa.

– Hát a könyv?

– Lila borító, rajta aranybetűkkel a cím: *Sorok között.*

Fura érzés úgy gondolni a mesémre, mint önálló tárgyra - érthető okokból még sosem láttam kívülről a kötetet, amelyben mind élünk. Delila ugyanakkor kimerítően leírta.

Ha már itt tartunk, egész szombat este a szobájával ismerkedek, ahogy mindenhová körbeviszi a nyitott könyvet. Már olvastam a tükör keretére tűzött szerencsesütis üzeneteket; találkoztam egy Dudva nevű aranyhallal; láttam egy nagy fehér táblát, amire bármit felírhat és kitűzheti az emléktárgyakat azokról a helyekről, ahol a mamájával járt – mint a Flamó Bár New Hampshire-ben, Ben és Jerry jégkrémgyára Bostonban, vagy a Szabadság-szobor. Fény derült tervünk egyetlen szépséghibájára is: Delila nem láthatja majd, amikor a festmény valóra válik, a könyv ugyanis végig csukva lesz, míg négyszemközt találkozom Naspolyával az odújában.

Delila ezért is ragaszkodik hozzá, hogy véssem emlékezetembe a szoba minden parányi részletét, így a

lehető leghitelesebben ábrázolhassuk a varázsvásznon. Hozzám hasonlóan semmit sem akar a véletlenre bízni.

– Hány lámpa van? – vizsgáztat tovább.

– Három. Egy az íróasztalon, egy az ágytámlához csíptetve, egy a fiókos szekrényen. A lámpa mellett a fiókos szekrényen ott van a zenedoboz, amit az ötödik szülinapodra kaptál a mamádtól; az ágyad háttámláján a Bajkeverő majmos matrica, amit háromévesen ragasztottál fel, és azóta se tudtál teljesen leszedni; és jelen pillanatban három olyan fülbevaló is van, amit még nem tettél el az ékszerdobozodba, ezért ott hevernek a hajkeféd mellett. – Önelégülten elmosolyodok. – Most már elhiszed, hogy készen állok?

– Meggyőztél.

– Helyes. Akkor megyek is.

– Várj! – Ahogy visszafordulok, meredten néz, közben az ajkát harapdálja. – Mi lesz, ha… ha nem jön össze?

Felemelem a kezem, mintha megérinthetném, de persze nem tudom.

– És ha *összejön*?

A mutatóujja gyengéden végigsiklik a lapon. A világ fodrokat vet köröttem.

– Viszlát – búcsúzik.

Naspolya hajlékára ráférne egy alapos takarítás. Pókhálók libegnek a sarkokban, s szinte biztos vagyok abban, hogy egy patkány surrant el előttem, amikor beléptem.

– Van itthon valaki? – kérdem kedélyesen.

– Itt vagyok! – kiált ki Naspolya. Amint befordulok a sarkon, látom, hogy egy befőtte süvegben repkedő pillangót tanulmányoz. Lyukakat vágott a fedélre, a

lepke mégis kétségbeesetten verdes szárnyaival, ahogy szabadulni próbál.

Jól tudom, milyen érzés.

– A segítségedre van szükségem, Naspolya – vágok bele.

– Kicsit elfoglalt vagyok, felséged…

– Ez most szükséghelyzet.

Leteszi a befőttesüveget az asztalra.

– Folytasd. – Összefonja maga előtt hosszú, csontos karjait.

– Szeretném, ha festenél nekem valamit. Ajándékba.

– Ajándékba?

– Igen, az egyik barátomnak. Egy nagyon különleges barátomnak.

Naspolya arca nyomban felderül.

– Tudok is egyet: régóta dolgozom egy fülescsápú bogár portréján…

– Én valami másra gondoltam – szakítom félbe. – Egy kicsit talán romantikusabbra.

Megvakarja az állát.

– Lássuk csak… – A nyomában járok, amint átlép a szomszéd helyiségbe, a korábbról már ismert műterembe. Itt három vásznat szabadít ki a falnál támaszkodó kollekcióból, mindhármon Szerafima arcával. – Válassz kedvedre!

– Az a helyzet, hogy… szóval, nem Szerafimának lesz.

Naspolya szája lassú, gúnyos kis mosolyra görbül.

– Lám, lám – csóválja a fejét. – Ami kis királyfink másfelé kacsingat.

– Jaj, hagyjuk ezt, Naspolya. Te is tudod, hogy Szerafimával igazából sosem voltunk egy pár.

– Akkor, ki a szerencsés? ~ teszi fel a kérdést.

– Nem ismered.

Felnevet.

– Tekintve, mekkora világban élünk, azt mondanám, hogy ennek csekély a valószínűsége.

– Nézd – váltok komolyra ha megteszed nekem ezt a szívességet, bármit kérhetsz tőlem.

– Bármit? – A szeme sarkából felém sandít.

Habozok.

– Naná.

– Esetleg… énekelnél nekem?

Ha őszinte akarok lenni, az éneklés se megy jobban, mint a rajzolás. Mégis bólintok, mire Naspolya elfordul és félrepakol néhány vásznat az útból, hogy lepötyögjön egy dallamot ősrégi zongoráján.

Figyelmesen hallgatom a hangokat.

– Ismered? – kérdi reménykedve.

– Öö… igen. – Megköszörülöm a torkom, mielőtt énekelni kezdek. – *„Mert ő egy igazi fickó, mert ő egy igazi fickó, mert ő egy igazi fickó… ez nem lehet vitás*"

Amikor végzek és felnézek, Naspolya épp elmorzsol egy könnycseppet a szeme sarkában.

– Ez… gyönyörű volt – szipogja.

– Öö… köszi.

Megköszörüli a torkát.

– Tudod, néha iszonyú nehéz rosszfiúnak lenni. – Még egyszer megcsóválja a fejét, mielőtt rám összpontosítja minden figyelmét. – Szóval, egy festmény?

– Igen, és nem lenne baj, ha a varázsvászonra készülne. Tudod, amelyiken életre kelnek a pillangók.

Naspolya felhorkan.

– Van sejtésed róla, mennyi idő kell, míg ilyen tökéletesen megfestem az odúmat? Bocs, Olivér, de ez…

– Menni *fog.* Abban a pillanatban, hogy a mese újraindul, a vászon is újra ugyanolyan lesz, rajta az eredeti festménnyel. Ahogy mindig.

Figyelem az arcát, ahogy végiggondolja a dolgot.

– Ez igaz – ismeri el.

– Egy szobát szeretnék. Egy ággyal. Szóval egy hálókamrát.

– Igen, egy hálókamrában általában szokott lenni ágy…

– Ez olyan… csajos szoba. Tudod, rózsaszín falakkal.

Naspolya felveszi az ecsetet, hogy lendületes mozdulatokkal felhordja a festéket.

– Ilyesmi? – kérdezi, miközben Delila fala életre kel.

– Igen! – A vászon sarkába mutatok. – Ott van egy tükör… nem, a keret nem ennyire barna, kicsit világosabb. A fiókos szekrényen. Át tudnád festeni, hogy négy helyett öt fiókja legyen?

Iszonyú fárasztó arra kérni Naspolyát, hogy fessen élethűre egy szobát, amit még sosem látott. Amikor teljesen elakad (lámpaernyő?, rádiós ébresztőóra?), egy bottal a porba rajzolom az említett tárgy vázlatos képét.

– És van egy könyv az ágyon – teszem hozzá. – Lila borító, rajta aranybetűkkel a cím: *Sorok között*.

Felhúzza a szemöldökét.

– Úgy, mint… a mi mesénk címe?

– Öö… igen. Gondoltam, kedves kis részlet lenne. – Nincs értelme elmagyaráznom, miért van szükségem a könyvre. Tovább sorolom a kéréseket és csiszolgatom a részleteket: nem, *a mágnes patkó alakú*, *nem kör. A lepedő inkább ciklámen*, *mint halványlila.*

Végül, amikor Naspolya befejezi, a vásznon ott látom Delila szobájának valósághű mását. – Nos? – kérdezi.

– Tökéletes – mormolom. – A tökéletesnél is tökéletesebb.

Most jön csak a neheze. Delilával arra jutottunk, hogy ha meg akarom festeni magam a vásznon, Naspolya ezt nem láthatja. Egyszerűen túl rizikós lenne. S ha megpróbál visszatartani, miután beavattam a tervembe, vagy szól Froclinak és a többieknek, hogy el akarok lógni a meséből? Persze megpróbálhatnám rávenni, hogy engem is fessen rá a vászonra, s ettől még személyesebb legyen az ajándék, de ha közben rájön a turpisságra, és ott hagy lógva – fél lábbal Delila világában, fél lábbal a miénkben? Lehet, hogy nem vagyok született tehetség, de ezzel kell beérnünk.

Együtt dolgoztuk ki a tervet, és egy Google nevű izé segítségével kerestünk néhány igazán ritka pillangófajt. Delila biztos abban, hogyha követem az általunk írt forgatókönyvet, Naspolya magamra fog hagyni – remélhetőleg elég hosszú időre, hogy ecsetet ragadjak és megfessem magam a vásznon.

– Ó, te jó ég! – A nyitott ablak felé kapom a tekintetem. – Láttad ezt?

– Mi volt?

– Talán semmi. Csak egy lepke...

– Lepke? – Naspolya szeme óriásira tágul. – Hogy nézett ki?

– Olyan kicsi volt és égszínkék... a szárnyain fekete-fehér szegéllyel.

Az ablakhoz ugrik.

– Égszínkék boglárka? Egy égszínkék boglárkát láttál? Nincsenek azok kihalva? – Elgondolkodik. – Nem lehet, hogy csak egy ezüstkék boglárka volt?

– Nem, nem volt ezüstkék – rázom a fejem. – Tutira nem volt ezüstkék boglárka. – De most tényleg: hogyan lehet megkülönböztetni az ezüstkéket az égszínkéktől?

– Hmm. – Újra kitekint az ablakon. – Ugye, itt már végeztünk? Ha nem bánnád, utánaerednék a lepkehálómmal. Talán még elkapom, mielőtt újra fellépésünk lesz.

– Csak rajta – biztatom. – Nálam jobban senki sem ért meg.

Integetek, ahogy kisprintel a szobából. Azután újra a vászonhoz fordulok. Delila szobájának elképesztően élethű másolatát látom magam előtt. Bár én is olyan tehetséges lennék, mint Naspolya!

– Annyi baj legyen. – Felveszem az ecsetet, amit Naspolya hagyott a palettán. Az ablaküvegben látom a tükörképemet. Delilával mindketten úgy véljük, ha a téma ott van közvetlenül előttem, talán képes leszek elfogadható másolatot készíteni, még ha nem is vagyok született festő. Megérintem a vásznat, hogy hagyjak egy ugyanolyan színű foltot, mint az ingujjam. Kimosom az ecsetet és keverek egy másik árnyalatot, ami egyezik a bőröm színével.

Azután habozni kezdek. Végül leteszem az ecsetet, és átmegyek a másik helyiségbe, ahol a pillangó még most is kétségbeesetten verdes a befőttesüvegben. Lecsavarom a fedelet, majd nézem, ahogy a pillangó kireppen a nyitott ablakon.

Ha valami rosszul sülne el, legalább az egyikünk legyen szabad.

DELILA

MI TART ENNYI IDEIG?
Már másfél órája várok, de még mindig semmi. Zéró. Nulla a köbön.

Kinyithatnám a könyvet.

Megígértem, hogy nem nyitom ki a könyvet.

Hiszen abban a pillanatban kitörlődne minden, amit Naspolyával elért, és kezdődne elölről a mese.

– Olivér – mondom ki hangosan ez már nevetséges,

– Ahogy mondod.

Kis híján felugrok, amikor meghallom a mamám hangját. Az ajtóban áll, az arcán aggódó kifejezéssel.

– Éjfél elmúlt, Delila, te pedig egész éjjel magadban beszéltél. Ne is próbáld tagadni, hallottalak az ajtón át...

– Te *kémkedsz* utánam?

– Édesem – telepszik le az ágyamra szerintem itt az ideje, hogy beszélj erről valakivel. ~ Egy pillanatra elhallgat. – Mármint egy valóságos személlyel.

– Épp *beszélek* valakivel...

– Hidd el, Delila, én tudom, milyen a depresszió... pontosan tudom, milyen érzés. Amikor apád elment, reggelenként alig tudtam felkelni az ágyból, hogy elvigyelek az iskolába, s közben úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Neked viszont akkor sem kell színlelned a kedvemért...

– Anya, én nem vagyok depis!

– Mindig egyedül gubbasztasz a szobádban. Utálod az úszást, utálod az iskolát. Az egyetlen barátnőd meg olyan, mintha vámpír lenne...

– *Te* mondod mindig, hogy ne a borítója alapján ítéljünk meg egy könyvet – érvelek, közben önkéntelenül is Olivérre gondolok. – Jól vagyok, de tényleg. Csak kicsit szeretnék egyedül lenni.

A mamám arcán látom, hogy nem egészen ezt akarja hallani.

– Hétfőn megpróbálok időpontot kérni dr. Ducharmehoz…

– Nem vagyok beteg!

– Dr. Duchame pszichiáter – teszi hozzá a mamám.

Folytatnám a vitát, de mielőtt megszólalnék, valami magára vonja a figyelmem a mamám bal vállánál.

Egy kéz.

Egy test nélküli, levegőben úszó, áttetsző kéz.

Hunyorgok és a szememet dörgölöm. Oké, azonnal ki kell terelnem innét a mamámat.

– Rendben – bólintok. – Legyen, ahogy akarod.

Leesik az álla.

– Úgy érted, nem is akarsz vitázni?

– Nem. Dr. Du… akármi. Hétfő. Felírtam magamban. – Felállítom az ágyról és a küszöbig kísérem. – Jesszusom, észre se vettem, milyen álmos vagyok. Jó éjt!

Becsapom az ajtót, és abban a tudatban fordulok vissza, hogy a kéz mostanra nyilván eltűnt. Csakhogy ott van, sőt egy kar is csatlakozik hozzá.

Hanem ez a kar lapos és kétdimenziós. Mintha egy rajzfilmből lenne. Bekövetkezik, amitől a legjobban féltem: Olivér átalakul, ahogy átlép a világomba.

Akkor inkább maradjon ugyanolyan, ne kelljen megváltoznia. Bárcsak rólam is így gondolkodnának mások, élükön a mamámmal!

Felkapom a könyvet és kinyitom a 43. oldalon. Olivér ott áll a sziklafal lábánál. Ahogy nézem, a tunikáján éktelenkedő kék festékfolt lassan elhalványodik, míg végül pontosan ugyanúgy fest, ahogy a 43. oldalon szokott.

– Hé, te meg mit csinálsz? – méltatlankodik.

– Megmentem az életed!

– De *működött.*

– Elkezdtél megjelenni a szobámban, Olivér, de lapos voltál, mint a palacsinta. Tényleg így szeretnél élni a világomban?

– Talán csak azért volt, mert még nem fejeztem be, A végén talán felfúvódtam volna, mint egy lufiember.

– Akkor is, hogyan lennél képes teljesen kifesteni magad a meséből? A karodnak vagy az ujjaidnak a legjobb esetben is ott kéne maradnia, másként hogyan vinnéd fel az utolsó ecsetvonásokat?

Olivér teljesen magába omlik.

– Erre nem gondoltam.

– Eddig én sem – sóhajtok fel szomorúan. – Annyira sajnálom!

Olivér a földön ül, és felhúzott térde közé hajtja a fejét. Bár azt mondhatnám neki, hogy a végén minden rendbe jön, de ez csak a mesében van így – épp azon a helyen, ahonnan szabadulni próbál.

– Delila? – hallom meg távoli hangját. – Megtennél valamit?

Felülök.

– Bármit.

– Becsuknád a könyvet, ha megkérnélek? – Elfordítja a tekintetét. – Csak kicsit szeretnék egyedül lenni.

Ugyanazok a szavak, amiket én mondtam a mamámnak. Amik alapján depisnek gondol. Bár tudnám, hogyan segítsek Olivérnek! Talán a mamám is ugyanezt érzi velem kapcsolatban?

Nincs mit tenni. Bólintok, s amilyen gyengéden csak tudom, megteszem, amire kér.

32. OLDAL

Olivér belépett az aprócska viskóba. Mindenfelé halmokban álló könyveket látott, és rengeteg üvegcsét, a legkülönfélébb formában és méretben. A vén varázsló átvezette a szomszédos helyiségbe, ahol a gerendákról mindenféle szárított gyógynövények és virágok lógtak alá. Itt cserepes ajkai közé dugta csontos ujját és a nyelve hegyével megnyálazta, mielőtt forgatni kezdte a nagy bőrbe kötött könyv poros lapjait, hogy felkutassa a kérdéses varázst. Amikor elmosolyodott, az arcán ezernyi apró ránc sugárzott szét.

– Á, igen – szólalt meg. – Ideadnád azt a hibiszkuszt, drága fiam?

Olivér nem tudta, mire gondol, ezért kérdően a kiszárított, porladozó narancsvirágra mutatott; ami előtte hevert a kőasztalon. Amikor Orbánc bólintott; odaadta a növényt a varázslónak; aki a tenyere közt elmorzsolta; hogy a szirmai belehulljanak egy nagy fatálba.

– Most ott balról azt a három palackot? – Orbánc tovább keverte és kavarta a kotyvalékot; közben néha bele is kóstolt. – Most ott azt a fiolát; de csak óvatosan! – figyelmeztetett Orbánc; Olivér pedig megtanulta, hogy a forró üveg pont olyan, mint a hideg. Látta, ahogyan az ujjnyomai ráégtek az üveg falára.

Orbánc csepegtetőt vett elő, belemerítette a fiolába, s három sercegő csöppet hullajtott a fatálba. Ahogy a szer sziszegve, nagy puffanás kíséretében feloldódott, a

lángok narancsszínűén csaptak a magasba. Orbánc hunyorogva kémlelte a tüzet, melynek forró magjában lüktető kék alakzatok kezdtek kirajzolódni.

Olivér egy tornyot látott, mellette tűzokádó sárkánnyal – de *hol* lehetett mindez? Csak ebben a királyságban legalább száz torony állt. A lángok dohogva terjengtek, mígnem Olivér már látta a szirtet, mely a tenger partján meredezett, alant a csipkés sziklákkal és robajló hullámokkal. A Tűtorony azelőtt védőbástyaként szolgált. Már rég sorsára hagyták, Olivér mégsem ismert másik tornyot, mely egy tengeri kőszál csúcsára épült. Azt is pontosan tudta, hol keresse.

– Köszönöm! – kiáltott, mielőtt kirontott az ajtón.

Egy pillanattal később lázas patadobogás jelezte, ahogy elvágtázott, Orbánc visszafordult a lángokhoz, melyek átalakultak és más formákba rendeződtek. A vén varázsló immár fekete hajfürtöket látott és egy gonosz szempárt, egy egész arcot felcsúfító régi sebhelyet, s hozzá csúfondáros vigyort. Sebtében kioltotta a tüzet és kiszaladt a viskóból, de elkésett.

Olivér királyfi már ellovagolt, így magától kellett rájönnie, hogy szíve hölgye bizony nincs egyedül.

OLIVÉR

– EZT NEM MONDOD KOMOLYAN – nyög fel Naspolya; amikor harmadszor is meglát. – Most meg mi kéne?

Nem akarok itt lenni. Sőt; sehol sem akarok lenni ebben a hülye mesében; de újra visszakerültem a startmezőre. Bármennyire elhittem; hogy megtaláltam a kiutat börtönömből; Delilának van igaza. Nem festhetem ki magam a történetből; ahogy másra se bízhatom a dolgot. Ami azt jelenti; hogy nem mostanában szabadulok innen.

Szívesen beszéltem volna Delilával, de addigra elaludt – az én hibám; én kértem, hogy csukja be a könyvet. Miután elment, olyan levertnek éreztem magam; mintha örökre le kéne mondanom az esélyről; hogy változtathatok a sorsomon. Semmi sem terelte el figyelmemet a borús gondolatokról – se a sakk; se a kiadós séta, se az üdítő úszás a tengerben. Azután újra eszembe jutott Delila.

Amikor el akar menekülni az életéből, könyveket olvas – amilyen ez is.

Matilda királynő említette, hogy Naspolyának egész könyvtára van, ahol még sosem jártam, mert a varázsvászon túlságosan lekötötte a figyelmem. Viszont ha Delila el tudja terelni ezzel a figyelmét, talán nálam is beválhat.

– Valami jó olvasnivalót keresek – közlöm Naspolyával. ~ Úgy hallom, egész szép könyvtárad van.

Naspolya felélénkül.

– Ó, igen... nos, csakugyan. Különösen büszke vagyok a trubadúrének- és a népmesegyűjteményemre, de van egy kicsi mindenből: románc, horror, vígjáték. Meg néhány színdarab, valami Shakespeare-től. Nem is olyan rosszak.

– Esetleg megnézhetném a választékot? Nem igazán tudom, mit keresek.

– Szolgáld ki magad. – Naspolya széles karmozdulattal mutat az odúja hátsó részébe vezető alagútra. – Nézz csak körbe nyugodtan, addig én felteszek egy teát. Kamillát. Olyan... paprikás vagy mostanság.

– Nem akarom, hogy ezzel fáradj...

– A legkevésbé sem fáradság. — Oldalba bök a könyökével, ahogy ajkai torz félmosolyra húzódnak; a hatalmas heg megbénítja arcának másik felét. – Közben mesélhetnél kicsit erről a te szívszerelmedről.

– Szívszerelmemről? – Nem mesélhetek neki Deliláról. Ő maradjon csak az én kis titkom. Mintha azzal, hogy beszélek róla, valamiképp elárulnám.

– Akinek azt a képet kérted...

– Ja, persze. – A lány, akit ürügyként használtam. Kivárom, amíg Naspolya előássa a teáskannát az asztalon heverő penészes térképek alól, azután elfordulok és beveszem magam a szűkös járatba, ami a barlang egy másik részébe vezet.

Dohos és nyirkos a helyiség. A mennyezetig érő polcokat göcsörtös diófából tákolták össze, s rajtuk mindenfelé könyvek, hatalmas összevisszaságban. Vannak művek a csillagászatról és a rovarfajokról, míg a reneszánsz festőknek egy egész polcot szenteltek. Leolvasok néhány címet a gerincekről. *A világ egy*

herpetológus szemével. Háború és béke. Két város regénye.

Naspolya teáskannája fütyülni kezd. Most már bármelyik pillanatban itt lehet, és elvárja majd, hogy hosszan áradozzak kitalált szerelmemről, aki itt él valahol a királyságban. Találomra leveszek egy kötetet a polcról. Talán van benne valami, amitől megszáll az ihlet, hogy hihető hazugsággal rukkolhassak elő.

Ahogy kiszabadítom a könyvet, egy másik is lebucskázik a polcról – nyilván beragadt az első mögé. Felveszem és leporolom, épp készülök visszatenni, amikor rádöbbenek, hogy már láttam valahol.

Lila bőr, aranybetűk.

SOROK KÖZÖTT, olvasom a borítón. Felütöm, és önmagamat látom a legelső oldalon, mintha csak tükörbe néznék.

– Egyszer volt, hol nem volt... – mormolom magam elé.

Tényleg van benne valami, amitől megszáll az ihlet.

– Tejet vagy cukrot? – Naspolya lépteit hallom a szűkös folyosó felől, ezért a tunikám alá csúsztatom a könyvet, és kapkodva nyúlok egy másikért, hogy érdeklődést színlelve belelapozzak, mire vendéglátóm megérkezik a teával.

Az egész kapcsolatom Delilával szavak útján kezdődött – a segélykérő üzenettel, amit a sziklába karcoltam. Miért ne érhetne véget ugyanígy?

Nem vagyok képes rá, hogy belefessem magam egy másik világba, de talán kiírhatom magam ebből.

DELILA

A MAMÁM TEHET RÓLA, hogy így rákattantam a tündérmesékre.

Miután apa elment, a mamámmal leporoltuk a Disney-filmeket, amiket amúgy sokkal sötétebb és ijesztőbb mesékből gyúrtak át. A Disney-féle változatban a kis hableány nem lesz öngyilkos és változik tajtékká, ehelyett pazar menyegzőt ül egy hajón, és elvitorlázik a hercegével a naplementébe. Az eredeti Hamupipőkében a gonosz nővérek lefarigcsálják a lábukat, hogy beleférjenek az üvegcipellőbe, és még sorolhatnám. A mamámmal nagyon ránk fért, hogy elzárkózzunk a külön kis világunkba. Letettünk az asztalra egy hatalmas tál pattogatott kukoricát, és bebugyoláltuk magunkat egy nagy kétszemélyes takaróba, hogy elmeneküljünk egy távoli helyre, ahol mindent átjár a varázslat, és az emberek megmentik a szeretteiket, nem faképnél hagyják őket. Egy helyre, ahol bármilyen szörnyen festenek is a dolgok, a végén minden helyrejön.

Tudom, butaság, de kicsit úgy képzeltem el a mamámat, mint a Disney Hamupipőkéjét. Egész nap csak takarított, azután hazajött és segített nekem a háziban, vacsorát főzött, kimosott ránk.

Kisebb koromban, valahányszor megszólalt a csengőnk – mert a futár a postás, vagy akár a pizzás fiú megnyomta, mindig azt vártam, hogy a herceg áll az ajtóban, aki majd leveszi a lábáról. Aki mellett egészen más élete lesz.

Sose történt meg.

Nem sokat gondolok az apámra. Már Ausztráliában él az új feleségével, meg az ikerlányaival, akik a szőke fürtjeikkel és babakék szemükkel tiszta kis hercegnők. Mintha új tündérmesét nyitott volna, csak a világ túlsó felén – és nélkülem. Habár a mamám esküdözik, hogy semmi közöm apám távozásához, vannak kétségeim. Talán nem voltam elég okos, elég szép – *olyan* kislány, amilyenre vágyott.

Évente egyszer-kétszer álmodom róla. Mindig ugyanazt: korcsolyázni tanít. Fogja kinyújtott kezemet és hátrafelé siklik, úgy vezet és segít megőrizni az egyensúlyomat. Ez az, Lila, mondja, mert mindig így hívott. Elereszti a kezem, meglepetésemre mégsem esem el. Csak siklok előre, egyik lábammal a másik előtt, mintha szárnyalnék. *Nézd,* kiáltok, *megcsináltam!* De mire felnézek, már eltűnt; egyedül vagyok a dermesztő hidegben.

Amikor ezt álmodom, mindig reszketve és magányosan ébredek.

Most, amikor ez történik, egy pillanatig a plafonra meredek, azután az oldalamra fordulok, és felütöm a könyvet ott, ahol abbahagytam. A 43. oldalon.

– Hála az égnek! – kiált fel Olivér. – Hol voltál eddig?

– Aludtam.

Felnéz, majd hátrahőköl, amikor meglátja az arcomat.

– Mi a baj?

– Semmi. – Mostanában túl sokat mondogatom ezt.

– Akkor miért sírsz?

Meglepetten érintem meg arcomat és érzem, hogy nedves. Biztos álmomban sírtam.

– A papámról álmodtam.

Olivér felkapja a fejét.

– És milyen?

– Öt éve nem láttam. Már mással él, vadiúj családja van. Új fejezetet nyitott. – Megrázom a fejem. – Tudom, hogy hülyeség. A könyved is azért tetszett meg, mert az elején szó van róla, hogy apa nélkül nőttél fel. Persze, Móric nem az igazi apád, gondolom. Csak egy újabb meseszereplő…

– Attól még ismerem az érzést – felel Olivér csendesen. – Milyen mellőzöttnek lenni. Ha tudnád, hányszor könyörögtem az Olvasóknak, hogy ne csak azt lássák bennem, aminek megírtak: egy sablonos mesefigurát.

– Azután jöttem én.

Bólint.

– Igen, Delila. Azután jöttél te. – Olyan lágyan ejti a nevemet, mint senki más. – Nagyon is megértelek – teszi hozzá.

– Ha nem így lenne, sosem vettél volna észre.

– Hát, mást úgysem nagyon érdeklek. Az apám kitagadott, a mamám meg azt hiszi, megzakkantam.

– Miért?

– Nem tudom. Talán mert ahelyett, hogy belépnék egy szakkörbe vagy péntek esténként olyan srácokkal lógnék, akik *Gyűrűk Ura*-maratonokat néznek és tündéül beszélnek, minden időmet egy olyan könyvvel töltöm, amit feleennyi idősöknek írtak.

– Én se vagyok zakkant, pedig minden időmet egy olyan könyvben töltöm, amit feleennyi idősöknek írtak…

Ezen már elmosolyodok.

– Talán lehetnénk együtt zakkantak.

– Talán tényleg lehetnénk – vigyorodik el szélesen Olivér.

– Találtam egy másik kiutat.

Elkerekedik a szemem.

– Miről beszélsz? – suttogom. – Miért nem mondtad mindjárt?

– Sírni láttalak – feleli őszinte meglepetéssel. – Az fontosabbnak tűnt.

Zach, a vegán osztálytársam, akibe mostanság belezúgtam, még arra sem képes, hogy előreengedjen, amikor bemegyünk a laborba. Olivér nagyon vágja ezt a lovagiasságot – meg tudnám szokni.

Olivér a tunikája alá nyúl, hogy előhúzzon egy bőrbe kötött könyvet, a borítóján aranybetűkkel – pontos másolatát annak, amit épp olvasok.

– Ezt Naspolya könyvtárában találtam. A szerző belefestette a barlang illusztrációjába, több száz más könyvvel együtt. Észre sem venni őket, ha valaki a történetre figyel, pedig ott vannak. Sőt, azután is ott maradnak, hogy összecsukják a könyvet. Nézd csak! – Belelapoz, hogy én is láthassam. – Pontosan ugyanolyan, igaz?

Nagyon úgy tűnik. Míg Olivér a lapokat forgatja, látom a tüzet fújtató Pirót, és Froclit, amint az Elvarázsolt Erdőben ugrándozik, maga körül a táncoló tündérekkel. Látok egy parányi képet Olivérről, amint Rajmund kapitány hajójának orrában áll, és a szél felborzolja a haját.

Belegondolok: talán ez az apró képzeletbeli herceg is arról álmodik, hogy végre észrevegyék, és kiszabadulhasson a saját meséjéből.

– Igaz, hogy nem festhetem ki magam a meséből, hiszen a könyv nem festmény, viszont korábban észrevettél olyanokat, amiket a lapokra rajzoltam vagy írtam. Mint a sakktáblát és az üzenetet a sziklán. Talán ha ebben a példányban átírom a mesét, a *tiédben* is átíródik.

– Egy próbát megér – döntöm el.

– Mi ér meg egy próbát?

A mamám hangja szűrődik át a takarón, ami alatt rejtőzöm. Előbukkanok fedezékemből.

– Semmi! – kiáltom.

– Mit rejtegetsz?

Elvörösödök.

– Semmit, anya. Komolyan!

~ Delila – komorodik el hirtelen. – Te szedsz valamit?

– Mi? ~ nyögök fel. – Dehogy!

Félrerántja a takarót és meglátja a mesét.

– Miért rejtegeted ezt?

– Én nem rejtegetem.

– A takaró alatt olvastad… amikor senki más nincs a szobában.

Megvonom a vállam.

– Talán csak magányra vágyom.

– Delila! – A mamám csípőre teszi a kezét. – Már tizenöt vagy. Túl nagy az ilyen mesékhez.

Megpróbálkozom egy erőtlen mosollyal.

– Azért jobb, mintha szednék valamit, nem?

Szomorúan rázza a fejét.

– Gyere le reggelizni, amint kész vagy.

– Delila… – kezdi Olivér, amint az ajtó becsukódik a mamám mögött.

– Később folytatjuk. – Összecsukom a könyvet és a hátizsákomba dugom, felöltözök, kapkodva lófarokba kötöm a hajam. Odalent a konyhában a mamám rántottét süt.

– Nem igazán vagyok éhes – motyogom.

– De ennek talán örülsz. – Elém tol egy tányért, amin nincs étel, csak egy ifjúsági regény, – Én nem olvastam, de a könyvtáros szerint a veled egykorú lányok odáig vannak érte. Valami farkasemberről szól, aki beleszeret egy sellőbe. Ez lehet az új *Alkonyat.*

Félretolom magamtól.

– Kösz, de nem érdekel.

A mamám leül velem szemben.

– Delila, ha hirtelen elkezdenék bébiételt enni vagy a *Szezám utcát* nézni, te nem gondolnád úgy, hogy valami nem stimmel velem?

– Azért ez nemcsak egy mese – vitatkozom. – Ez... ez... – Csakhogy bármit mondok, azzal tovább rontok a helyzeten.

Összepréseli ajkait, ahogy a fény kihuny a szemében.

– Tudom, miért szereted annyira a tündérmeséket, szívem, még ha nem is vallod be magadnak, de az az igazság, hogy bármennyire vágyunk rá, hercegek nem teremnek minden bokorban, és nem minden mesének boldog a vége. Nekem elhiheted: minél előbb felnősz, annál kevesebbet kell csalódnod.

Úgy érzem magam, mint akit leforráztak. A mamám egy tányérra csúsztatja a rántottét és leteszi elém, mielőtt magamra hagy a konyhában.

A kölykök véleményét persze soha senki nem kérdezi, de számomra úgy tűnik, hogy akkor lesz felnőtt valaki, amikor már nem reménykedik a legjobban és

elkezd készülni a legrosszabbra. De hogyan mondjuk meg egy felnőttnek, hogy talán minden rossz azért van a világon, mert már nem hiszünk abban, hogy a legjobb valóra válhat?

Nagy általánosságban azt mondanám, utálom a bioszt, de lehet, hogy csak rossz lábbal indultunk. Tény, hogy a tanáromra, Mrs. Brownra tökéletesen illik a neve: a napozás és a természetes barnaság elérése az életcélja, ezért másról se tud beszélni, mint a kedvenc karibi üdülőhelyeiről – mondjuk, ahelyett, hogy segítene felkészülni a kísérletekre. Szerintem joggal kijelenthetem, hogy a sejtosztódással kapcsolatban mindenre magamtól jöttem rá – igaz, naprakész információkat kaptam arra az esetre, ha a Bahamákon kívánnék nyaralni.

A vasárnapot a szobámban töltöttem, Olivérrel a szökést tervezgettük. Néha persze elfeledkeztünk erről, és egészen más irányt vett a társalgásunk. Olyan dolgokat mondtam el Olivérnek, amiket még senkinek sem mertem: mennyire aggódom a mamám miatt; mennyire pánikba esem, valahányszor megkérdezik, hogy mi leszek, ha nagy leszek; titokban hogyan szoktam azon tűnődni, milyen lehet akár egy órára is népszerűnek lenni. Cserébe Olivér megosztotta velem a legnagyobb félelmét: anélkül kell leélnie az életét – bármit is jelentsen ez egy könyvben –, hogy változtatna a világ dolgain. Hogy kivételes fickó helyett örökre hétköznapi királyfi lesz.

Megmondtam, mit gondolok erről: szerintem félig máris sikerült megváltoznia.

Megmondtam, hogy inkább halnék meg, mint hétfőn bemenjek a suliba és belenézzek Allie McAndrews

szemébe. Erre tessék, itt vagyok, ez már a harmadik szünet, és még nincs sehol.

Talán Olivérnek igaza van. Az álmok néha valóra válnak.

– Mindenkinek van békája? – kérdi Mrs. Brown, mire lenézek a szegény, halott hüllőre a tálcámon. A párom általában Zach, de ő tudatos vegánként kivonta magát a kísérletből, és boncolás helyett inkább félrevonult, hogy írjon egy értekezést a tehenek növekedési hormonjairól.

Ekkor kinyílik az ajtó, és belép rajta Allie McAndrews, mindkét szeme alatt sötét monoklival. Olyan, mint egy mosómedve, csak még az orrát is ragszalagok tartják egyben. Átadja Mrs. Brownnak az igazolását.

– Bocs a késésért – mormolja.

– Jobb később, mint soha – felel élénken a tanárnő. – Menj csak oda Delilához, Allie, neki épp nincs párja.

Allie gyilkos pillantást vet rám, ahogy elfoglalja a szomszéd széket,

– Ha egy ujjal hozzám érsz – sziszegi –, tönkreteszem az életedet.

– Most pedig mindenki vegye fel a békát. Szeretném, ha lemérnétek a végtagokat...

Allie-hez fordulok.

– Akarod elsőnek csinálni?

Haragos pillantást vet rám.

– Inkább belépek a sakkszakkörbe.

Én tavaly beléptem a sakkszakkörbe.

– Oké, akkor majd én. – *Bocs, haver*, gondolom, ahogy a tenyeremre fektetem a békát, és kézbe veszem a vonalzót.

Allie fiúja, Ryan odahúzza székét az asztalunkhoz, pedig a saját párjával kéne dolgoznia.

– Hé, szépségem – vigyorog, mint a tejbetök. – Mit szólnál, ha este rendelnénk valami kaját, letöltenénk egy filmet, azután nem azt néznénk?

– Nincs kedvem. – Aliié vet rám egy újabb szúrós pillantást. – Haza kell mennem, hogy jegeljem az arcom.

– Baleset volt – szögezem le. – Nem szándékosan úsztam át öt sávot, csakhogy képen töröljelek. – Bár meg kell vallanom, sokszor álmodtam valami hasonlóról.

– Te vagy az egyetlen csaj a suliban, aki monoklival is dögösen néz ki – oldja a feszültséget Ryan.

Allie összefűzi vele az ujjait.

– Csak úgy mondod…

– Becsszóra – esküdözik Ryan.

– Szeretlek, bébi – búgja Allie.

Ryan elvigyorodik.

– Én még jobban.

Úgy érzem, mindjárt teleokádom a vesetálat, bár lehet, hogy nem annyira a társalgás, mint inkább a béka miatt.

Mrs. Brown elhalad az asztalunknál. Ha észre is veszi, hogy Ryan a harmadik társunk, nem teszi szóvá.

– Most pedig vizsgáljuk meg a mellkasi területet... A csontváz melyik jellemző része hiányzik?

Várom, hogy Allie kézbe vegye és tanulmányozza a békát.

– Te jössz – jelzek neki.

– Most én vágjalak képen? Tördeljem el a lábad?

– Oké, oké! – Tovább bökdösöm a békát.

– Milyen kaja legyen? – rugózik a témán Ryan. – Hamburger? Pizza?

– Borda – jelentem be.

Mindketten viszolyogva fordulnak felém.

– Téged meg ki kérdezett?

– Nem… a béka. A csontváz hiányzó része… nincsenek bordái.

Allie félreveti a haját.

– Kit izgat?

– Finomabban – szól rá Mrs. Brown az egyik kölyökre, aki úgy szorongatja a hüllőt, hogy a feje egészen megdagad.

A boncolás egyszerre művészet és tudomány. Bánjatok szeretettel a védtelen kis jószággal.

Ryan hirtelen felkapja a békát az asztalunkról.

– Igen… bánjatok vele szeretettel. – Egészen közel tolja az arcomhoz, hogy orromban érzem a vegyszerek és a halál bűzét. Minden erőmmel ellököm magamtól, felborítom a laborszéket, s épp elég felfordulást csinálok ahhoz, hogy az egész osztály minket nézzen.

– De kár! – sóhajt fel Ryan. – Mintha azt mondta volna, hogy elvarázsolt herceg…

Az osztály nevetésben tör ki, míg én egyszerre játszom a vörös összes árnyalatában.

– Elég legyen! – harsan fel Mrs. Brown. – Ryan, irány az igazgatói iroda. Ma délután büntetésben leszel, úgyhogy még találkozunk. Delila, te menj ki a mosdóba, és tisztálkodj meg.

Ahogy felkapom a hátizsákom és kisomfordálok az osztályból, mindenki hallgat. Azután, mielőtt átlépném a küszöböt, meghallom: *„Csúf kis béka. Csúf kis béká.”* Az egyik kölyök kezdi hátul, de hamarosan mindenki átveszi, és Mrs. Brown hiába próbálja lecsendesíteni őket.

A lánymosdó kihalt. Megmosom a kezem és az arcom, utána megszárítom papírtörülközővel. Azelőtt mindig Juleshoz szaladtam, ha valami rémes történt – számíthattam rá, hogy attól majd jobban érzem magam –, most mégis azon kapom magam, hogy a táskámban turkálok. Ahogyan este, az álmom után, most is csak egyvalakit akarok látni: Olivért.

Végigtúrom a hátizsákom. Megvan a bioszkönyvem, az irodalomfüzetem, az ebédem – minden, csak a könyv hiányzik.

– Ne… – Egyenként kirángatom a tankönyveimet. Nem marad utánuk más, csak egy gyűrött papír, néhány ceruzacsonk, egy müzliszelet maradványai, és negyvenkét cent.

A mesekönyv – amit reggel saját kezűleg csomagoltam a táskába – nyom nélkül eltűnt.

Nyomban eldöntöm, hogy nem megyek vissza bioszra. Majd azt mondom, annyira megviseltek a történtek, hogy fel kellett keresnem az iskolai pszichomókust, ám ehelyett beviharzok a könyvtárba, ahol Winx kisasszony éppen vonalkódokat ragaszt az új könyvekbe.

– Winx kisasszony – zihálom –, nem hozta vissza valaki a *Sorok közötted*

– Nem te vetted ki?

– Szinte biztos vagyok benne, hogy véletlenül az ebédlőben hagytam az osztályfőnöki előtt…

– Hát, ha bárki visszahozza, majd értesítelek.

Ahogy kilépek a könyvtárból, mintha kőszikla lenne a gyomrom helyén. S ha nem találom meg a könyvet? Ha örökre elveszett?

Mihez kezdek nélküle?

Még sosem voltam szerelmes, de mindig úgy képzeltem, mint egy tisztítószer reklámját. A színész mutat egy szürke hétköznapi jelene tét, azután fog egy nagy szivacsot, átitatja szerelemmel, és letöröl véle mindent. Ugyanazt látjuk, csak eltűnnek a hibák, és eltűnik a szomorúság. A színek csak úgy sziporkáznak, tízszer tarkábban, mint előtte. Még a zene is hangosabb és tisztább. A *szerelem,* mondja a reklámarc, *mindent fényesebbé varázsol.*

Amikor Olivérrel beszélünk, úgy érzem, nincs a világon más, csak mi ketten.

Amikor Olivérrel beszélünk, azt kívánom, bár örökké tartana. Tudni akarom, hány éves volt, amikor megtanult lovagolni; mi a kedvenc színe, és mire szokott esténként gondolni, mielőtt elalszik.

Amikor Olivérrel beszélünk, azon tűnődöm, milyen lenne, ha megfogná a kezem.

Dacára mindannak, amint Ryan vagy a mamám gondol rólam és a tündérmesékről, nem a szőke hercegre várok.

Olivérnek mégis minden erőlködés nélkül sikerül elérnie, hogy mellette hercegnőnek erezzem magam.

A hetedik szünet után Julesszal vezetni tanulunk. Ebben a félévben ez az egyetlen közös óránk. A harmadik kölyök az autóban – Louis Lamotte, akinek mindig borsóleves-szaga van – a volánnál ül, ami azt jelenti, hogy Julesszal a hátsó ülésen szorongunk, míg Mr. Barnaby megpróbálja őt az úton tartani.

– Most már elmondod, hogy miért vagy kibukva rám, vagy játsszunk kérdezz-feleleket? – faggat Jules.

– Nem vagyok kibukva rád.

– Nem a frászt. Egész hétvégén nem válaszoltál az üzikre, nem vársz meg suli után, ma is totál máshol jártál az ebédnél. Amikor azt mondtam, hogy egy aszteroida nőtt ki a fülemből, akkor is csak hümmögtél.

– Csak elgondolkodtam. De tényleg, nem haragszom rád.

– Lányok – dorgál Mr. Barnaby –, inkább *figyeljetek* a vezetésre.

Jules ügyet se vet rá.

~ Amikor tavaly a százméteres futásnál véletlenül megborítottad Allie McAndrewst és eltörte a térdét, én tudtam meg elsőnek. Teljesen ki voltál bukva, azt hajtogattad, hogy inkább átszöksz Mexikóba, de még egyszer be nem teszed a lábad a suliba. Ma meg attól a kölyöktől kellett megtudnom, hogy betörted Allie orrát, aki folyton csámcsog rágózás közben. – Mélyen a szemembe néz. – Én még a nevét sem tudom, mégis tud újat mondani a legjobb barátnőmről.

– Nem titkolok előled semmit, oké? Még mindig te vagy a legjobb barátnőm, csak ahogy otthon mennek a dolgok... totál gáz. A mamám el akar hurcolni valami dilidokihoz.

Jules megvonja a vállát.

– Nagy cucc. A szüleim évente kétszer-háromszor is eljátsszák. Csak mondd, hogy kötődési problémáid vannak az apád miatt, akkor rögtön leszállnak rólad.

– Lányok! – szól vissza Mr. Barnaby a válla felett. – Louis így nem tud koncentrálni a forgalomra.

– Az legyen a legkisebb baja – mormolja maga elé Jules. – Inkább koncentrálna a zuhanyozásra...

Nem tehetek róla, muszáj kuncognom egy sort. Jules vet rám egy pillantást, mielőtt belebokszol a vállamba.

– Ne zárj az életedből, oké? – És minden újra a régi.

Mint valami megszállott, úgy próbálom végigjárni a reggeli útvonalat, hátha rájövök, hol hagytam el a könyvet. A suli végére se kerül elő. Lemondó léptekkel indulok a járda felé, ahol már felsorakoztak a szülők autói, köztük a mamám minifurgonjával.

– Szóval – kezdi, amint kinyitom az ajtót –, milyen volt a napod?

Megvonom a vállam.

– A szokásos.

– Ó, igazán? Azt hittem, ez azért hiányzott. – Maga mellé nyúl, hogy előhúzza a *Sorok közöttet.*

– *Hol* találtad? – kiáltom, ahogy kikapom a kezéből. Tudom, hogy Olivér és a társulat ettől összevissza repked, de sietve felütöm és végigpörgetem a könyvet, mielőtt szorosan magamhoz ölelem. – Hála istennek! Már azt hittem, elveszett!

A mamám a fejét csóválja.

– Pontosan ezért kell elmennünk dr. Ducharme-hoz, Delila.

– *Most*? – Azt hittem, kell majd néhány hónap, amíg szerez egy időpontot. Akkorra pedig totál meg fog feledkezni a pszichiáterről, úgyhogy nem is kell elmennem.

– Ezen nincs mit szégyellni. Csak beszélget veled egy kicsit. Segít kapcsolatba kerülnöd azzal, ami ennyire elszomorít.

Dühömben könnyek szöknek a szemembe. *Nem* vagyok szomorú, csak belefáradtam, hogy mások mondják meg, hogyan kéne éreznem magam.

– Rád inkább férne! – csattanok fel. – Engem viszel pszichiáterhez, amikor öt éve nem nyíltál meg senkinek!

Persze, tök normális betegre dolgozni magad, hogy addig se legyen időd arra gondolni, milyen nyomasztó az életed!

A mamám úgy hőköl vissza, mintha pofon vágtam volna.

– Sejtelmed sincs, milyen az életem, Delila. Egyedül kell felnevelnem a lányomat, miközben a jelzálogot is alig tudom fizetni, és azt se tudom, miből járatlak majd főiskolára. Valakinek nagyon fel kéne már nőnie, és a felnőttség alatt azt értem, hogy képes különbséget tenni valóság és mese között.

– Tudom a különbséget valóság és mese között! – kiáltok fel, de még eközben is érzem, hogy ez mekkora hazugság. Attól máris tudom a különbséget, ha szeretném, hogy a kettő ugyanaz legyen?

37. OLDAL

Már arra sem emlékezett Olivér, mennyi idő telt el, mióta Gyutacs és Hályog bezárta a fedélközbe. A hajó hánykolódott és bukdácsolt a viharban. Olivér időről időre érezte, ahogyan a mennydörgésbe és az orkán erejébe a pallók is beleremegnek.

Bármi is kellett ahhoz, hogy megmentse a királykisasszonyt, abban szinte biztos lehetett, hogy egy kalózkapitány rabszolgájának lenni nem tartozik ezek közé.

Tovább rángatta a láncait, ám azok szorosan tartottak. A padlón ott hevert visszautasított vacsorája: a kétszersült, ami már magától mozgott. Jobban mondva, a benne hemzsegő kukacok tekergőztek.

Belegondolt, miért bajlódnak egy olyan fogoly etetésével, akit végül úgyis odavetnek a tűzokádó sárkány elé mint békeajándékot. A sárkány elé, akit Naspolya tizenhat évvel korábban megidézett, aki végzett atyjával, s aki most a Tetőző Ár Fokánál fészkelt, ahol nem hagyta, hogy a hajó folytassa útját. Talán fel kellett szednie némi súlyt, hogy ízletes morzsa legyen a számára?

Belegondolt, mi történhetett Fuszeklivel és Froclival, akiket utoljára a parton látott, amikor a matrózok felvonszolták a hajóra. Belegondolt, mennyit kell még várnia, mielőtt Rajmund kapitány megjelenik, hogy felrángassa a fedélzetre és kiállítsa a pallóra, ahonnan egyenesen belehullik a sárkány lángoló torkába.

Fémes kaparászás hallatszott, amint a cellaajtó megnyílt. A kalózkapitány belépett, és résnyire szűkült szemmel ránézett.

– Tudod te, mit teszünk a rabszolgákkal, akik nem fogadnak szót?

Az asztalhoz lépett, amit a padlóhoz csavaroztak, hogy a hajó hánykódása közepette se boruljon fel. Olivér a falhoz láncoltan, elhűlve figyelte, amint egy bársonytekercset vett elő, majd lassan kibontotta és szétterítette, hogy megmutassa a zsebeiben lapuló válogatott kínzószerszámokat.

Csakhogy nem ám tőröket, hüvelykszorítókat és peckeket látott.

Előző évben, miközben átvágtázott az Unikornisok Mezején, Matilda királynő elejtette a tiaráját, ami igen rossz állapotban került elő, ráfért egy alapos javítás. Kihirdették hát, hogy jelentkezzen, aki ért a koronákhoz, ám az első jelölt legnagyobb meglepetésre leültette a királynőt a trónra, majd arra kérte, hogy nyissa nagyra a száját.

Így derült ki, hogy vannak koronák, melyeket az uralkodók a fejükön viselnek, és egészen másmilyenek, amelyeket a fogukon – ha éppen fogászati problémájuk akad.

Rajmund kapitány bársonyzsebeiből kutaszok, fogók, kampók és kis tükrök meredeztek elő.

– Te… fogász vagy? – hüledezett Olivér.

Rajmund kapitány meglepetten düllesztette a szemét, ám azután gyorsan összeszedte magát.

– Ugyan! Félelmetes kalóz vagyok, te pedig, fiam, az előétel.

– Meglehet – bólintott Olivér –, de fogász is vagy.

Rajmund kapitány levegő után kapott, mielőtt odalépett

Olivérhez, hogy a szájára tapassza kezét.

– Ugye, nem mondod el senkinek? Vigyáznom kell a hírnevemre!

– Az attól függ, elengedsz-e – felelte Olivér.

– Nem lehet – rázta a fejét a kapitány. – Ha nem vetlek oda Pirónak, talán belőlem lesz lakoma.

Olivér végiggondolta a dolgot.

– S mi lenne, ha azt mondanám, hogy megkerülheted a Tetőző Ár Fokát, miközben szert teszel egy olyan páciensre, amilyet még életedben nem pipáltál?

OLIVÉR

EGÉSZ NAP TÜRELMESEN VÁROM, hogy Delila kijöjjön az iskolából és visszatérjen hozzám. Tovább akarok beszélgetni a tündérmeséről, amit Naspolyánál találtam. Tudni akarom, szerinte beválhat-e ez az új terv, mert őszintén szólva nem szívesen élnék palacsintaként a világában. Ki akarom kérni a véleményét, mit és hová írjak a könyvbe, hiszen Olvasóként neki mégiscsak nagyobb tapasztalata van. Tervet akarok kovácsolni arra az esetre, ha – *és amikor* – majd kijutok a könyvből.

Kit akarok hülyíteni? Nem akarok mást, csak még több időt tölteni Delilával.

Szerintem ha valaki ennyire korlátolt világban él, mint én – amikor megismerkedett már mindenkivel, és látott mindent, amit látni lehet –, kezdi elveszíteni a reményt, hogy bármi különös fog történni az életében. Minden tettünk és minden azokra kapott reakció egyetlen unalmas rutin – Delilával azonban minden új és izgalmas.

Ki gondolta volna például, hogy valami szuszogó mordállyal szárogatja a haját, így akkor se fázik meg, ha egy hideg reggelen kilovagol? Ki tudta, hogy vannak eszközök, melyek egyetlen lapból állnak, mégis képesek gombnyomásra más és más szöveget mutatni? Minden kérdésre, amit felteszek neki, ő is kérdez valamit: Vannak még ilyen könyvek, és minden szereplő külön életet él, ha éppen senki se olvassa?

(Ezt a kérdést passzolnom kell, mert csak a saját tapasztalataimat ismerem.) Mikor jöttem rá először, hogy csapdába estem egy mesében, nem csak élem a magam életét? (Ez fogós kérdés, miután itt mindig tizenhat éves vagyok, és az is maradok.) S ott van még, amit csak suttogva tesz fel, miután leszáll az éj, és csak mi ketten vagyunk a sötétben: *Mit tennél, ha bárki lehetnél? Hová mennél?*

Nincs mindenre kész válaszom, de már az is varázslatos, hogy Delila ilyeneket kérdez. Még soha senki nem képzelt rólam többet, mint ami a lapokon megjelenik. Egy Olvasó se feltételezte, hogy más gondolatok is lehetnek a fejemben, mint amit a szerző írt.

Múlt éjjel Delila azt kérdezte, hiszek-e a végzetben.

– Nem igazán – feleltem. – Nem, ha az a végzetem, hogy szerepet játsszak valaki más történetében.

– De ha nem is így van? – suttogta Delila. Későre járt, éjfél is elmúlt. Ahogy a holdfény beezüstözte arcának egyik felét, varázslatos másvilági teremtménynek láttam. Olyannak, aki nagyon is jól megférne egy tündérmesében.

– Nem tudlak követni…

– Ha az a végzetünk, hogy együtt legyünk? Ha Jessamyn Jacobs csak azért írta meg a mesét, mert valami felsőbb hatalom – sors, végzet, vagy akármi – ezt akarta, mert másként sosem találkoztunk volna?

Tetszik az ötlet. Tetszik, hogy ami közöttünk van, annyira erős kötelék, hogy túllép a valóság és a képzelet, a könyv és az Olvasó közti éles határvonalon. Tetszik, hogy bár kitalált személyként kezdtem az életem, ettől még nem vagyok kevésbé valóságos.

Ma, míg Delila az iskolában van, egy göcsörtös, kicsavarodott faágon ülök az Elvarázsolt Erdőben. A tündérek csacsogva repdesnek köröttem. Habár a pletykát tényleg szeretik, egyáltalán nem olyan gonosz kis vakarcsok, mint a mesében. Mindig szívesen beállnak bábunak, ha Froclival sakkozunk; mindig vannak olyan rendesek, hogy bereppenjenek a szűk résekbe egy-egy beejtett apróért vagy elveszett gombért, ha mi már nem férünk be. Ők a mese legerősebb teremtményei, még a lomha manóknál is erősebbek, és szívesen segítenek Matilda királynőnek a lakberendezésben, fel-le hurcolják a bútorokat a palota lépcsőin. Olyat is láttam már, hogy egy tündér egymaga arrébb görgetett egy kőtömböt, ami elzárta a palotához vezető utat.

– Kölcsönvehetem a mérgesszömörce-szájfényedet, Sziporka? – kérdi Szikra.

– Szedj magadnak – csattan fel Sziporka. – Unom már, hogy mindig az én cuccaimat használod. – Azért csak odahajít egy makkot Szikrának, aki lecsavarja a tetejét és belemártja ujját a kencébe. Egy harmatcsepphez hajol, hogy lássa magát benne, azután elhúzza apró ujját az ajkain. Próbálok az olvasásra figyelni, de a faágak elzárják a napfény útját. Hirtelen támadt világosság vetül a lapra. Ahogy felnézek, Csóva tündöklő fényét látom.

– Kösz szépen – hálálkodom.

Felvillant egy ragyogó mosolyt.

– Nincs mit.

Míg szórakozottan forgatom a lapokat, belegondolok, hogy ebben a másik világban a királyi fenségek, sellők

és kalózok mind igyekeznek felvenni a helyüket, hogy én tovább olvashassam a történetet.

Vajon ebben a másik világban is van egy királyfi, aki egy távoli Olvasó után epekedik?

– Á, a szerelem – mondom ki hangosan.

– A *szerelem*? – ismétli Sziporka.

– Valaki *szerelmet* említett? – kapja fel a fejét Csóva.

– Szerelmet? – A szó egyre tovább visszhangzik, ahogy az erdő összes tündére felkapja.

– Na igen – bólint Szikra. – Annyira tudtam!

– Emlékszel; amikor tegnap nekimentél annak a fának? – kérdi Csóva.

– Na; akkor kezdtünk el fogadásokat kötni – fejezi be Sziporka.

A tündérek felülnek a vállamra és a karomra.

– És ki a szerencsés? – tudakolja Csóva.

Nem áll szándékomban megmondani. Sosem árulnám el így Delilát.

– Nem ismeritek. Nem ide való.

– Öö… de hát *ki* nem az? – ráncolja a homlokát Szikra.

Hirtelen ugatás hallatszik a fák közül.

– Frocli! – szólogatom megkönnyebbülten.

– Szerintem Frocli tutira ide való – véli Szikra.

Elhessegetem őket és lepattanok az ágról. Épp akkor érek földet; amikor Frocli fékez a lábamnál.

– Hé; haver… van egy perced? – Láttam már az arcán ezt a kifejezést. Jellemzően akkor, amikor az asztal alól jutalomfalatot kunyerált.

Vonakodva elteszem a könyvet a tunikámba. Frocli kivezet az erdőből; távol a tündérek kíváncsi fülétől.

Amint elhagyjuk a fákat; szaladni kezd. Alig tudom utolérni.

Elviharzunk a szirt mellett; majd elhagyjuk a csapást is, ami Orbánc lakóhelyéhez vezet.

– Van valami oka, hogy így loholunk?

– Időben az Unikornisok Mezejére kell érnünk – kiált hátra Frocli.

– Mi lesz az Unikornisok Mezején? – kérdem, ahogy kiérünk a közepére. A rét tele hófehér egyszarvúakkal, akik az ezüstös füvet legelik.

– Te – árulja el Frocli, amikor végre megáll. – Azt mondtam Szerafimának, hogy itt várod.

– De hát *miért*?

Lesüti a szemét.

– Hogy eljöjjön. Ha csak rólam lenne szó, nem fárasztaná magát.

A háttértörténet szerint, amit mindnyájan betéve ismerünk, Frocli valaha ember volt. A legjobb barátom, ha már itt tartunk, amíg Naspolya el nem lopott néhány füvet Orbánctól, hogy végezzen az ifjú herceggel (mármint velem), akit csak akadálynak látott a Matilda iránt érzett szerelme útjában. Na, ezt a főzetet itta meg tévedésből Frocli, aki Orbánc közbeavatkozása nélkül meg is halt volna. A hatást a varázsló sem tudta visszafordítani, egy valamit viszont megtehetett: átköltöztette Froclit egy másik teremtmény testébe. Itt legalább biztonságban lehetett Naspolya haragjától.

Mindezekre a mese folyamán derül fény, én azonban csak kutyaként ismerem Froclit, minthogy a mese elején már úgy jelenik meg. Csak a visszatekintésekben fiú, az emlékek azonban nem léteznek úgy, mint mi – hús-vér alakban –, ha éppen nincs jelenésünk. Ezért nem

találkoztam soha Móric királlyal, és Frocli is ezért vadászeb – csak egy fiatal férfi szívével.

Azzal a szívvel, ami reménytelenül és megmásíthatatlanul

Szerafimáért dobog. Aki akkor se méltatná figyelmére, ha történetesen *nem* lenne bolhás.

– Jaj, Frocli – vakarom meg a füle tövét. – Nem kellek én ahhoz, hogy felkeltsd egy lány figyelmét.

– Igazán? Akkor miért van, hogy a neved említésére is fényesebben ragyog a szeme, mint az erdő összes tündéréé?

Összerezzenek, ahogy Szerafimára gondolok.

– Téged cseppet sem zavar, hogy még annyit sem tud, mikor van nyitva a könyv és mikor zárva?

– Nem igazán. Azt mondogatom magamban, hogy épp ezért nem érdeklődik irántam. Számára csak egy kutya vagyok.

Nem mintha Delíla olyan jó lenne abban, hogy megkülönböztesse a valóságot a képzelettől.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Honnan tudod, hogy ő az igazi?

Frocli csóválni kezdi a farkát.

– Hát, van ez a gyönyörű, fényes, szőke bundája... akarom mondani, *haja*... meg ez akis rés az elülső fogai között... és azt észrevetted már, hogy amikor ideges, mindig énekelget? Hamisan?

– Neked ez *tetszik*?

– Hát épp ez az. Szerintem a hibái miatt szeretem ennyire. Számomra attól tökéletes, hogy nem tökéletes.

Delilára gondolok: hogyan röfög nevetés közben, és rágja a körmét, amikor erősen koncentrál. Hogy még a

legegyszerűbb dolgokat se tudja – például hogy a fejfájást piócával gyógyítják, nem valami kis fehér bogyóval. Hogy mindenféléket kíván, ha hullócsillagot lát,vagy ha az óra 11:11-et mutat.

– Igen – felelem halkan. – Megértelek.

Frocli fájdalmas hangon nyüszít.

– Te is szerelmes vagy belé?

– Szerafimába? Nem. Ezerszer is nem.

Pillantásában ott a leplezetlen kétkedés.

Ha nem is akarnám megcsókolni Szerafimát, a könyv mágnesként vonna az ölelésébe. Nem mintha nem lenne csinos. Van nehezebb meló is, mint őt csókolni, és ha már *muszáj*, miért ne játszanám el, hogy élvezem?

Mégis, ezek a bensőséges pillanatok mindig bűntudattal töltenek el. Nem is Frocli miatt, hanem mert tudom, hogy Szerafima minden szenvedélyét beleadja ebbe a csókba, amit valóságosnak hisz. Miközben számomra ez csak napi rutin – némi kellemes extrával.

– Akkor muszáj segítened nekem, Olivér – fogja könyörgőre Frocli. – Hogyan érhetném el, hogy felfigyeljen rám?

Egy pillanatig mérlegelem a kérdést. Delila magától vett észre, de kétlem, hogy Froclin segítene, ha mondjuk belelegelné a fűbe a SEGÍTS szót – ráadásul ezzel magára haragítaná az unikornisokat is.

– Mit szólnál egy ajándékhoz? – jut eszembe.

– Már adtam neki egy csontot – a legszebbet, amit valaha elástam, de csakúgy eldobta!

– Erre te? – kérdezem.

Frocli vállat von.

– Visszahoztam.

Sétálgatni kezdek.

– Az a gond, hogy Szerafima mindig engem fog hős királyfinak látni, miközben rád kéne *ezzel* a szemmel néznie. Más szóval, barátom, neked is találnod kell egy bajban lévő hercegnőt. – Az unikornisok nyihogni kezdenek, amikor túl közel merészkedek hozzájuk. – Ez az! – csettintek az ujjammal. – Meg fogok halni.

– Mi?

– Nem igazából, csak eljátsszuk. Azután Szerafima szeme láttára megmentesz.

– Ne vedd sértésnek, Oli, de belőled legfeljebb rút kiskacsa lehet, nem hercegnő. És akkor se csókollak meg, hogy felébresszelek az álmodból, ha akármi lesz.

– Nem is kell, Frocli. Elég úgy tennünk, mintha egy unikornis szét akarna marcangolni. Neked csak annyi a dolgod, hogy megakadályozd a vérontást. – Lehajolok egy csipkebokorhoz, hogy megragadjak egy maroknyi bogyót.

Frocli aggodalmas tekintettel fürkészi a távolt.

– Nem érsz rá *utána* bogyót szedni? Bármelyik percben itt lehet.

– Nem megenni lesz. – Szétmorzsolom a bogyókat a kezemben. Vörösen folynak szét. Szétnyitom a tunikámat, hogy előtűnjön fehér ingem, azzal beledörzsölöm a bogyók levét az anyagba. A vörös folt szétterjed a mellkasomon.

– Ez csak az egyik fele – mutat rá Frocli. – Az unikornisok még soha senkit nem marcangoltak szét. Nincs náluk ártalmatlanabb teremtmény.

– Majd azt mondjuk, hogy nagyon felbosszantottam őket. – Lefekszem, egy kőnek támasztom a fejem, és befedem kezemmel a csinált sebet.

Frocli idegesen köröz.

– Nem fog működni, Olivér. Egyből rájön. Nem tudok úgy tenni, mintha…

– Ez most komoly? Minden áldott nap azt játszod, hogy kutya vagy. Ez se lehet nehezebb.

Hirtelen hamiskás dallam rezegteti meg a levegőt. Az unikornisok panaszos nyihogással szóródnak szét.

– Ó, Olivér! – trillázza Szerafima. – Bújócskázunk, kedvesem?

– Ó, ez jó, tényleg jó – suttogja Frocli, amint vet egy pillantást az arcomra. – Tényleg olyan, mintha rosszul lennél…

– Összpontosíts! – szisszenek rá. – Fr… ocli… – zihálok. – Segíts…

Szerafima könnyedén szökell a mezőn, ám amint meglát véresen és a földön fekve, élesen felsikolt.

– Olivér!

Frocli a mellkasomra ugrik.

– Tarts ki, drága barátom – esdekel, mielőtt Szeráfi mához fordul. – Az egyik unikornis teljesen bevadult. Olivér rengeteg vért vesztett. – Frocli a sebre préseli pracliját. – Vedd le a nyakörvem.

– Minek?

– Érszorítónak – magyarázza.

A szemem sarkából látom, amint Szerafima olyan pillantást vet rá, amilyet korábban soha. Mégsem imádatot látok benne.

Hanem féltékenységet.

Két kézzel felkapja Froclit, hogy ledobja a testemről.

– Félre az útból, bolhás – mordul rá, mielőtt letérdel elém. – Ne menj el az angyalokkal, Olivér! Maradj velem!

Lehajol, az ajkaimra préseli száját, és óriásit fújtat, mintha mesterségesen próbálna lélegeztetni, mégis olyan érzésem van, mintha Frocli csókolgatna. Prüszkölve ülök fel és rázom le magamról.

– Sikerült! Megmentettem! – Szerafima a karjaiba von. – Ó, Olivér... nem tudom, hogy az élet utánozza-e a művészetet, vagy a művészet az életet, de annyira örülök, hogy boldogan élünk, amíg meg nem halunk!

Felnyögök.

– Hol az unikornis...

– Az Üveghegyen is túl, szerelmem. Miért?

– Talán ha még egyszer átgázolna rajtam...

Frocli behúzott farokkal közelebb oldalog. *Bocs,* szabadkozom némán.

Szerafima lehuppan mellém a fűre, és szaggatni kezdi a szoknyája szegését, hogy kötszert csináljon belőle.

– El kell vinnünk Orbánéhoz, hogy adjon valami kencét...

Más se hiányzik, mint hogy Szerafima eljátssza a kedves nővért, vagy ami még rosszabb; ellásson egy sosemvolt sebesülést. Gyorsan pörög az agyam. Összeráncolt homlokkal félrekapom a fejem.

– Hallod ezt?

Frocli ugatni kezd.

– Jól van, cimbora. *Mintha* Naspolyát hallottam volna... – Tudom, hogy Szerafimát ettől kitöri a frász. Miután nem tudja megkülönböztetni a valóságot a mesétől, számára Naspolya állandó fenyegetés.

– Naspolya! – kap levegő után. – Nem találhat itt...

– Akkor fuss... menekülj! – Összeszedem magam annyira, hogy gyors puszit nyomjak az ajkaira. – A te

életed az enyémnél is fontosabb. Gondod lesz rá, Frocli, hogy Szerafimának ne essen bántódása?

Frocli lassan elmosolyodik.

– Nagy kiváltság ez számomra, felség. Úrnőm? – Kinyújtja mancsát, amit Szerafima némi habozás után elfogad.

Nézem, ahogy átvágnak a tisztáson: a szerelmes vadászeb és az álomvilágban élő királykisasszony, aki nem tudja megkülönböztetni a valóságot a mesétől. Hát, vannak furább párok is... Valahol biztos. Talán.

– Sok szerencsét – suttogom Froclinak, bár aligha hall. – Hiányozni fogsz, ha majd kijutok innen.

Nem *ha,* javítom ki magam. *Amikor.*

Míg tiszta ruhába öltözöm, eltűnődöm a látszólagos ellentmondásokon, melyek könyvbéli életemet jellemzik. Miért van egy teli szekrény tunikám és zekém, amit a történetben sosem viselek, miközben Frocli, aki a szöveg szerint egykor péklegény volt, sosem látható ebben az alakjában?

Miért él Fuszekli istállójában egy rakat lúd, tyúk és tehén, aki még elhanyagolható szerepet sem játszik a mesében, miközben Szerafima nem képes felismerni, hogy nem feltétlenül az, akit a történetben alakít? Nem értem ezeket a következetlenségeket, de ha őszinte akarok lenni, eddig nem is törődtem velük. Mármint mielőtt találkoztam Delilával.

Még akkor is ezen merengek, amikor Frocli teljes könyvre kiterjedő riadót fúj,

– Minden meseszereplő haladéktalanul jelentkezzem az istállónál – parancsolja. – Ismétlem, ez vészhelyzet, nem gyakorlat!

Lefelé a várlépcsőn kis híján belebotlok a királynőbe.

– Olivér, szívem – szólít meg. – Te tudod, mi történik?

Nem tudom, de zakatol a szívem és reszket a kezem – közben veszettül remélem, hogy az egésznek semmi köze hozzám és Delilához. Naspolyának tűnt fel a könyv hiánya? A tündérek hámoztak ki valamit korábbi beszélgetésünkből?

– Nem tudom – válaszolok a királynőnek de nagyon nem tetszik.

A helyzet csak tovább romlik, ahogy közeledünk az istállóhoz. Lázas nyihogás és fojtott morgás hallatszik. Az égbolt ezüstfényű hasadéka arra utal, hogy a könyv nyílni készül – de ha így van, mit keresünk még itt?

Miután én vagyok a főszereplő, sikerül utat törnöm a tömegben, egészen az istálló ajtajáig. Frocli fel-alá járkál a szalmán, a tyúkok riadt szárny verdeséssel igyekeznek kitérni az útjából.

– Mi ez az egész, Frocli? – tudakolom.

Felém pördül.

– Hála az égnek, hogy itt vagy! – Felnéz az egyre fényesedé csíkra. – Fuszekli. Azt mondja, ennyi volt.

– Ennyi volt? Nem akar tovább osztozkodni az istállón?

– Nem, *sztrájkba* lépett. A mese legközelebbi olvasásakor nem kíván előjönni az istállóból.

Elmerengek. A mesének soha senki nem próbál ellenszegülni. Valahányszor a könyv kinyílik, a szereplők elfoglalják a helyüket. Tudomásom szerint én vagyok az egyetlen, aki bekavar a megszokott rendbe, azt pedig tapasztalatból tudom, hogy a könyv úgyis kiigazítja önmagát – helyére teszi Fuszeklit, akár akarja, akár nem. Persze ha ezt hangosan is bevallom, még nagyobb

zűr lesz, mert mindenki tudni fogja, hogy tevékenyen ellenállok.

– Mi a legrosszabb, ami történhet? – vonok vállat. – Nem lesz hűséges paripám. Úgysem veszik észre. – *Úgysem veszik észre, mert amint visszatérünk az első oldalra, Fuszekli akarata ellenére oda kerül, ahová való.*

– Nem vállalhatjuk a kockázatot. Próbálunk egy kis időt nyerni. – Állával az istálló vége felé bök, ahol Orbánc egy létra tetején egyensúlyoz, és varázspálcájával a fényes hasadékra mutat.

– *Obscurius manturius…* – kántálja dallamos hangon, mire szikraeső szökik az égre, hogy előbb betapassza a hasadékot, majd visszahulljon a szalmára, és mindenfelé kis tüzeket gyújtson. Az alant ácsorgó Naspolya alig győzi eltaposni őket.

– Valaki most is próbálja kinyitni a könyvet, Olivér – mondja ki a nyilvánvalót Frocli. – Nem tudom, meddig tudjuk csukva tartani.

A manók félrelöknek az útjukból, ahogy becsörtetnek az istállóba.

– Hátulról, fiuk – parancsol rájuk Frocli. – Toljátok, ahogy bírjátok.

A bokszhoz lépek. Paripám leszegett fejjel áll a sarokban.

– Fuszekli? – szólongatom. – Mi a gond, haver?

– Csak hagyj békén – zokogja.

– Akármi az, biztosan tudunk segíteni. Melletted állok. Mind melletted állunk.

Félreveti a sörényét.

– Álnok, elviselhetetlen bestia vagyok. Kérlek, hadd dagonyázzák kicsit az önsajnálatban…

– Attól tartok, nem lehet, Fuszekli. Tudod, milyen sokan számítanak rád. A mi feladatunk elmondani a mesét, és te… te vagy a műsor sztárja.

Habozni kezd.

– É… én?

– Másként hogyan jutnék el bárhová is? – Magamban azon tűnődöm, mi történne, ha Fuszekli valamiért mégis az istállójában maradna. Őt is helyretenné a könyv, ahogy engem? Vagy neki sikerülne, amire annyira vágyom: megváltoztatná a történet menetét?

– *Ein… zwei… dre… stoß* – kiáltják a manók. Fuszekli rémülten nyihog, amikor lökdösni és taszigálni kezdik.

– Frocli! – hallom Orbánc kiáltását. – Attól félek, nem tudom tovább visszatartani!

Felnézek. Már hosszú fénypászmák vetülnek az istálló padlójára.

– Rajta vagyunk! – kiált Sziporka. Tündérek egész hada reppen a jelenet sarka felé. Akár a cirkuszi akrobaták, olyan kecsesen vetik magukat az egyre táguló hasadékba, és apró arcukon végtelen elszántsággal próbálják csukva tartani alapot.

Belépek a bokszba, és leülök a földre, hogy közelebb húzódjak Fuszeklihoz. Azonnal elfordítja a fejét.

– Nem megy. Egyszerűen nem.

– Fuszekli – könyörgök. – Kérlek! Legalább mondd el, mi a baj, hogy segíthessek.

– Valami szörnyen és rettenetesen kínos,

– Van olyan kínos, mint amikor kiestem a kalózhajóból?

– Sokkal rosszabb – nyög fel Fuszekli. – Nekem… nekem… Ó, képtelen vagyok kimondani is.

– Bárányhimlő? – találgatok. – Mérges szömörce? Gyomorégés?

– Pattanás! – tör ki Fuszekliból. – Egy óriási, vörös pattanás az orrom hegyén.

– A lovaknak nincsenek pattanásaik, Fuszekli – győzködöm gyengéden.

– Hát ez remek. Szóval már állatorvosi ló is vagyok a pattanásommal.

– Nézz rám! – Óvatosan közelebb húzom bársonyos tapintású orrát. Tüzetesen megvizsgálom, de persze egyetlen makulát se látok rajta. – Nincs itt semmi, Fuszekli.

– Csak azért mondod, hogy megnyugtass! – jajdul fel. – Nem mehetek nyilvánosság elé ilyen nagy piros bohócorral!

Csődület támad, amint Rajmund kapitány tör magának utat a tömegben. Fehér fogorvosi köpenyt visel, és kék papírba csomagolva hozza sterilizált eszközeit.

– Itt van szükség sebészeti beavatkozásra?

Fuszekli szemei hatalmasra nyílnak.

– Sebészet? Ki beszél itt sebészetről?

– Ne félj, patás kis barátom – nyugtatgatja Rajmund kapitány –, csak annyira fáj majd, mint egy szúnyogcsípés.

Elhessegeti a manókat, hogy megálljon közvetlenül Fuszekli mögött. Ahogy kicsomagolja steril eszközeit, a fények a jelenet sarkából már Fuszekli hátára vetülnek és a szőrén csillognak.

– Tíz másodperc – csikorgatja a fogát Sziporka a lap szélén. – Visszaszámlálás…

Delila vajon eltűnődik azon, miért nem nyílik ki a könyv? A nyirkosságnak tudja be, a kötés hibájának, vagy egy lekvárfoltnak?

Rajmund kapitány felkap egy acélkampóban végződő fogorvosi műszert.

– Kilenc – számol Csóva.

Rajmund kapitány feltartja a kampót a fénybe.

– Nyolc...

Fuszekli a nyakát tekergeti, közben hamisítatlan rettegéssel néz a szerszámra.

– Hét...

Fellendülök a póni hátára és lehajolok a sörényéhez.

– Te döntesz, Fuszekli. Csinálhatjuk így is, meg úgy is. – Hat...

– Nincs is szebb, mint feltárni egy fekélyt... – sóhajt fel Rajmund kapitány.

– Öt...

– Szóval? – sürgetem Fuszeklit. – Mi legyen?

– Négy... három...

Fuszekli nyugtalanul forgolódik.

– Én... hát...

– Kettő...

Rajmund kapitány magasba emeli kezét, amint az első kimerült tündérek aranyszínű füstpamacsok kíséretében az istálló padlójára hullnak.

– Egy!

– Várj! – kiáltja Fuszekli, de Rajmund kapitány már lecsap a hátsójára, mire a póni áttöri az istálló falát. A pallók felhasadnak, és szilánkokra robbannak, amint vakítóan fehér lesz az ég, és a végsőkig kitartó tündérek kezéből kicsúszik a lap széle.

– Mindenki a helyére! – sikoltja Frocli. Noha minden erőmmel hátracsapom a bokám, Fuszekli szédítő sebességgel nyargal, alig bírom tartani magam. Visszatekintve totális káoszt látok – a szereplők egymást taposva próbálják elfoglalni a helyüket, szavak ragadnak be és akadnak össze, ahogy rendeződni próbálnak az oldalon. A pajta is megroggyant, miután Fuszekli léket vágott az oldalába.

Azazhogy mégsem.

Míg Fuszekli tovább vágtat, visszanézek a vállam felett, és látom, hogy az istálló oldalából kiszakadt pallók lassan újrarendeződnek, míg a fal ugyanolyan tömören és szilárdan áll, mint újkorában.

Naspolya.

Eddig miért nem jutott eszembe?

Valahányszor elmondjuk a mesét, a kettőnk párharcával végződik. Ott vagyok én, fegyvertelenül, meg Naspolya, aki összevissza kaszabol a kardjával, és a végén nekiszorít a torony ablakának. Húsz méterrel alattam a tenger dühödt hullámai megtörnek a sziklaszirten, fehér tajtékjuk ködként emelkedik fel.

– Ég veled, Olivér királyfi – gúnyolódik Naspolya minden áldott alkalommal, ám ahogy előreszegezett karddal rám ront, félreugrok az útjából. S miután váratlan módon nem ütközik ellenállásba, Naspolya tehetetlenül bukik ki az ablakon és zuhan bele a halálos mélységbe.

Most jön a lényeg.

Miután vége a fennmaradó néhány lapnak, és Szerafimával egybekelünk a tengerparton, a könyv bezárul, Naspolya pedig zavartalanul sétálgat a lapok

között – kergeti a pillangókat, makramézik, vagy éppen kipróbál egy új limonádéreceptet, a manók pedig örömmel elmennek hozzá kóstolónak. Más szóval: a haja szála se görbült.

Húsz métert zuhan a borotvaéles sziklákra és robajló hullámokra, mégis olyan, mint újkorában.

Most, hogy jobban belegondolok, rengeteg olyasmi történik a mesében, ami néhány pillanattal később semmissé válik. Piró fogszabályzója abban a pillanatban eltűnik, hogy a mesének vége. A manók által épített hidak újra összeomlanak.

Tehát ha ki is írnám magam a meséből, másnap újra ott ébrednék, ahol elkezdtem.

Persze a bizonyossághoz tenni kell egy próbát. Bármennyire ijesztő belegondolni, vállalnom kell a sebesülést. Egyedül így tudhatom meg, van-e bármi reményem is változtatni a mesén.

– Megmutatom – tölti be Delila hangja elmém minden zugát. – Nem csak kitaláltam az egészet. – Hirtelen újra a sziklafalon kapaszkodók, mintha az életem múlna rajta, miközben felnézek a toronyra, ahol Szerafima raboskodik.

Más szóval a könyv újra nyitva van, én meg a 43. oldalon.

Vajon kihez beszélhet?

A vállam felett odasandítok, hogy meglássam Delilát – meg egy másik arcot.

Egy ismeretlen fickó az, barna hajjal és kedves kék szemmel.

Idősebbnek tűnik, de ez sem gátolja meg, hogy a féltékenységtől összeszoruljon a torkom. Ha kivenném a

tőrt a fogaim közül és felé hajítanám, el tudnám találni? Vagy a penge visszapattanna a minket elválasztó falról?

– Olivér – szólít meg Delila.

Ezt már jobban szeretem.

– Mondj valamit.

Ledermedek. Totál összezavarodok. Most akkor beszélhetek vagy sem? Delila gyorsabban meggondolja magát, mint ahogyan Fuszekli a patkóit cserélgeti. Azt akarja, hogy hallgassak, amikor az anyja a közelben van, azután haragszik rám, amiért nem beszéltem a barátnőjével, Julesszal. Tényleg nem tudom, ezúttal mit vár tőlem.

– Olivér! – nyög fel. A fickóhoz fordul. – Nem tudom, miért nem beszél hozzám,

– És ettől hogyan érzed magad? – kérdezi amaz.

Közelebb hajol hozzám.

– Olivér – suttogja. – *Szólalj meg!*

Érzem, ahogy lélegzete összeborzolja a hajam. Feltehetően azt akarja, hogy beszéljek, de talán csak úgy tesz. Amúgy is kiüvölthetem a tüdőmet, ő az egyetlen, aki tisztán hall. Jobb félni, mint megijedni – így talán elkerülhetjük, hogy bolondnak nézzék.

Rezzenéstelen arccal kapaszkodók tovább.

– Hát jó. Nézzük *ezt* a jelenetet. – Delila belelapoz a könyvbe. Bucskázni kezdek, át a fákon, egy y betűn és Fuszekli tekintélyes hátsóján, mielőtt Szerafima ölelésében landolok a legutolsó oldalon. Ajkunk egymásra forr, ahogy egész testével hozzám simul. A többi szereplő karéjban körülöttünk. Felfelé sandítok, hogy meglássam azt a híres utolsó szót: VÉGE.

– Hmm. Lássuk még egyszer. – Delila hangja mézédes, ahogy néhány oldalt visszalapoz. Ezúttal

végigcsusszanok a kalózhajó síkos fedélzetén, bele csobbanok a fagyos óceánba, és a tunikám beleakad a „kapitány” szó ipszilonjának lenyúló szárába, mielőtt ott találom magam a feldühödött sárkány előtt.

Akin nincs fogszabályzó.

Pirónak tüzet okádni sincs ideje, Delila máris visszalapoz az utolsó oldalra, hogy ezzel újra beletaszítson Szerafima ölelő karjaiba.

Már biztos, hogy szándékosan csinálja. Oké, ehhez is ketten kellenek. Szorosan magamhoz vonom Szerafimát, és úgy csókolom, mintha… mintha… oké, mintha Delila lenne.

Szerafima csakúgy olvadozik, szemei hatalmasra tágulnak.

Delila még kétszer ugrik vissza Piróhoz, majd előre a frigyhez. Mire Szerafima negyedszer nyom nyálas csókot a számra, képtelen vagyok úgy tenni, mint aki élvezi. Szinte felfal, míg a hátam mögött elhaló nyögést hallok Froclitól.

Oké, ennyi. Kész vagyok megtenni bármit, amit Delila vár tőlem.

– Feladom! – kiáltok fel, mire Delila diadalmas arccal fordul a különös fickóhoz.

– Hallotta? – Nyitva hagyja a könyvet, szerencsére Pirónál, nem Szerafimánál.

– Hallottál valamit? – ráncolja homlokát a férfi.

– Maga nem? – kérdez vissza Delila.

Piró orrlyukából kis füstgomba tör elő.

Nagyon fura érzés, ahogy a szavak feltolulnak bennem, mint a forrásvíz. Semmilyen hatalmam sincs felettük. Tudom, hogy ugyanezek a szavak tudatosulnak Delila fejében, sőt a férfiában is, ha a mesét olvassa.

– Várj! – kiáltok, ahogy szám magától rááll a dialógusra, amit már ezerszer lefolytattam. – Nem azért jöttem, hogy harcoljak veled. Segíteni akarok!

A sárkány pikkelyei megcsillannak az erős napfényben. Kihúzza magát, teljes négyméteres magasságában, és összekoccannak a fogai, ahogy megtesz felém egy lépést. Amikor böfög egyet, szikrák pattognak az orrlyukából.

Nem tudom levenni a szemem Piró torkáról, a mélyéről feltörő füstről. Még egy sor, és kilövi a tűzgolyót, ami lángra lobbantja a mellettem álló fát.

Hirtelen rádöbbenek: itt az esély.

Piró óriási álla megnyílik, nyelvéről lángcsóva szakad fel. Megragadom a könyvet, amit Naspolyától csentem el, az arcomhoz emelem, hogy védjem magam, azzal előrelépek – bele egyenesen a lángokba.

Az utolsó dolog, amire emlékszem, Delila rémült sikolya.

DELILA

DR. DUCH ARME RENDELŐJÉNEK TÚLSÓ VÉGÉBEN óriási akvárium áll, tele trópusi halakkal. Tudom, hogy szépnek és megnyugtatónak kéne látnom, de csak elszomorít. Tuti, hogy az összes hal szívesebben fickándozna valahol a Karib-tengerben.

– Rendben – sóhajt fel a pszichiáter –, mondj kapásból öt helyet, ahol szívesebben lennél; mint itt.

Felnézek rá.

– Angliában a nagy pestis idején; a fogorvosnál gyökértömésen; a *Teletubbies* premierjén, egy Toi-Toi vécébe zárva, és mondjuk... az osztályban matek nagydoga alatt.

Összefűzi az ujjait, amíg megemészti a hallottakat.

– A *Teletubbies* olyan szörnyű? – tűnődik el.

– Olyan. – Azért a szám sarka megrebben.

Kedves a mosolya, megvan az összes haja, és nagyjából egyidős lehet a mamámmal.

– A mamád szerint nem igazán rajongtál az ötletért, hogy találkozz velem – jegyzi meg.

– Ne vegye magára, csak nincs semmi bajom.

– Ezt örömmel hallom, de a mamád mégis aggódik miattad. – Előrehajol. – Aggódik, mert mostanában mintha teljesen elszakadnál a világtól. A mindened, sőt a rögeszméd lett ez a könyv.

Amikor nem válaszolok, összekulcsolja a kezét.

– A te korodban én minden karácsonykor legalább tízszer megnéztem a *Karácsonyi története*t. „Ki fogod lőni a szemed!” – idéz belőle.

Üres tekintettel nézek rá.

– Látom, nem ismered – esik le neki. – A lényeg, hogy azért néztem meg újra és újra azt a filmet, mert így könnyebben elfogadtam a tényt, hogy a karácsony csak egy újabb béna ünnep, ha az ember szülei elváltak. Néha az, amit a legféltettebb kincsünknek tartunk, csak elfedi a mélyebben megbújó problémát. – Egyenesen a szemembe néz. – Talán elmondhatnád, miért jelent számodra ilyen sokat ez a történet.

Nem tudom, mit feleljek. Ha azt mondom, hogy Olivér beszél hozzám, lököttnek fog tartani.

– Nem azért olvasom, mert hiányzik a papám, utálom a mamám, vagy ilyesmi. Tudja, amit az agyturkászok hinni szoktak. Igazából nem nagy ügy.

– A mamád szerint igenis nagy ügy – vágja rá dr. Ducharme. – Én se sok tizenöt évest ismerek, akik tündérmesékkel töltik az idejüket.

– Ez nemcsak tündérmese – bukik ki belőlem.

– Ezt hogy érted?

– Egyedülálló a maga nemében. Az egyetlen létező példány.

– Értem – bólint a pszichiáter. – Érdekelnek a könyvritkaságok?

– Nem – vallom be pironkodva. – Inkább a főszereplő. Hozzá kötődöm.

– Pontosan hogyan?

Egy pillanatra elgondolkodom, míg a halakat nézem az akváriumban, amint reményvesztetten róják köreiket.

– Szeretné, ha más lenne az élete.

– Szeretnéd, ha más lenne a *te* életed?

– Nem! – nyögök fel elcsigázottan. – Ez nem rólam szól. Ezt ő mondta nekem. – Nyomban elkap a pánik.

Pontosan azt vallottam be, amit megígértem, hogy nem fogok.

– Szóval… te hallod őt?

Nyilván azt hiszi, hogy becsavarodtam. Igaz, mit keresnék itt, ha nem lennék dilis?

– Ez nem olyan, mintha hangokat hallanék a fejemben. Csak Olivért hallom. Nézze. Megmutatom.

Belelapozok a könyvbe, amíg ki nem kötök a 43. oldalon. Olivér ott kapaszkodik a sziklafalon, tőrrel a fogai között.

– Olivér – szólítom meg. – Mondj valamit.

Semmi.

– Olivér! – nyögök fel. – Nem tudom, miért nem beszél hozzám.

– És ettől hogyan érzed magad? – érdeklődik dr. Ducharme.

Olivér tudja, hogy itt vagyok. Látom, ahogyan felém sandít, amikor azt hiszi, hogy a pszichiáter nem figyel. Hát nem érti, hogy most nagyobb szükségem van rá, mint valaha? Hogy nem most kéne szórakoznia velem? Hogy az egész közös jövőnk függ attól, hajlandó-e kiadni magából egy értelmes hangot? Előrehajolok, egész a papírhoz nyomom az orrom.

– Olivér – suttogom. – *Szólalj meg!*

Semmi válasz.

Oké, ha játszadozni akar, bennem emberére akadt.

– Hát jó. Nézzük *ezt* a jelenetet. – Az utolsó oldalra lapozok, ahol Olivér és Szerafima ajka tökéletes csókban forr össze.

Látom rajta, ahogy görcsösen vergődik.

Ebből majd tanul.

– Korábban is okozott már gondot, hogy megkülönböztesd a dolgokat egymástól... mondjuk, egy álmot a valóságtól?

– Én nem csak kitalálom ezt. Hm. Lássuk még egyszer.

Bosszúsan lapozok ide-oda a két jelenet között: az egyikben a tűzokádó sárkány ellen harcol, a másikban Szerafimát csókolgatja. A képzeletem játszik velem, vagy tényleg *élvezi*?

Dühösen nyitom ki és zárom össze a könyvet, többször egymás után.

Azután egy elhaló hang:

– *Feladom!*

– Hallotta? – kiáltok.

– Valamit hallottál?

Olivért hallottam. Tisztán és érthetően.

– Maga nem? – Előre tudom a választ. Olivér is megmondta: hosszú évek óta szerepel a mesében, de én vagyok a legelső, aki felfigyelt rá.

A pszichiáter gyengéden kiveszi kezemből a könyvet, hogy a kávézóasztalra helyezze. Még most is annál a jelenetnél van nyitva, ahol Olivér farkasszemet néz Piróval.

– Delila – sóhajt fel –, én tudom, hogy néha könnyebb kitalálni dolgokat, mint megbirkózni a valósággal...

– Én találok ki dolgokat! – Ahogy a könyvre sandítok, elkerekedik a szemem. Valami nem stimmel, de nagyon. Tekintetem az illusztrációhoz kapcsolódó szövegre téved.

Várj! – kiáltotta Olivér. ~ Nem azért jöttem, hogy harcoljak veled. Segíteni akarok!

A sárkány fenyegetően közelebb lépett és elbődült.

Százszor is olvastam ezt a mesét; tudom, mi jön, Piró tüzet okád és lángra lobbant egy fát. Most mégis ez áll a papíron:

„Amint Piró felhorkant, Olivér herceg előrelépett, egyenesen bele a tűzgolyóba "

– Ne! – sikoltok fel. – Ne!

Az illusztráció fodrozódik és átrendeződik, mint egy tó felszíne, miután kavicsot dobtak a vízbe. Olivér a szemem láttára hamvad el, miközben a sárkány felágaskodik a hátsó lábára.

A könyv után kapok, hátha még összecsukhatom, de megperzseli az ujjam.

– Aú! Segítenie kell! – Sírva rángatom a pszichiáter köpenyét. – Kérem, mielőtt túl késő lesz...

Dr. Ducharme a vállamra helyezi kezét.

– Minden rendben, Delila. Vegyél egy nagy levegőt...

Teszem, amit mond, de tekintetem az asztalon fekvő könyvre tapad. A lapok széle vörösen izzik, mint a parázs.

– Az utolsó néhány percre be szeretném hívni a mamádat – veti fel dr. Ducharme. – Ugye, nem baj?

Bólintok. Amint kilép az irodájából, az egész könyv lángra kap.

Uram atyám! Megragadom a kabátomat, s mint egy nagy edényfogó kesztyűvel, felkapom az asztalról a könyvet, hogy bedobjam az óriási akváriumba. Két guppi rémülten kitér előle, amint bugyogva-sisteregve levitorlázik a kavicsokkal kirakott fenékre.

Diadalmas kis mosollyal tudatosul bennem, hogy én mentettem meg a herceget, nem pedig fordítva.

A könyv csuromvíz, ezért az akvárium felett tartom, ahogy a 43. oldalra lapozok. Olivér egészséges és

sértetlen, bár cseppet elázott. Erről eszembe jut, amikor a könnyeim hulltak le rá. Akármilyen fal álljon közénk, a nedvességet átengedi.

– Mit akartál? – ripakodok rá. – Megölni magad?

– Pontosan. – Olivér kiveszi tőrét a fogai közül, hogy könnyebben beszélhessen. – Bizonyítottam egy feltevést.

– Azt hogy, képes vagy felgyújtani egy rendelőt?

– Milyen rendelőt? Tényleg, hol vagy? És miért vagyok merő víz?

– Hosszú történet... – Egyszeriben tudatosul bennem, mit mondott. – Te... te meg akarsz halni?

– Nem, én ki akarok jutni, de bármi változik, a mese mindig helyreállítja magát. A saját szememmel láttam. Az elesett mesehősök újjáélednek, az összedőlt pajták újjáépülnek. Mi értelme kiírnom magam a könyvből, ha előbb vagy utóbb megint itt kötök ki?

Eszembe jutnak a szavak, melyek a szemem láttára változtak meg.

– Várj csak! – Odalapozok, ahol Piró és Olivér küzd egymással.

A szöveg visszaállt eredeti állapotába.

Sietve visszalapozok a 43. oldalra, ahol nyugodtan beszélhetünk Olivérrel.

– Igazad van.

– Amint az ábra mutatja. Nem égtem halálra. – Megszagolgatja a zekéjét. – Még füstszagom sincs. Attól félek, Delila, hogy örökre itt ragadtam. Az a sorsom, hogy a mesében szerepeljek, Innen senki sem szabadulhat ki.

Belegondolok, hogyan hatolt át a víz a falon. Mindkét esetben innét került oda, mintha az odavezető út egyirányú lenne. Az egyetlen alkalommal, amikor

megpróbáltunk kihozni a könyvből valamit – azt a pókot csúnyán felsültünk.

Ám ezúttal valami mégis kiszabadult.

– Szerintem tévedsz, Olivér – kockáztatom meg.

Felém emeli az arcát.

– Amennyiben?

– Amikor elhamvadtál Piró tüzében, magad elé tartottad a könyvet, amit Naspolyánál találtál?

– Igen.

– Akkor ez lehet a különbség. Ahogy tüzet fogott, úgy gyulladt ki ez a könyv is. Elhiheted, hogy nem olyan volt, mintha a „tűz” és a „pokol” szavak röpködtek volna. Tényleg égett minden.

Olivér szeme elkerekedik.

– Azt mondod…

– Igen – kacagok fel. – Megcsináltad!

– Ki csinált meg mii? – Dr. Ducharme társaságában a mamám lép a rendelőbe. Mindketten rám merednek, ahogyan az akvárium előtt egy nyitott könyvhöz beszélek.

– Öö... én csak... bizonyítottam egy feltevést – veszem kölcsön Olivér szavait. – Bioszon vizsgáltuk a tengeri állatok képességét, hogy… öö… értik-e az írott szöveget. – Összecsapom, a kabátomba bugyolálom és magamhoz szorítom a könyvet. A vízfolt terjengeni kezd a blúzomon.

Ha dr. Ducharme eddig nem tartott volna dilisnek, végképp elástam magam azzal, hogy felolvasóestet tartottam a guppiknak. Miután nyilvánvalóan nem mostanában szabadulok innen, előveszem legbájosabb mosolyomat.

– Akkor a jövő héten ugyanekkor? – kérdezem vidáman.

40. OLDAL

Olivér mintha egész életében erre a pillanatra várt volna, amikor végre szemtől szemben állhatott a fenevaddal – atyja gyilkosával.

A sárkány vörös pikkelyei izzottak a forróságban. Szeme éppoly fekete volt, mint az őt megidéző gonosz szíve. Karmaival fogást próbált találni a Tetőző Ár Fokának kopár szikláin. Ahogy Olivér nézte, Piró hátravetette busa fejét, vett egy nagy levegőt, és torka mélyéről tűzfelhőt okádott az égre,

Olivér szíve szaporán vert. Ilyen közelségből a megpörkölődött hús és a hamu bűzét érezte az orrában. Farkasszemet nézett a halállal – a veszéllyel, amit egész életében kerülni próbált. Eltűnődött, miként gyerekkorában oly sokszor, mit gondolhatott atyja ugyanebben a pillanatban. Móric király csak megvetette a lábát és fittyet hányt a veszélyre, ahogy meglendítette kardját és belerohant a biztos halálba? Utoljára még gondolt szeretett feleségére? Sosem látott fiára?

Ezt nem úszom meg élve, gondolta Olivér.

A nyakában viselt iránytűért nyúlt, amit még az anyjától kapott. Ügy érezte, ha sarkon akar fordulni és hazaszaladni, most van itt az ideje, ám ahogy ujjai rákulcsolódtak a kis tájolóra, maga elé képzelte atyját. Ő is magához szorította, mielőtt szembenézett ugyanezzel a sárkánnyal. Olivér mindig olyan fiú akart

lenni, akire az atyja is büszke lenne. Aki szembenéz a félelmeivel ahelyett, hogy áldozatul esne nekik.

Engedte, hogy az iránytű visszahulljon az inge alá.

Talán nem tanulta ki a kardforgatást, és olyan merészség sem lakott a szívében, hogy a trubadúrok megénekeljék, de egy csatát másként is meg lehet nyerni.

– Várj! – kiáltotta Olivér. – Nem azért jöttem, hogy harcoljak veled. Segíteni akarok!

A sárkány fenyegetően közelebb lépett és elbődült. A lángnyelvek megpörkölték Olivér haját.

Eszébe jutott egy gyerekkori mese, amit esténként az édesanyja olvasott fel neki.

– Lám csak – jegyezte meg csendesen –, milyen óriási fogaid vannak!

A sárkány büszkén villantotta meg roppant fogsorát; agyarai Olivér arcától alig néhány centire csattantak.

Ahelyett, hogy megrettent volna kénköves leheletétől, Olivér csak összeráncolta a homlokát.

– Hát, nem csoda, hogy ekkora fájdalmaid vannak.

A sárkány; noha már készült felé lendíteni hosszú farkát, teljesen elbizonytalanodott.

– Hé, semmi szégyellnivaló nincs abban, ha valakinek fogászati panaszai vannak.

Piró felhorkant, hogy a torkából kirobbanó tűzgolyó lángra lobbantsa a fát Olivér balján.

– Attól nem lesz jobb, ha letagadod – csóválta a fejét Olivér. – Valld csak be. Ugye, van ez a füstös utóíz a szádban?

A sárkány hunyorogni kezdett.

– Klasszikus tünet. Te, barátom, egy impaktált pörkölőfogtól szenvedsz így. Ha nem kezelteted,

pikkelysömörhöz, orrlyuklobhoz, nyelvkormosodáshoz vezethet…

A sárkány minden tünetre egyre hátrébb hőkölt; szemében hamisítatlan rémület lángolt.

– …ami akár halálos is lehet.

A sárkány lerogyott a földre és összepréselte tűzokádó száját.

– Nagy szerencséd, hogy van némi tapasztalatom a fogorvoslás terén. – Olivér közelebb lépett. – Csak hunyd be a szemed, és nyisd minél szélesebbre a szádat.

A sárkány lassan, gyanakodva engedte le mázsás állkapcsát.

Atyja ezen a helyen lelte halálát. Olivér lélegzetvisszafojtva, óvatosan rálépett a sárkány szivacsos nyelvére, hogy dermedten lássa a kősziklányi fogakat, közöttük a vérrel és húscafatokkal. Megcsúszott a csizmája, s ahogy térdre zuhant, valami felcsillant mellette. Mintha ezüstös tömés lett volna.

Olivér résnyire szűkítette a szemét, és rájött, hogy egyáltalán nem tömés az. Egy lovag sisakja volt, annak a vértnek egy darabja, amit Orbánc alkotott az egész királyság legerősebb, legtűzállóbb anyagából – mégis úgy összeolvadt, mintha csak ezüstfüst lenne.

A jó lovag meghalt, Olivér atyja meghalt, és a sárkány egészben lenyelhette Olivért is. Semmilyen kard, hazugság vagy csel nem óvhatta meg a biztos haláltól.

Mintha csak emlékeztetni kívánná erre, a sárkány böfögött egyet, mire lángok egész árja hullámzott felé. Olivér a zsákjába nyúlt, és ujjai rákulcsolódtak a tűzoltó készülékre, amit még a sellők adtak neki.

Kihúzta a biztosító pecket, hogy élesítse, majd gondosan két roppant őrlőfog közé ékelte a palackot.

– Most pedig – hátrált ki lassan a sárkány szájából, miközben lerázta tunikájáról a nyálat szeretném, ha szép óvatosan ráharapnál.

Piró szorosan összecsukta a száját. Olivér magában háromig számolt, azután hirtelen fehér hab kezdett szivárogni a sárkány fogínye mögül.

– Á! Úgy látom, működik…

A sárkány prüszkölni kezdett. Szája hatalmasra tágult, ám lángok helyett csak szánalmas köhécselésre telt tőle. Mint egy sarokba szorított vad, kapdosni kezdett a karmaival, farkával a levegőt szabdalta. Olivér kitért az útjából, és egy szikla mögé bújt, míg a sárkány visszavonult a hegyről a tengerpartra.

Amint a sárkány üvöltése halkulni kezdett, Olivér előmerészkedett. Piró a vízbe dugta fejét, és mohón nyelte, hogy kiöblítse szájából a vegyszerek ízét. Míg alámerült, Gyutacs és Hályog előjött rejtekhelyéről, hogy hálót vessen a sárkányra, aki így csapdába esett, és tehetetlenül vergődött. Ekkor Rajmund kapitány jelent meg egy nagy tartállyal.

– Jól van, barátocskám, nem fogsz érezni semmit. – Csövet dugott a sárkány szájába, s azon át kéjgázt engedett egyenesen a tüdejébe. Piró vicsorgása kábult mosollyá szelídült. Súlyos szemhéja lecsukódott, bömbölésének helyét hangos-füstös csuklás vette át. Ahogy összecsuklott, még a föld is belerázkódott.

Olivér hátat fordított a sárkány odújának, és továbbindult a diadal útján, ahol még atyja sem járt soha.

OLIVÉR

AMIKOR DELILA LEGKÖZELEBB kinyitja a könyvet, olyan helyen találom magam, ahol még nem jártam. Sehol sem látni a szekrényt, a tükröt és a rózsaszín takarót, amit a szobájában megszoktam. Felmászom az oldal szélére, próbálok többet látni ebből az új helyből.

– Hol vagyunk?

– Egy olyan helyen, ahol kiskoromban sokat bujkáltam. Ez az én mentsváram. – Oldalt lép, hogy jobban láthassak. A falak deszkákból vannak, ezekből fűrészelték ki az ablakokat. A polcokon bádogdobozok, bennük színes ceruzák, fémpénzek, kavicsok. A sarokban egy köteg újság; a lapok széle visszapördült a kortól és a nyirkosságtól.

Meg kell mondanom: nem nyűgöz le a hely. Még sosem láttam igénytelenebb várat.

– Kész csoda, hogy az ellenség még nem foglalta el – jegyzem meg.

– Ja, bár a szomszéd kutyájának egyszer majdnem sikerült. Tudod, ez nem igazi vár. Csak úgy teszek, mintha az lenne.

– De miért játszol háborúsdit?

– Minden kölyök ezt csinálja – von vállat Delila. – Majd meglátod, ha itt leszel.

A szavakra mindketten elnémulunk. Tényleg ideje, hogy kiírjam magam ebből a meséből.

– Nem véletlenül hoztalak ide – folytatja Delila. – Úgy gondoltam, itt nagyobb biztonságban vagyunk.

– Amennyiben?

– Hát... először is, nem tudjuk, mennyire leszünk hangosak... Másodszor, ha a mamám még egyszer rajtakap, hogy ehhez a könyvhöz beszélek, szobafogság lesz a vége. – Elbizonytalanodik. – Harmadszor, nem tudom, mit szólna, ha egy herceget találna a szobámban.

– Okos gondolat. – Lenézek a mese másolatára, amit Naspolya könyvespolcáról csentem el. Jóllehet kitettem a sárkány tüzes leheletének, tökéletes állapotban van; minden pörkölődés nyom nélkül eltűnt róla.

– Szóval, mi lesz? – kérdezi nyugtalanul Delila.

– Azt hiszem, újra kell írnom a végét. – Most, hogy eljön a pillanat, csak úgy zakatol a szívem. S ha nem működik? Ha Delila világa helyett egy másik könyvben találom magam, aminek még a meséjét sem ismerem? Vagy megrekedek a határmezsgyén, ami az én világomat és Deliláét elválasztja egymástól? Ha a mese átírásával csak létrehozok egy újabb könyvet, és ugyanabba a helyzetbe kerülök, csak egy szinttel lejjebb, ahonnan még nehezebb lesz kiszabadulni?

Vagy ami még szörnyűbb: ha *működik*, és Delila mégis úgy dönt, hogy nem akar ellovagolni a naplementébe egy egykori királyfival, akinek fogalma sincs a másik világ működéséről? Ha az igazi lényem csupán halvány másolata annak, akit elképzelt magának?

– Mire vársz? – ráncolja a homlokát Delila.

S ami talán a legrémisztőbb: mi lesz, ha *itt* a vége? Ha az a hely, ahová megyek, nem az ő világa és nem is az én korábbi világom, hanem a nagy büdös semmi?

Elnézem Delila arcát, ahogyan az alsó ajkát harapdálja. Meg akarom ízlelni azt az ajkat. Kell nekem.

Egyik kockázat sem ér fel azzal a szörnyűséggel, hogy örökre itt ragadok, és sosem lesz esélyem Delilával lenni.

– Rendben. – A tunikám zsebébe nyúlok, és előhúzom a széndarabot, amit a Piróval való közös jelenetből hoztam el, miután tollszárat és tintatartót nem túl praktikus magunknál hordani. Kihegyezem a szenet a sziklán, ahol állok, – Meg is van. – Azzal az utolsó oldalra lapozok.

Gondosan elkerülöm a szemközti oldal illusztrációját, ahogy a szénnel áthúzom a VÉGE szót.

Egyszeriben összevissza bukdácsolok a lapok között, kétségbeesetten kapaszkodom a szénbe és a tündérmese másolatába. Az Elvarázsolt Erdő faágai az arcomba csapnak; egy álnok vessző beleakaszkodik a nadrágszegélyembe és szétfoszlatja; belezuhanok a sötétségbe és felbukok a fényre; vízen, szélen és tűzön át röppenek, hogy végül arccal lefelé Örökkön-örökké Part homokjában landoljak.

Feltornászom magam, kiköpdösöm a homokot, és összerezzenek, ahogyan valamennyi izomrostom egyszerre sajdul meg. Köröttem ott az összes szereplő, aki a Szerafimával kötendő házasságomra vár. Rásandítok a könyvre, amit most is a kezemben tartok – látom, hogy nem teljesen húztam át a VÉGE szót. Megmarkolom a szenet, hogy ez E betűt is keresztezzem vele.

– Olivér! – ugat Frocli. – *Mit* művelsz? – Még ki sem mondja, máris látom, ahogy lelógó fülének szélei és farkának hegye kezd áttetszővé válni, ahogy eltűnik. Jobbra kapom a fejem, így még épp látom, amint Szerafima kétségbeesetten nyújtja felém a kezét,

mielőtt ő is eltűnne. A meséből ismert összes barátom köddé válik, fehér sziluett és mélységes csend marad a helyén, mígnem teljesen egyedül maradok, kiterülve a parti homokon, a többi szereplő helyén fekete lyukakkal.

– Szent ég – suttogom, mire az egész part elhalványodik, s végül minden oldalról körülvesz a nagy fehérség.

Még most is görcsösen fogom a könyvet és a kihegyezett széndarabkát. Reszkető kézzel simítom el a lapot, hogy felírjam rá:

És boldogan éltek Delila Eve McPhee-vel, amíg meg nem haltak.

Amint kiteszem a pontot, a fehérség a szemem láttára gyullad ki és nyílik meg, mint mikor egy láng lyukat éget a papírba. Az élek feketén megpöndörödnek, hogy felfedjenek minden színt és minden négyzetcentiméternyi felületet abból a rozoga öreg várból, ahová Delila hozott.

Ahogy a lángoló színrózsa egyre nagyobbra nyílik és felemészti a fehérséget, már kezdem látni Delila döbbent arcát.

– Olivér? – mondja ki a nevem.

Ekkor elhal a hangja, akárcsak korábban Froclié, míg olyan nem lesz, mintha egy hosszú alagút túlsó végéből szólna hozzám. A lyukak a fehérségben kezdenek összehúzódni, bezáródni, míg már nem látom a színes ceruzákkal teli bádogdobozokat, se a sarokba hányt újságokat. Döbbenten nézek le az ölemben fekvő nyitott könyvre, és elborzadva látom, ahogyan Delila nevének utolsó betűje lassan kibomlik, mint egy túl lazára kötött hurok. Ugyanígy jár az előző „e” is, azután

a „h”, a „P”, és így tovább, egészen addig, míg a betoldásom nyom nélkül szertefoszlik.

Ahogy a szavak visszarendeződnek, erős ütést érzek a mellkasomon, amitől a levegő is a torkomon akad és csillagokat látok. Amikor kezdek magamhoz térni, Szerafima karjában vagyok, míg a mese többi szereplője lelkesen tapsol és éljenez, így ünnepli a frigyünket.

Más szóval, visszatérek oda, ahol nagyon nem akarok lenni.

Mielőtt megtárgyalhatnánk Delilával, hol siklott félre a dolog, a mamája szólítja. Hallom, amint azt feleli, hogy rögtön, mégsem ezzel törődöm – csak fogadom a kalózok gratulációját, és kedvesen vigasztalom a könnyeikkel küzdő sellőket, miközben azért imádkozom, hogy Delila csukja be végre a könyvet és vessen véget ennek a visszatérő rémálomnak.

Amint megteszi, Frocli élesen elrikkantja magát:

– És *ennyi!*

Megragadom a nyakörvét.

– Hová tűntetek? És miért jöttetek vissza?

– Tűnni? Jönni? – Frocli megcsóválja a fejét. – Szerintem napszúrásod van, haver. Senki nem ment sehová. Végigasszisztáltuk a menyegződet, ahogy szoktuk. – Elfintorodik.

– De láttam, ahogy eltűntetek... és... és... minden fehér lett...

Delila érezheti magát így, amikor senki sem hisz neki. Miért nem emlékszik senki a köddé vált tengerpartra? Hová tűntek el mindnyájan?

Nyilván minden kitörlődött az emlékeikből, eszmélek rá. Ahogy mindig, amikor a könyv újrarendezi magát.

Olyan, mintha az általam átírt utolsó jelenet soha meg sem történt volna.

Talán jobb is így, máskülönben itt helyben meglincselnének.

Frocli fura pillantásokkal méreget.

– Talán elmehetnél Orbánchoz, hátha tud segíteni rajtad.

Mielőtt felelhetnék, hátulról egy fa ront nekem. Legalábbis olyan érzés, amíg meg nem fordulok, hogy ott találjam Horákot, a legköpcösebb manót, aki a vállamat verdesi.

– Főnök – szólít meg – van egy kis gond ezzel az utolsó jelenettel, valahogy nem vagyok benne elég hiteles. Még mindig haragszom a királyfira, vagy szimplán csak meg akarom ölni?

– Szerinted miért hívják boldog végnek?

A manó összeráncolja a homlokát.

– Akkor csak meg akarom ölni?

Frocli felsóhajt.

– Mindegy, mi jár a fejedben, amíg együtt örülsz a többiekkel.

Jobbra Fuszekli és Piró merül elmélyült társalgásba.

– Tudod, minden illusztráció legalább öt kilót kövérít – jelenti ki Fuszekli.

– Nagyon igaz, nagyon igaz – ért egyet Piró.

– Ezért vagyok folyton szénhidrátmentes szénadiétán – vallja meg Fuszekli. – Csodákat művel a szügyszélességgel.

Lehajtom a fejem, ne kelljen visszautasítanom a meghívásokat, hogy játsszak egy parti sakkot vagy ússzak egyet a sellőkkel. Szép csendben eloldalgok Örökkön-örökké Partról.

Mi a csuda történt?

Úgy tűnt, minden működik. Akkor miért maradt abba?

Már félúton járok a varázsló viskója felé, mielőtt ráeszmélek, hogy merrefelé tartok. Talán Froclinak van igaza – Orbánc valamelyik varázslöttye rendet tesz a fejemben.

A varázsló egy roskatag vén viskóban él, ami így közelebbről sokban emlékeztet Delila mentsvárára. Odakint a tornácon lágy szellő lengeti a gerendavégekre kötött szárított gyógynövénycsokrokat és rozsdás kanalakból készült szélcsengőket. Amikor bekopogok az ajtón, odabentről robbanás és csörömpölés hallatszik.

– Orbánc? – kiáltok.

– Minden rendben! – válaszol a varázsló. – Csak egy kis utóégés!

Egy pillanattal később ajtót nyit. Hamutól fekete a bőre, ami éles ellentétben áll hófehér szakállával és felhőként lebegő ősz hajkoronájával.

– Jaj, drága fiam! Csak azt ne mondd, hogy a királynő küldött. A hónap *végére* ígértem az örök ifjúság italát…

– Nem a királynő küldött – nyugtatom meg. – A segítséged kell, Orbánc.

– Mit tehetek érted? – A varázsló oldalt lép, hogy beengedjen.

Nehéz elhinni, de ebben a félhomályban eleget lát ahhoz, hogy mindenféle varázsitalokat kotyvasszon. Hegyekben állnak a vaskos régi fóliánsok, rajtuk olyan porréteggel, hogy alig bírom megállni köhögés nélkül. A szoba közepén asztal terpeszkedik, hiányzó lába helyén varázskönyvek halmával. Az asztalon kisebb-nagyobb

üstök, bennük egy-egy kanál, hogy mindegyik magát kevergesse.

– Szerintem az kezd elforrni – mutatok az egyikre.

A varázsló elfordul, hogy ránézzen a sűrű, zölden izzó folyadékra, amint kibuggyan az edény szélén. Riadtan felnyög, mielőtt beletúr egy szemgolyókkal teli üvegbe, hogy hármat belepotyogtasson a főzetbe. A folyadék panaszosan felszisszen.

– Ez meg *mi* az ördög? – kérdezem.

– Féltékenység – int Orbánc a fortyogó kotla felé. – Undok, förtelmes dolog. – Kötényébe törli kezét, hogy két világító kéznyomot hagyjon az anyagon. – Nos, Olivér királyfi, mi a vágyásod? – Elvigyorodik, ahogyan a mennyezetig érő polcokra mutat, melyek roskadoznak a teli üvegedények súlya alatt. A címkék Orbánc reszketeg betűivel azonosítják az üvegek tartalmát: ERŐ. TÜRELEM. SZÉPSÉG. VIHÁNC.

Megdörgölöm a tarkómat, amivel kissé összeborzolom a hajam.

– Nemrég egy időre elvesztettem az eszméletem. Frocli úgy gondolta, talán van valamid, amitől... nem is tudom... kicsit összeszedettebb lennék.

– Ó, hát persze! – Orbánc pakolgatni kezdi az üvegcséket, kutatás közben a kezembe nyom egy kígyófogakkal teli ibriket, majd egy másikat, benne sárkánykarmokkal. – Tudom, hogy itt van valahol... – felkapaszkodik egy ingatag létrán, egészen a legfelső polcig, közben lever egy hosszú, áttetszően könnyű emlékfonalat, majd egy kobaltkék keverőpoharat tele tündérporral, ami csillámolva szétszóródik a levegőben, hogy lebírhatatlan tüsszentőroham legyen úrrá mindkettőnkön.

– Ha sehol sem találod – kiáltok fel –, boldogan beérem néhány piócával is...

– Aha! – harsan fel diadalmasan Orbánc. Zajosan lemászik, kezében egy csalánszövet tarsollyal. Miután kioldja a száját, maroknyi színjátszó kagylóhéjat ráz ki a tenyerébe. Gondosan kiválaszt egyet, és késével felfeszíti, hogy felfedje az odabent lapuló tökéletesen fehér igazgyöngyöket. – Vegyél be ezekből kettőt, azután holnap reggel beszélünk!

Alig teszem zsebre a gyöngyöket, robbanás rázkódtatja meg a szobát. A lüktetően forró lökéshullámtól elterülök a padlón, míg Orbánc széles ívben felreppen, és a mennyezetről lelógó kovácsoltvas gyertyatartón köt ki.

– Pompás! – örvendezik. – Készen áll!

– Mi áll készen? – ülök fel.

– Csak egy kis semmiség, amin kísérletezek. – A fekete kővázához lép, ami leginkább madáritatóra emlékeztet, csak épp ködösen örvénylő lila füsttel van tele. Önfeledt örömmel dörzsöli össze két tenyerét, azzal egy tyúktojást kerít elő kötényzsebéből. – Szurkolj, hogy sikerüljön – fordul hozzám, ahogy odalépek mellé.

Belepottyantja a tojást a lila füstbe, de nem hallom, hogy az leérne a medence aljára. Ehelyett a füst magas oszlopban felemelkedik és levendulaszínű függönnyé áll össze. Egy hosszú pillanat múltán a ködfüggöny mélyéről egy tyúk bukkan elő.

– Én... nem értem – hebegem.

– Amit itt látsz – magyarázza büszkén Orbánc –, az a jövendő.

Vagy a múlt, gondolom. Mi is volt előbb – a tyúk vagy a tojás?

Orbánc szakítja meg a gondolatmenetet.

– Elég ötletes, nem találod?

– De hát… így nem…

– Jó, próbáljunk valami mást. – A varázsló körülnéz a viskóban, végül leemel egy hernyót az egyik elvetemedett ablakkeretről. A ködbe ejti, mire egy pillanattal később ibolyaszínű pillangó reppen fel a medence mélyéről.

– Orbánc! – kiáltok. – Ez fantasztikus!

– Nem rossz egy vén mágustól, igaz? – Oldalba bök, azután felemeli a kezét, hogy kitépje egyik hajszálát. – Nézzük most ezt...

Belepottyantja hajszálát a ködbe, majd egy szemvillanással később ott is van, a lehető legtisztábban, csak kissé vénebb és barázdáltabb arccal. A jövőbeli Orbánc is egy üst fölé görnyed, amiből hirtelen lila füst tolul fel.

– Úgy ám – bólint elismerően. – Egész hihető.

– Ki akarom próbálni. Látni *akarom* a jövőmet.

A varázsló összeráncolja a homlokát.

– De miért, Olivér? Előre tudod, mi fog történni veled. Boldogan élsz, amíg...

– Persze, persze, tudom, de akkor is. Semmi se biztos. Ki tudja, itt maradok-e, vagy átköltözöm egy másik királyságba? Netán kirobbantok egy háborút? Csak kíváncsi lennék a részletekre...

– Nem tartom túl jó ötletnek.

Mielőtt Orbánc megállíthatna, kitépem egy hajszálamat és belevetem a füstbe.

Egy hosszú pillanatig semmit se látni, a levendulaszínű füst békésen örvénylik. Azután gejzírként tör a mennyezet felé, hogy kupolában hulljon

alá. Ebben a füstből szőtt hógömbben látom viszont magam.

Legelőször az tűnik fel, hogy nem tunikát viselek.

Nincs nálam kard, se tőr.

És nem is a mese valamelyik jelenetében vagyok.

Úgy öltözöm, mint azok az emberek a fényképeken, Delila házában. Egy szobában ülök, ami Delila hálókamrájára emlékeztet – mégis más, például van benne kandalló, ami Delila szobájában nincs. Meg egy polc, telezsúfolva könyvekkel. Nem minden címet tudok elolvasni; némelyik számomra ismeretlen nyelven íródott.

Ezzel együtt nagyon ígéretesnek tűnik a jövő, távol ettől a mesétől.

Legalábbis, amíg egy fiatal lány be nem sétál és magához nem ölel. Ebből a szögből nem látni az arcát.

Orbánc hirtelen előrelép és félrehessegeti a füstöt, hogy a kép semmivé foszlódjon.

– Ez nyilvánvalóan még csak a próbaváltozat, felség – magyarázkodik idegesen. – Még ki kell javítani néhány kisebb hibát…

Megragadom a gallérjánál fogva.

– Hozd vissza!

– Nem lehet, felség…

– Azonnal!

Orbánc egész testében remeg.

– Nem akarhatod látni – hebegi. – Az a személy, akivel vagy… nem… nem Szerafima királykisasszony.

Újabb hajszálat tépek a fejemről, hogy a kavargó ködbe hajítsam. Újra megjelenik a füstkupola és a jelenet, éppen úgy, mint az imént.

– Ha egy ujjal is hozzányúlsz – mordulok Orbánéra –, megetetem veled azt az üveg békaszemet.

A lány a lila ködben körém fonja a karját. Lassan elfordul, hogy felfedje az arcvonásait.

Orbáncnak lesz igaza.

Ezt tényleg nem akartam látni.

De nem azért, mert nem Szerafima, hanem mert nem is Delila.

Azelőtt azt hittem, másra se vágyom, csak hogy kikerüljek ebből a béna könyvből. Most döbbenek rá, hogy vigyázni kell azzal, mit kíván az ember. A szabadulás talán nem annyira a legszebb álmom, mint a legszörnyűbb rémálmom.

Próbáltam kiírni magam a könyvből, de nem működött. Láttam a jövőmet, de Delila nem szerepelt benne. A tündérmese nélkül pedig biztosan tudnék élni, de nélküle nem.

Segítségre van szükségem, méghozzá tüstént. Még ha tudom is, hogy óhatatlanul bánatot fogok okozni másoknak, szaladni kezdek Naspolya odúja felé.

Mire odaérek, úszom a verítékben és alig kapok levegőt. Az ajtó nyitva, bentről mennyei vaníliaillat szűrődik ki. Ahogy bedugom a fejem, a konyhában látom Naspolyát, éppen hókiflit süt. Már a porcukrot hinti a tetejére, amikor megköszörülöm a torkom, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– Á, felséged! Épp időben, most sült ki. Még finom meleg!

– Most nincs időm sütizni, Naspolya – hűtöm le. – A segítséged kell.

Ahogy kiérzi hangomból a sürgetést, leteszi a cukorszórót.

– Van úgy tizenkét-tizennégy percem, amíg kisül a következő adag – jelenti be ünnepélyes hangon.

Megragadom a kezét és bevonszolom a könyvtárba – arra a helyre, ahol nemrég megpróbáltam kifesteni magam a meséből, de szánalmas kudarcot vallottam.

– Szeretném, ha festenél nekem valamit.

– Megint? – hördül fel Naspolya. – Ez lenne a nagy vészhelyzet? Egy újabb szobabelső?

– Csak csináld – mordulok rá bosszúsan. – Egy fiatal nő portréjára lesz szükségem. Elmondom, hogy néz ki, te pedig megfested a varázsvásznadon.

Felragyog a szeme.

– Szóval egy *körözvényt* akarsz!

Egyből megragadta a lényeget.

– Pontosan – bólintok.

– Tudod, több ilyet is csináltam. A legjobban a Szívrabló sikerült, aki ellopta a királynő gyümölcskosárkáját. Az még mindig kint lóg a várbörtön falán.

– Remek. – Leülök egy könyvhalomra, mire nagy porfelhő száll fel. – Szóval; sötét haja van, ami a válláig ér. Egyenes szálú; csak a vége kunkorodik egy kicsit.

– Először is vázlatot kell készítenem. – Naspolya rajztömböt ragad, hogy skiccelni kezdjen. – Milyen magas?

Kiderül, hogy sejtelmem sincs. Nincs kihez viszonyítanom.

– Középmagas – találgatok.

– A szeme?

– Barna.

– Olvadt karamellabarna; vagy a „lélek sötét mélye” – barna?

Megvonom a vállam.

– Melegbarna; mint a sötét dióméz. S az ajkai...

– Ilyenek?

Naspolya csücsörít; de a szája nem is emlékeztet Deliláéra. Ő mintha mindig leplezni próbálná a mosolyát; mintha valami izgalmas dolgot titkolna, amit feltétlenül el kell mondania. Akkor is, ha csak köszön.

Ebben a mederben haladunk jóval azután is, hogy a következő adag szénné ég a sütőben – egyik módosítás és javítás a másik után.

– Siess kicsit! – szólok rá. Nem tudom, mennyi időnk lehet, mielőtt Delila kinyitja a könyvet, és az egész fáradságos munka veszendőbe megy.

– Jó munkához idő kell – mormolja Naspolya, de végül felém fordítja a rajztömböt, én pedig magam előtt látom Delilát, aki egyenesen rám néz.

– Igen – bólintok.

Naspolya elégedett önmagával.

– Szóval, mire a nagy sietség? – kérdi. – Mit követett el?

– Mit követett el?

– Milyen bűncselekményt?

Csak akkor jut eszembe, milyen csellel vettem rá, hogy megrajzolja Delilát.

– Tolvaj – vonok vállat.

Nem is akkora hazugság. Elvégre totálisan és végérvényesen elrabolta a szívemet.

DELILA

OLYAN KÖZEL VAGYUNK – Olivér arca régi mentsváram félreeső sarkában, a szemem láttára jelent meg. Ám mielőtt továbbjutottunk volna, akár egy ködös hallucináció, semmivé foszlott.

Még akkor is azon agyalok, mi történt – és mi nem ~, amikor meghallom a mamámat, aki engem szólongat.

– *Ne már* – mormolom magam elé. – *Pont* most?

– Delila? – Egyre közelebbről hallom. Már a fa lábánál áll. – Mit csinálsz odafenn?

Kapkodva összecsukom a könyvet és eldugom a régi újságok közé. A mamám feje felbukkan a létre tetején.

– Takarítok – hazudom. – Új fejezetet nyitok. Isten veled tündérmese, isten veled, játszóház.

Kétkedő pillantást vet rám.

– Dr. Ducharme szerint jót tenne, ha olyan dolgokkal foglalkoznék, mint a korombeli lányok.

A szavak elérik a kívánt hatást.

– Á, értem – lepődik meg. – Nagyszerű! – Megcsóválja a fejét, mint aki nem egészen hisz nekem. Miért is tenné? – Jules jött hozzád. Fent van a szobádban.

– Jules?

Más se hiányzik, mint hogy Julesszal lógjak, amikor sürgősen tárgyalnom kell Olivérrel. Rájöttem valamire: ő nem írhatja át a mese végét. Új tervet kovácsolok, amit minél előtt meg kell osztanom vele.

Fogom a mesekönyvet és a hónom alá veszem, mielőtt visszatérek a házba. Amikor a szobámba lépek,

Jules az ágyamon fekszik és az iPodomat hallgatja. Sietve becsúsztatom a könyvet a többi közé, mielőtt faggatni kezdene, hogy miért olvasok még mindig mesekönyveket. Azután leülök és kihúzom a fülhallgatót.

– Nem számítottam rád – jegyzem meg.

– Mióta kell időpontot kérnem, ha találkozni akarok a legjobb barátnőmmel? – teszi fel a kérdést Jules. – És mióta hallgatsz te Justin Biebert? – Megcsóválja a fejét.

– Talán tényleg rád fér egy pszichiátriai kezelés. Nincs semmi bajom azzal, hogy betörted Allie orrát, de ha továbbra is ilyen zenéket töltesz le, meg kell ölnöm téged – Átfordul a hasára és várakozóan néz fel rám.

– Szóval?

– Szóval mi?

– Hogy ment az agyzsugorítóval?

Mintha ezer éve lett volna, nem csak három órája.

~ Semmi extra – felelem.

– Az jó, mert szükségem lesz minden agyi kapacitásodra egy olyan probléma megoldásához, aminél szörnyűbbet el se tudok képzelni. – Keresztbe tett lábakkal felül. – Emlékszel Ágnes nénikémre?

– Akinek tormaszaga van?

Jules összerezzen.

– Ó, istenem, *miért* kell emlékeztetned? A szüleim azzal fenyegetnek, hogy a nyári szünetben elküldenek hozzá, hadd ismerkedjek a vidéki élettel. El tudsz képzelni engem az iowai Guglinsekeresden, ahogy tehenet fejek?

– Tehenei vannak?

– Nincsenek, de lehetnének. Nem ez a lényeg. A lényeg, hogy feladnak, mint egy mikulás csomagot, a

világ legtávolabbi és legmagányosabb városába. – Egy pillanatra elhallgat. – Az ég szerelmére, ott még *tárcsázós* internet van!

Tényleg át akarom érezni Jules szorult helyzetét, mégsem tudok másra gondolni, csak Olivérre, meg hogy mivel próbálkozunk legközelebb.

– Talán nem is lesz olyan rossz – vonok vállat. – A nyár mindig gyorsan elszalad.

Meredten néz rám.

– Azta! Együttérzésből csillagos ötös.

– Nem úgy értettem. Tudod, hogy sajnállak, meg minden… de ez akkor se a világvége, Jules.

– Kérdezhetek valamit? Mit csináltál Delilával? Tudod, a néhai barátnőmmel, aki *tényleg* törődött velem.

– Azért ennyire nem tragikus! – Kipréselek magamból egy nevetést.

– Nem? Azért jöttem ide, mert egy kis részvétre vágytam. Azt hallani valakitől, hogy sajnálja, amiért ekkora szívás lesz a nyaram. Hogy megértsen és a pártomat fogja. Attól még nyilván le kell majd mennem Iowába, ami maga a földi pokol, de mégiscsak jó lett volna tudni, hogy van még valaki, aki nem akarja, hogy ott senyvedjek.

Érzem, ahogyan a vér az arcomba szökik. Annyira lefoglalt a mese, hogy semmi időm nem maradt Julesra. S a ténytől, hogy nem hallja Olivért, csak még távolabbinak tűnik.

Minden más lesz, mondom magamban, ha majd áthozzuk ide. Akkor Jules is megismerheti, és örülhet neki, hogy végre van fiúm. Ezek a viták csak apró akadályok, amiket végül simán megkerülünk.

– Mostanában nekem is van épp elég bajom.

Jules feláll.

– Annyira, hogy én már bele se férek az életedbe.

– Ne mondd ezt, Jules! Te vagy a legjobb barátnőm…

– Tudod, mit? Ne vegyél rá mérget. Egy barátsághoz két ember kell, és nem úgy nézem, mintha te olyan sokat törnéd magad érte.

– Ne már, Jules… – Kinyújtom felé a kezem, de ő hátralép.

Mélyen a szemembe néz.

– Csakhogy tudd: én akkor is melletted álltam, amikor az egész világ utált. Azt hittem, ez csak számít valamit.

Kiront a szobámból és bevágja maga után az ajtót. Elcsigázottan sóhajtok fel. Rendbe hozom a dolgot, fogadom meg magamban, csak előbb be kell fejeznem, amit Olivérrel elkezdtünk.

A mamám bedugja fejét az ajtón.

– Minden rendben van Julesszal?

– Persze…

– Mert nem úgy néztem, amikor kirontott a bejárati ajtón.

A szemem megtelik könnyekkel.

– Nem akarok beszélni róla. – Két barátot vesztettem egyetlen nap alatt.

A mamám leül mellém az ágyra.

– Ha most nem is hiszed el, egyszer *minden* rendbe jön – nyugtatgat. – S ha majd készen állsz beszélni róla, én itt leszek.

Jó érzés, ahogy magához von egy ölelésre, és legalább kis időre úgy teszünk, mintha az idő minden sebet begyógyítana. Nyom egy puszit a fejem búbjára.

– Van egy ötletem – élénkül fel. – Miért nem nézünk meg egy filmet?

Felemelem a tekintetem.

– Mint a régi szép időkben?

– Hozom a pattogatott kukoricát – bólint a mamám. – Tiéd *A kis hableány.*

Ha támad is némi kételyem, amiért a mamám komoly problémának találja, ha mesekönyvet olvasok, mégis arra biztat, hogy nézzek Disney-meséket, egy csapásra szertefoszlik, amikor belegondolok, hogy egy estére úgy tehetünk, mintha az álmok tényleg valóra válnának.

– Oké – suttogom, mire még szorosabban ölel magához.

Amint elmegy, a polchoz lépek, hogy kézbe vegyem a mesekönyvet. Azt tervezem, hogy gyorsan a 43. oldalra hajtok, s ott beszámolok Olivérnek a nagy ötletemről, de rögvest eszembe jut a mamám, aki annyira próbál felvidítani. Olivér várhat, legalábbis egyelőre.

A Disney-filmeket egy kartondobozban tartom a szekrényemben, a felső polcon. Nem érem el, ezért odahúzom a szennyeskosarat, felfordítom, és azt használom létrának. Ahogy felnyúlok, meg is van a doboz széle, ám ekkor hirtelen minden fényes és ezüstös lesz körülöttem, mintha egy pillanat alatt behavazódnék. Máris hunyorognom kell ebben a nagy világosságban, azután hirtelen zuhanni kezdek, hogy belebucskázzak a határtalanul fehérlő semmibe.

Felsikoltok. Olyan sebesen zuhanok, hogy a szél a fülembe süvít, és könnybe lábad a szemem. Mintha kidobnának egy repülőből. Elmosódott sötét formákat látok, ahogy elszáguldok mellettük, azután egyik pillanatról a másikra megállók. A pólóm fennakad egy

hurkon, azután előrebukok, hogy az egész anyag felgyűrődjön a vállamra.

Csakhogy ez nem akármilyen hurok. Ahogy körülnézek, tudatosul bennem, hogy egy óriási J betű szárán lógok.

Míg csak a J kunkora el nem pattan a súlyomtól, hogy újra zuhanni kezdjek lefelé.

Ahogy szaltózom, a színek kezdenek szétáradni engem körülölelő térben – eleinte csak halványan, majd egyre sötétebben és teltebben. Immár biztos vagyok benne, hogy bármelyik pillanatban beleállhatok a földbe. Kezembe temetem az arcom és próbálok a lehető legkisebbre gömbölyödni, hogy ne sérüljek meg, amikor ez bekövetkezik.

Bamm! A levegő kiszorul a testemből, ahogy valami keményen landolok. Nagy halom könyv szóródik szét, és jókora porfelhő puffan körülöttem. Óvatosan talpra állok, mielőtt leltárba veszem a csontjaimat, hátha eltörtem valamelyiket. A szemem sarkából mozgolódást látok, ezért hirtelen mozdulattal előrenyújtom a karom és karate-állást veszek fel, mintha ezzel bárkit elrettenthetnék.

Támadóm pontosan leköveti az összes mozdulatomat.

Előrelépek, mire kiderül, hogy egy tükröt fenyegetek. Legalábbis tükörnek tűnik, de valahogy mégsem ismerek egészen önmagámra.

A mamám egyszer elvitt Montrealba, ott jártunk egy téren, ami szürkületkor új életre kelt a sok árustól és mutatványostól. Utcai festők is rajzolgattak a hatalmas ernyők alatt, skicceket készítettek az ott játszadozó kölykökről. A mamám a móka kedvéért készíttetett rólam egy képet, amin lehetett is látni némi

hasonlóságot, de hogy őszinte legyek, a frász tört ki tőle. Laposnak, kétdimenziósnak tűntem rajta, mintha nem is én lennék.

A kép, amit a tükörben látok, pontosan ilyen.

Lassan kinyújtom az ujjam, hogy megérintsem a fura kiscsajt, aki talán én vagyok, talán nem. Ekkor velőtrázó sikolyt hallok a bal oldalamon, mielőtt ledönt a lábamról, és a földre teper egy sebhelyes arcú, kecskeszakállas fickó, akit ezer közül is felismernék.

– Megvagy! – rikoltja Naspolya. – Ha csakugyan tolvaj vagy, amint a herceg mondja, még napnyugta előtt sárkányeledel leszel.

– Csak álmodom ezt az egészet. Nincs más magyarázat arra, hogy képzeletbeli mesehősök vonszolnak át az Elvarázsolt Erdőn. De ha csak álmodom, hogyan lehetséges, hogy a kötél, amit Naspolya a csuklómra hurkolt, máris feldörzsölte a bőrömet? Hogyan csaphat az orromba az Orbánc viskójából kiszűrődő füst, s érezhetem, amint a tündérek – akár a felturbózott szúnyogok – a hajamat és a ruhámat ráncigálják? Tudom, hogy halálra kéne rémülnöm, de túlságosan leköt, hogy körülnézzek a világban, amiről oly régóta álmodozom. Felettem, ahol az égboltnak kéne lennie, távoli betűk lelógó szárai. Mögöttük színek és formák örvénylenek, mintha egy medence fenekéről néznék fel a napba.

– Szentséges ég! – nyögök fel. – Ez a királyi palota?

– Nem, fokhagymás cipó – mormolja Naspolya. – Olivér mondta, hogy gonosztevő vagy, de azt nem, hogy tyúkeszű is…

Ha ez a királyi palota, akkor találkozni fogok Olivérrel.

Most először végre *szemtől szemben* láthatom.

Megvetem a lábam, hogy Naspolya is megtorpanjon. Összekötözött kézzel próbálom megfésülni a hajam és eligazítani a ruhám, hogy legalább ne úgy nézzek ki, mint akit a *J* száráról szalajtottak.

– Jól nézek ki? – kérdezem foglyul ejtőmtől.

– Gondolom… ha a kis gyufaárus lány külsőre hajtasz. – Tovább rángat, s mintegy varázsütésre, a kapurostély felemelkedik, és négy kürt bezengi érkezésemet. Naspolya kioldozza a csuklómat és előretaszít, hogy a nemesek és udvarhölgyek karéjában, négykézláb landoljak a kövezeten.

– Lám csak, mit hoztál nekünk, Naspolya?

Ahogy felnézek, szembe találom magam Matilda királynővel. A koronáján csillogó gyémántok, zafírok és rubintok egészen elvakítanak. Ruhájába arany-szálakat szőttek; fenséges bíborszín köpenyét puha hermelinnel bélelték. Ilyen közelről szembetűnnek a részletek, melyeket egy könyv illusztrációin hiába keresnénk. Annyira valóságosnak tűnnek – mert azok is.

Tényleg mintha álmodnék. Te még nem álmodtál olyat, amiről teljes meggyőződéssel hitted, hogy valóság? Hogy ha ébren vagy, emlékezetből lerajzolhatnád az összes részletét? Hogy valóban megtörténik?

Matilda királynő elborzad.

– Kerítsetek szegény kislánynak egy takarót! Hisz csak alsóruha van rajta!

Az egyik nemes rám hajít egy lópokrócot, amibe beleburkolózom, noha pólóban és rövidnadrágban se

érzem magam alulöltözöttnek. Közben sebesen pörögnek agyamban a fogaskerekek, amint próbálok előállni valami hihető magyarázattal. A könyv nyilván csukva van, minthogy a mesében semmi hasonló nem történik. Ez azt jelenti, hogy Olivér igazat mondott: a sorok között létezik egy egészen másféle világ.

– Felséges asszonyom, akit színed elé hoztam, közönséges, alávaló és megvetésre érdemes tolvaj. – Naspolya szerényen elmosolyodik. – Nagy hasznát veszem a szótárnak, amit felségedtől kaptam karácsonyra...

Csípőre tett kézzel felegyenesedem.

– Tájékoztatásul közlöm, hogy nem vagyok tolvaj. Se közönséges, alávaló, vagy megvetésre érdemes. Olyannyira, hogy akadnak, akik egyenesen eszesnek, jól neveltnek és figyelemre méltóan fogékonynak hívnak. – Kihúzom magam. – Amúgy nyelvtanból színötös vagyok.

– Nyelvtanból színötös – ismétli Matilda királynő. – Nincs valami rövidebb neved, kedvesem?

– Ja, nem... a nevem Delila...

– Akkor miért nem azt mondod? – ráncolja homlokát a királynő.

– Azért – bökök az ujjammal Naspolya felé –, mert túlságosan leköti a figyelmem, hogy tolvajnak kiáltanak ki.

– Márpedig ő királyi fensége, Olivér herceg egyértelművé tette, hogy a leány bűnöző elem – jelenti ki Naspolya.

Matilda királynő meredten néz.

– Nem tűnik bűnöző elemnek. Akkor már inkább csavargónak...

– Csavargó sem vagyok. Kérdezzétek csak meg Olivért. Ő majd tisztázza a nevem.

– Te ismered a herceget? – hőköl hátra Matilda királynő. Teljes hitetlenkedést látok az arcán, ahogyan tetőtől talpig végigmér.

– Felség? – hallok egy ismerős hangot. – Engem szólítottál? S akkor hirtelen ott találom magam alig háromlépésnyire Olivértől. Szívem zakatolni kezd a bordáim között. Magasabb, mint gondoltam, és a szeme – nos, egyáltalán nem tengerkék. Ez sokkal inkább az égbolt színe szürkületkor. A hangja viszont éppen olyan, mint mindig. S ahogy az a kis mosoly játszik a szája sarkában... Ha másról nem, erről csukott szemmel is felismerném.

– Olivér! – Kitárt karral vetődöm felé.

Paff!

A földön találom magam, a hátamon három királyi testőrrel.

– Ebből elég! – hallom Olivért, amint félrelöki az őröket és a hónom alá nyúl, – Nincs semmi bajod? – kérdi, ahogy talpra segít.

Szólni se tudok. S nem azért, mert az őrök kipréselték belőlem a szuszt.

Hanem mert most először egymáshoz érünk. Fogjuk egymás.

Alighanem Olivér is rádöbben erre, mert mindketten csak állunk, és megigézetten nézzük a másikat.

A tündérmese egyik sora jut eszembe.

Hát ezért van a zene, döbbent rá. Mert vannak érzések, amiket nem lehet szavakba önteni.

– Attól tartok, félreértés történt – sikerül kipréselnie magából Olivérnek, ahogy felegyenesedünk. – Delila régi barátom.

– Akkor miért kellett róla körözvényt rajzolnom?

– Mert azt hittem, elveszett! – Olivér szélesen elvigyorodik. – S a terv fényesen bevált, Naspolya, hiszen megkerült! Jutalmat érdemelsz. Felséges anyám, megvan még az a ritka japán szövőlepke, amit a múlt hónapban kaptunk a nagykövettől?

– Ó, igen. – Tapsol, mire az egyik lakáj eliramodik, hogy megkeresse. – Azért fura – jegyzi meg. – Az lenne a dolgom, hogy uralkodjam a könyv összes szereplője felett, de vele még sosem találkoztam. Hogyan lehetséges ez?

– Ő Delila – kerüli meg Olivér elegánsan a kérdést. – Delila, ő Matilda királynő.

Kinyújtom a kezem, mire Olivér gyengéden oldalba bök.

– Pukedli – köhög a tenyerébe.

Aha. Próbálok kecsesen pukedlizni, ami lópokrócban nem is olyan egyszerű.

– Mondd csak, Delila, hol lakozol?

– Ó, igazából New Hampsh…

– A 22. oldalon – szakít félbe Olivér. – A mészárosnál dolgozik.

– A mészárosnál? – súgom oda. Ne már! Jobbat nem tudtál kitalálni?

– Milyen… érdekes – gondolkodik el Matilda királynő. – Egyszer kimustrálhatnád az udvari jószágokat.

– Az… nagyszerű lenne… – hebegem.

– Hát, nekünk mennünk is kell – veszi át a kezdeményezést Olivér. – Delila épp készül megmutatni, hogyan kell kimetszeni a rostélyost.

Matilda királynő alig észrevehetően elborzad.

– Nem biztos, hogy szeretnénk tudni minden részletet, szívem. Legyen szép napod.

Olivér megragadja a kezem (megint!), azzal átvonszol az udvaron. Elhagyjuk a kosborral és búzavirággal teli kerteket, a park kőpadjait és a királyi krokettpályát. Végül megérkezünk egy sövénylabirintus bejáratához. Olivér elvezet középre, ahol az egymásba szövődő faágak baldachinként hajolnak fölénk.

– Hát itt vagy! – kiáltja. – Tényleg itt vagy! – A karjába von, és szorosan magához ölel.

Tudom, hogy a könyvből alaposan megismertem Olivért, mégis vannak dolgok, amik az olvasásból nem derülnek ki. Például, hogy a kulcscsontja alatt van egy mélyedés, ahová tökéletesen beleillik az állam. Vagy hogy a frissen vágott széna illatát árasztja. S amikor egymáshoz érünk, minden tudatos gondolat elpárolog a fejemből.

– Nem tudom, mi történt. Az egyik pillanatban még a szekrényem előtt nyújtózkodtam, a másikban már átzuhantam a lapokon. – Megcsípem a karomat. – Csak álmodom?

– Nem – csóválja a fejét Olivér. – Tényleg itt vagy. Hát nem csodálatos? Nem hiszem el, hogy bevált. – Elmosolyodik. – Mennyivel kisebbnek tűnnek a szeplőid így, hogy az arcod nem tölti be az egész eget!

Zavartan takarom el az arcom, aztán visszaidézem a szavait.

– Nem hiszed el, hogy bevált – ismétlem lassan. – Ezt hogy érted?

Olivér a homlokomra hajtja fejét. Olyan illatú a lehelete, mint a juharszirup.

– Amikor próbáltam kiírni magam, nem vált be, s miután úgy tűnt, egyhamar nem megyek sehová, rávettem Naspolyát, hogy *téged* rajzoljon bele a könyvbe.

Eltolom magamtól.

– Hogy *mit* csináltál?

– Azt gondoltam, így legalább együtt lehetünk. Tudtam, hogy nem eshet bajod. Láttam, amikor a pillangókat festette, azok is egyből életre keltek.

– Nem az lett volna a lényeg, hogy téged kihozzunk a könyvből? Erre most mindketten itt ragadtunk! Nem beszélve arról, hogy meg sem kérdeztél, mielőtt kiragadtál az életemből!

Olivér zavartan rázza a fejét.

– De hát azt mondtad, hogy velem akarsz lenni…

– De nem így! – A helyzet súlyossága csak most tudatosul bennem. – És ha soha többé nem tudok kiszabadulni innen?

– Amint kinyílik a könyv, minden visszaáll a régi rendbe – tűnődik el félhangosan, de látom rajta, hogy eddig ő sem gondolt erre.

~ *S* ki fogja kinyitni, miután én itt ragadtam? Egy zsúfolt polcon áll, tucatnyi másik könyvvel. Még ha valaki meg is találja, hogy kinyissa, honnan tudod, hogy visszakerülök a saját világomba, és nem tűnök el teljesen?

– Maradj hát velem! – ragadja meg Olivér a karomat. – Örökre. Annyira rossz lenne?

– Soha többé nem látnám a mamámat. – Könnyek szöknek a szemembe. – Sosem tudná meg, mi történt velem. Sosem mondhatnám el Julesnak, mennyire sajnálom… – Elhallgatok, ahogy eszembe jut civódásunk. – Egy barátsághoz két ember kell, Olivér – ismétlem meg Jules szavait. Most már értem, milyen rossz érzés, ha az egyik fél csak önmagára gondol. – Eszedbe jutott egyáltalán, hogyan fogom érezni magam, ha lerángatsz erre a helyre, ahonnan te is szabadulni akarsz? Anélkül, hogy kikérnéd a véleményemet? Gondoltál egy pillanatig is rám, amikor elmentél Naspolyához?

Olivér tekintete felizzik, ahogy a szemembe néz. Az izmok megfeszülnek a nyakán.

– Másra sem tudok gondolni, csak rád.

Még sosem éreztem magam ennyire egyedül, hiába áll karnyújtásnyira.

– Te el akartad hagyni az életedet, de *én* sosem akartam elhagyni az enyémet.

Könnyek patakzanak az arcomon, ahogy vakon átszaladok a labirintuson. Nem tudom, hová megyek, de már nem is számít. Semmi sem számít, ha nem juthatok haza.

Meg se próbálok visszafordulni, hogy lássam, Olivér követ-e. Attól tartok, hogy igen.

De attól még jobban félek, hogy nem.

Távozásom a palotából kevésbé eseménydús, mint az érkezésem. Néhány udvarhölgy biccent felém, ahogy áthaladok az udvaron, majd ugyanazok az őrök, akik nemrég a hátamon ültek, szép napot kívánnak. Azután kilépek a királyságba, ami nem az otthonom – egy világba, amit nem nekem szántak.

Amint elhagyom a palota falait, szaladni kezdek. Ismerős tájakat hagyok el, ám ezúttal nem állok le bámészkodni. Másra se tudok gondolni, csak a mamámra, aki a földszinten vár egy nagy tál pattogatott kukoricával. Vajon meddig tart, amíg rájön, hogy hiába? Ha felhívja a rendőrséget, milyen magyarázatot találnak majd az eltűnésemre? Ki lesz a mamám mellett, amikor végleg egyedül marad? Mire megy nélkülem? Mindig csak mi voltunk egymásnak...

Éppen az egyetlen itteni szövetségesem az, aki ilyen rútul elárult. Ha pedig Olivérben sem bízhatok, végképp semmi okom maradni. Nyilvánvaló ostobaság volt az hinni, hogy bárki olyan csodálatos lehet, amilyennek én képzeltem Olivért. Ő is csak a képzeletem műve.

Ez az, amit senki sem mond el a szerelemről: piszkosul fáj, amikor összetörik a szíved.

Egy tengerparti sziklán találom magam. Köröttem úgy meredeznek a csorba szirtek, akár a cápafogak. A távolban Rajmund kapitány hajója ring a habokon. A Tűtorony fenyegetően fölém nő a sziklafal ormán.

Átkarolom a térdemet. Ami korábban izgalmasnak tűnt – kiszabadítani Olivért a könyvből – totál rémisztő, mióta én is itt ragadtam.

Leengedem a kezem és kitépek egy pitypangot, hogy lehunyt szemmel kívánjak egyet: *bár kiszabadulnék innen!*

Olivér sem akart mást, súgja egy cérnavékony hang a fejemben. Ettől csak még keservesebben zokogok.

Az egyetlen ember, aki megért, ugyanaz a személy, akivel kiabáltam, és akitől elmenekültem.

– Vissza kell mennem, hogy beszéljek vele – mondom ki hangosan, ám ahogy készülök felállni, valami megragadja a csuklómat, és fejjel előre beránt a vízbe.

Rémülten csapkodok és verdesek, próbálok a felszínre bukni, de ebben a ruhában és tornacipőben gyorsan süllyedek. Kiáltani próbálok, mire benyelem a vizet. Hát itt halok meg? Még kétségbeesettebben próbálok szabadulni.

Egy cápa úszik felém. Megdermedek, ahogy látom ezüstös testét, amint késként szeli a vizet. Fekete szeme élettelenül mered rám, míg én próbálok visszaemlékezni arra, amit a Discoveryn láttam. Bokszoljak az orrába vagy bökjem ki a szemét?

A cápa állkapcsa olyan erővel csattan össze, hogy magába szippantja a vizet és a szőrszálak meredezni kezdenek a karomon. Mielőtt elsiklana mellettem, valami megragadja a csuklómat és a derekamat, mozdulatlanul tart. Ahogy szabadulnék, hangot hallok a fülemben.

– Ne küzdj! – sziszegi. Ráeszmélek, hogy egy sellő hosszú ezüstös haja fonódik rám. Arca, amint közvetlen közelről látom, beesett és ijesztő, teljesen elborítják a pikkelyek. Kopoltyúk fodrozódnak a nyakán és a mellkasán. Teste egyetlen izmos halfarokban végződik.

Épp azt kellene néznem, ahogyan Ariel és Ficánka vígan táncolnak a tévé képernyőjén. Sikolyra nyitom a számat, de a sellő megragadja az arcomat, hogy ajkaimra tapassza a száját.

– *Ez meg mire volt jó!* – tiltakozom, miközben igyekszem eltolni magamtól. Ebben a pillanatban két dolog tudatosul bennem. A cápa elúszott mellettünk. És képes vagyok lélegezni.

Mintha egy szkafander sisakja venne körül. Óvatosan veszek néhány kis levegőt, azután teleszívom a tüdőmet.

– De hát hogyan... mármint...

Ahogy tisztul a látásom, ráeszmélek, hogy három sellő úszkál köröttem. Amikor először olvastam a mesét, ennél a résznél féltem a legjobban – ezektől a sellőktől, a hajukba fonódó hínártól és vézna testüktől, karjuk tüskés úszóitól és kopoltyújuk vérvörös peremétől, ami minden lélegzetvételre felizzik. Amikor a kislányok arról álmodnak, hogy hableányok lesznek, nem pont erre gondolnak. Ilyen közelségből még rémisztőbbek, mint egy illusztráción. Emlékeztetnem kell magam arra, amit Olivér mondott: a mese szereplői egészen mások, amikor a könyv csukva van. Talán a sellők *nem* fullasztanak a vízbe...

– Honnan jöttél? – kérdezi Korall, aki megmentett a cápától.

– Hosszú történet – sóhajtok fel.

– Meséld el, kérlek! – tapsikol Odessza. – Iszonyú rég nem hallottunk semmi újat.

– Nővéreim – úszik közelebb Tengerszépe. – Ne nyomuljatok a fiúra. Nem látjátok, mennyire fél?

A fiúra? Azt hiszik, fiú vagyok? Ez önmagában elég ok a pánikra, de arra is, hogy rátaláljak a hangomra. Pontosan tudom, mit tesznek a fiúkkal, akik a vizeikbe merészkednek.

– Nem vagyok fiú! – tiltakozom.

Odessza sebesen körbeúszik.

– Pedig úgy öltözöl.

– Ahol én lakom, minden kölyök így öltözik.

– Hol is lenne az pontosan? – kérdez rá Tengerszépe.

– New Hampshire-ben. – Habozok kicsit. – Az egy távoli királyság.

– S mi hozott ide? – firtatja Korall.

Nehéz lenne elmagyarázni három mesehősnek, hogy a könyvön túl létezik egy világ, ami meghaladja minden képzeletét. Az emberek ezért nem hisznek a földönkívüliekben, s ezért vagyok én az egyetlen, aki hisz Olivérben.

– Őszintén szólva nem én akartam idejönni. Ez a fickó *hurcolt* ide…

A sellők összenéznek.

– Jellemző – sóhajtja Odessza.

– Csak a pasik képesek így összekutyulni a dolgokat – ért egyet Tengerszépe.

Korall megcsóválja a fejét.

– Pasik. Se velük élni, se vízbe fojtani őket…

Tengerszépe belém karol.

– A legjobb helyre kerülték szivi. Akárki is a fickó, semmi szükséged rá.

A számat is eltátom. Ezek a sellők, a mese legnagyobb férfifalói (szó szerint), igazából kőkemény feministák?

– Mit csinált? – kérdezi Korall. – Szemezett egy másik lánnyal?

– Lekövérezett? – ráncolja a homlokát Tengerszépe.

– Az exéről beszélt? – veti fel Odessza, mire a többiek felnyögnek.

– Nekünk mind megvolt, hugi – biztosít róla Tengerszépe.

– Nem, semmi ilyesmi. Csak akaratom ellenére idehozott. Meg se kérdezett.

– Ez már tényleg több a soknál – bólogat Korall.

– Örülj, hogy megszabadultál tőle – ért egyet Tengerszépe. Ahogy őket hallom, elszorul a torkom. Azok után, hogy mindig Olivér közelében akartam lenni, fáj belegondolni az ellenkezőjébe.

– Az a helyzet – sóhajtok fel hogy bár ne tettem volna. Tengerszépe együtt érez velem.

– A szerelem olyan, mint a szökőár.

– Mármint levesz a lábadról?

– Mármint leszippant a mélybe, és megfulladsz.

– Néha viszont éppen az tart a felszínen. – Ráeszmélek, hogy lehetek bármennyire dühös Olivérre, amiért ezt tette velem – elragadott az otthonomból, az életemből, a mamám mellől én legalább akkora fájdalmat okoztam, amikor azt mondtam, hogy nem akarok vele lenni. Elvégre nekem ott van Jules és a mamám. Olivérnek senkije nincs rajtam kívül.

– Szerintem akkor is veszett fejsze nyele – fordul Korall a nővéreihez.

Tengerszépe kihúzza magát.

– Hát, ha mindenáron vissza akarsz menni ahhoz a taplóhoz, legalább ne hagyd, hogy lábtörlőnek használjon.

– Nem értem…

– Izzaszd meg egy kicsit – tanácsolja Odessza. – Hadd érezze, mit veszíthet.

Ez emlékeztet az első beszélgetésünkre Olivérrel, amikor parancsolgatni próbált, csak mert ő királyfi, s nekem, mint az alattvalójának, engedelmeskednem kell. Eszébe sem jutott, hogy bármikor rácsaphatom a könyvet. Hát igen, most már én sem uralkodom felette – nem mintha akarnék. Most már egyenlők vagyunk.

– Uram atyám! – nyög fel Tengerszépe. – Tisztára, mint egy holdkóros…

Azt hittem, értem Olivért, de igazából nem értettem – csak amikor akaratom ellenére idekerültem. Beragadtam ebbe a világba, ahonnan mindenáron szabadulni próbál. Most már *én* is a gyomromban érzem, amit ő.

– Meg kell találnom – jelentem be.

– Biztos? – kérdi Korall, – Van elég hal a tengerben…

– De nem olyan, mint ő. – Végignézek a sellőkön. – Kösz mindent, csajok. A vendégszeretetet és az oxigént is, de most már fel kell merülnöm.

Tengerszépe elvigyorodik.

– De nem így. Ebben az alsóruhában…

Miért jön *mindenki* ezzel?

Mielőtt tiltakozhatnék, Korall és Odessza belém karol, hogy elússzon velem a mélység és az ott ásítozó víz alatti barlang felé. A háttérben felismerem az uszadékból ácsolt kerek ajtót, mely mögött a csontvázak lapulnak.

Átsiklunk a hasadékon, amire emlékszem az illusztrációról, csakhogy ez a kép sem készít fel arra, ami a túloldalán vár. Akis rejtekhely zsúfolásig tele aranyakkal, ékköves kupákkal és csillogó drágakövek halmaival.

– Ez… ez egész vagyon! – kapkodok levegő után. Tengerszépe bólint.

– Amikor egy hajónak nem sikerül megkerülnie a Tetőző Ár Fokát, mi gyűjtjük be, ami utána marad. ~ Kézbe vesz egy gyémánttiarát. – Sosem lehet tudni, hátha még jók lesznek valamire.

Korall fejest ugrik egy halom fénylő aranyba, mire a pénzek mintha lassított felvételen örvénylenének körülötte. Egy pillanattal később újra előbukkan, a karján indigókék bársonyruhával.

– Szerintem szépen kiemelné a szemed színét. – Szétnyitja az ujj- és nyakrészen gyönyörű csipkékkel kivarrt hosszú öltözéket, melynek anyagát keresztülkasul aranyszálakkal szőtték át. Életemben nem láttam ilyen szépet.

Odessza kigombolja a ruhát, míg Korall segít kibújni a régi gönceimből. Belelépek a köröttem dagadozó mélykék szövetbe. A sellők rám igazítják és szorosra fűzik, mielőtt hátraúsznának, hogy tanulmányozzanak.

– Mi az? – kérdezem zavartan. – Ennyire szörnyű?

– Valami még hiányzik... – tűnődik el Tengerszépe. Benyúl az egyik vasalt ládába, hosszú gyöngysort vesz elő, és a nyakam köré keríti. – Meg is van. *Tökéletes.*

– Tényleg? – kérdem szégyenlősen, de válasz helyett csak újra megragadják a karomat és kiúsznak velem a tengermélyi barlangból, fel egészen a felszínre. Hamarosan ott egyensúlyozok ugyanazon a sziklán, ahol nem is olyan rég kibőgtem magam.

Elnézem a vízben a tükörképemet. Elképesztő vagyok. Meg csuromvíz.

A sellők is felbuknak a felszínre, hajuk megcsillan a napfényben.

– Most már nincs az a pasi, aki hagyna elmenni – biztat Tengerszépe.

Én is ebben reménykedem. Haza akarok menni, de szeretném, ha Olivér is velem jönne. Ami azt jelenti, hogy mindketten tartozunk egymásnak egy bocsánatkéréssel.

Egyenként végignézek a sellőkön.

– Nem lehetek nektek elég hálás.

Felsóhajtanak, vagy talán csak a hullámokat hallom, ahogyan a partra törnek, mert amikor jobban megnézem, már sehol sem látom köztük a sellőket. Ha nem viselném ezt a nagyon szép és nagyon vizes ruhát, még azt hihetném, hogy csak képzeltem az egészet.

* * *

Félúton járhatok a palota felé, amikor rengeni kezd talpam alatt a föld. Felnézek, keresem a viharfelhőket, de nem látok mást, csak a betűk lelógó szárait és a szófoszlányokat. Hirtelen porfelhő támad, és távoli nyihogás hallatszik, azután már ki tudom venni Olivért, aki nyaktörő tempóban vágtázik felém.

Amint meglát, hátrarántja a gyeplőt, mire Fuszekli felágaskodik, és mellső lábaival szinte az arca előtt kapálózik. Olivér lepattan a nyeregből, hogy szaladni kezdjen felém. Mielőtt még bocsánatot kérhetnék, megragad, és szorosan magához ölel.

– Annyira sajnálom! Bele se gondoltam, mennyi mindenről kell lemondanod. Egyedül az járt a fejemben, hogy én mennyi mindent nyerhetek.

Viszonzom az ölelését.

– Tudom. Megtaláljuk a módját, hogy hazajussak, és te is velem jöhess.

Szipogó hangot hallok.

– Ez... – csuklik el Fuszekli hangja-ez olyan romantikus!

Olivér megköszörüli a torkát.

– Öö, Fuszekli? Szerintem egyedül is hazatalálsz...

– Még szép – húzza ki magát Fuszekli.

– Helyes. Akkor talán tedd azt. Most.

– Ó! Azt mondod… Ja, már értem, ötödik kerék vagyok. Vettem. – Szégyenlősen lehajtja a fejét, mielőtt elporoszkál arrafelé, ahonnan érkezett.

– Azt hiszem, most értem csak igazán, amit mindig éreztél – vallom be. – Annyira szeretnék valahol máshol lenni.

– Hiba volt azt hinnem, hogy egyedül hozzám tartozol – bólint Olivér. – Bárcsak tudathatnánk valahogy a mamáddal, hogy jól vagy!

A mamám említésére elfelhősödik az arcom.

Olivér gyengéden megsimogatja.

– Tehetek bármit azért, hogy jobban érezd magad?

– Csak ölelj magadhoz. – Újra a karjában találom magam, mellkasomon érzem a szívverését és a bőréből sugárzó melegséget. Érzem, ahogyan ujjai szétterülnek a derekamon. Minden ízében ugyanolyan valóságos, mint én. – Csak *ölelj* magadhoz, Olivér – ismétlem lassan, ahogy létezésének csodája tudatosul bennem.

– Ennél azért többet is tehetek. – Azzal gyengéd és pihekönnyű csókot lehel az ajkaimra.

Egyáltalán nem olyan, mint Leonard Uberhardttal – az első fiúval, aki megcsókolt, jobban mondva elnyelte a fél arcomat.

Édes és lágy, mintha szavak nélkül mesélné el egész életét. Mintha képtelen lenne leírni az érzéseit, melyeket csak úgy érthetek meg, ha átélem őket.

Amikor végül elszakadunk, levegő után kapok, és a szemem is képtelen vagyok levenni róla.

– Sejtelmed sincs, milyen régóta várok erre – sóhajt fel.

Átfonom nyakát a karjaimmal.

– Akkor miért hagytad abba? – kérdezem kacéran.

Keze lágyan lecsúszik a csuklómra, mielőtt gyengéden eltol magától.

– Ha valakinek, neked igazán tudnod kell, hogy van fontosabb dolgunk.

Persze igaza van. Haza akarok jutni – de ez nem jelenti azt, hogy nem vagyok csalódott. Ha csak icipicit is.

Olivérnek mintha csak most tűnne fel, hogy mit viselek.

– Veled meg mi történt?

– Sellők... – vonom meg a vállam.

– Csoda, hogy nem próbáltak távol tartani tőlem. Nem nagyon bírják a pasikat...

– Szóval, mi a terv? – kérdezem. – Hogyan jutunk haza?

– Nos... – pirul el –, épp arra próbálok rájönni.

– De te mindig tudod, mit kell tenni! Akármilyen helyzetbe kerülsz, bármilyen megpróbáltatás is vár rád, mindig kivágod magad.

– Csak mert ilyennek írtak meg. Ha tényleg olyan eszes lennék, már rég kijutottam volna a könyvből.

– De a könyvben mindig…

– A könyvben mindig beleszeretek Szerafimába is – mutat rá Olivér. – S nekem elhiheted, hogy az se komoly.

Hirtelen megdermedek. Helyzetem kilátástalansága csak most tudatosul bennem igazán. Itt ragadtam egy tündérmesében, amit talán soha többé nem nyit ki senki, s miután annyiszor elolvastam a történetet, alig

tudom megkülönböztetni a képzeletbeli Olivért a valóságostól. Már azt se tudom, mi a valóság.

Nem tűnik fel, hogy ezt hangosan is kimondom, csak amikor Olivér megragadja a kezem.

– *Mindketten* valódiak vagyunk. *Ez* is valódi.

Mostanra a nap lebukik a látóhatár mögé; az égbolt alja harsány narancsszínben játszik.

– Jobb lesz, ha hazaindulunk – jegyzi meg Olivér, mire nyomban felélénkülök. – Ezt úgy értem – teszi hozzá sietve –, hogy haza a palotába.

Talpra ránt, és magával vezet a mezőn át, a kitaposott ösvényen. Érzem vállamon a melegségét, érzem a tunikájából áradó friss fenyőillatot. Előttünk szentjánosbogarakként cikáznak a tündérek, hogy nevünk kezdőbetűit felírják az ibolyakék égre. Azon kapom magam, hogy mosolyogva figyelem akrobatikus mozdulataikat. Ezek az apró teremtmények teljesen elképesztenek. Bármennyire itt akarom hagyni a világukat, a látvány valami mesés.

Annyira átélem a pillanatot, hogy Szerafimát sem veszem észre, csak amikor ott terem előttünk. Szeme hatalmasra tágul, aranyszőke haja ráomlik a vállára, tökéletes vonásain teljesen eluralkodik a zavar.

– Olivér? – hüledezik.

– Öö... szia, Szerafima... –hebeg Olivér. – Hé... találkoztál már az... unokahúgommal, Delilával? – Felém fordul és odasúgja: – Nem tehet róla, hogy fogalma sincs semmiről, ezért nem akarom megbántani. Csak játszd el az unokahúgomat.

Szerafima a létező legédesebb mosollyal fordul felém.

– Delila! – ragadja meg a kezemet. – Máris *tudom*, hogy mi ketten a legjobb barátnők leszünk!

Kipréselek magamból egy erőtlen mosolyt.

– Az tuti – sikerül kinyögnöm.

– Későre jár, királyi édesanyám már vár minket – teszi hozzá Olivér.

– Hát persze! – Szerafima lelkesen magához von. – Holnap talán elmehetnénk vásárolgatni a piacra…

– Hát…

– Delilának eléggé be van táblázva a napja – ment ki Olivér –, de talán majd holnapután. – Magával ránt, ahogy továbbindul az ösvényen.

– Olivér! – kiált utánunk Szerafima. – Nem felejtettél el valamit?

Megtorpan, azután visszafordul felé.

– Vajon mit… ~ vicsorog összeszorított fogakkal.

Szerafima két könnyed ugrással áthidalja a minket elválasztó távolságot, hogy a nyakába ugorjon és lázasan megcsókolja. Amikor hátralép, csak úgy repkednek a szempillái,

– Álmodj rólam! – mosolyog szégyenlősen.

Amint befordulunk a kanyarba, belekönyökölök Olivér bordáiba.

– Az *unokahúgod*?

– Hirtelen ez jutott eszembe – vonja meg a vállát. – Egyszerűen sajnálom Szerafimát, oké?

– Attól még nem kéne csókolgatnod!

– Ő csókolt meg engem!

– Nem mintha annyira ellenálltál volna…

Olivér szélesen elmosolyodik.

– Mintha valaki féltékeny lenne…

Hátravetem a hajam.

– Álmodj csak, királyfi.

Egybefűzi ujjait az enyémekkel.

– Álmodtam – suttogta. – És valóra vált.

Leszáll az este, mire elérjük a palotát. Fáklyák sorakoznak a kapuhoz vezető felvonóhídon, alattuk szoborszerűen mozdulatlan lovagok állnak őrt. Mereven hajolnak meg Olivér előtt.

– Így persze nem csoda, ha ilyen felfuvalkodott vagy... – mormolom magam elé.

– Én inkább azt mondanám, hogy határozott és magabiztos.

Amint belépünk, egy hatalmas, kőből épült teremben találjuk magunkat. Kárpitok borítják a falakat, rajtuk réges-rég élt hercegnők és lovagok képeivel. A fejünk felett függő kristálycsillár gyertyái hosszú árnyakat vetítenek a kövezetre.

Sötétkék bársonyba öltözött lakáj jelenik meg, libériáján a királyi címerrel.

– Felséged – hajol meg felénk. – Matilda királynőnek megfájdult a feje, ezért idő előtt visszavonult, de kifejezte azon óhaját, hogy felséged vendégét az északi toronyban szállásoljuk el. Már elő is készítettük a hálókamráját.

– Köszönöm – bólint Olivér. – Magam kísérem oda Lady Delilát.

– Ahogy óhajtja felséged. – A lakáj Olivér felé nyújtja díszes gyertyatartóját.

Megkordul a gyomrom.

– Gyorsan bekaphatnék egy mogyoróvajas-lekváros szendét, mielőtt felmegyünk?

– Mi az a szendó? – ráncolja a homlokát Olivér.

– Gyors harapnivaló – magyarázom. – Kicsit flamós vagyok.

Elvigyorodik.

– Amennyire Matilda királynőt ismerem, emiatt nem kell aggódnod. – A lakáj mostanra eltűnt, magunkra hagyott a nagy lovagteremben. Követem Olivért, és a kezébe kapaszkodom, míg átvezet a sötétségen. Ahogy felindulunk a csigalépcsőn, a falakra vetülő gyertyafényben megjelenik árnyképünk.

Hét emeletet mászunk meg. Végül Olivér behúz egy lépcsőfordulóba, és megáll egy öles faajtó előtt.

– Tudom, hogy mindketten elvágyunk innét, de egyelőre talán megteszi ez is. – Azzal szélesre tárja az ajtót.

A magas boltozatos mennyezet alatt díszesen faragott baldachinos ágy. A kandallóban lángok pattognak. Két vörös bársonyszéket húztak a tűz elé, míg a közeli asztal szinte roskadozik az ételektől: egész sült csirkétől, nagy tál friss gyümölcstől, óriási emeletes tortától, két cipótól, és a zöldségekkel megrakott tálaktól.

– Olivér – hüledezek ki képes ezt egyedül megenni? Elmosolyodik.

– A szakácsnő kicsit hajlamos túljátszani a szerepét.

– Hát, vétek lenne hagyni, hogy kárba vesszen. Gyere, villára fel!

Elszörnyülködik.

– Én nem léphetek be a hálókamrádba.

– Miért nem? Már vagy kismilliószor voltál a szobámban. Egészen elvörösödik.

– Azért ez mégis más…

– Miért lenne? Különben is, hét emelet magasan vagyunk. Ki tudná meg?

Az elkövetkező egy-két órában Olivérrel nagy kajapartit csapunk a kandalló előtt. A mulattatásomra elmeséli, milyen csínyeket követett el Frocli kárára, s közben felkészít a meseszereplőkre, akikkel valószínűleg találkozni fogok. Cserébe mesélek neki arról, hogyan kaptam hajba Julesszal, azután mivel próbált a mamám felvidítani. A társalgásunk ezután ötletbörzévé alakul; és próbáljuk megtalálni a módját, hogyan léphetnénk le a meséből.

– Amikor kinyílik a könyv, el kell tűnnöd – véli Olivér. – Te nem tartozol a mesébe.

– Még ha így is van – amit persze nem tudunk biztosan te itt maradsz. Ezzel pedig visszajutunk oda, ahonnan elindultunk.

– Azért a jelenlegi helyzetnél mégiscsak jobb, ha legalább az egyikünk kiszabadul innen…

Erre nem tudok mit felelni. Azelőtt is Olivérrel akartam lenni, pedig nem tudtam, milyen érzés a közelében lenni. Most, hogy már tudom, csak még nehezebb lenne elválnom tőle.

– A könyv ott van a polcom mélyén. Senki sem fogja észrevenni, nemhogy kinyitni.

– Akkor ki kell kényszerítenünk – gondolkodik el Olivér. – Csak van valami módja annak, hogy magától kinyíljon!

– Tudsz varázsolni? – vetem fel tréfásan.

Olivér felnéz rám.

– Hát persze! – Összeráncolja a homlokát. – Orbáncnál kell kezdenünk.

Tenyerembe fojtok egy ásítást, de Olivér így is észreveszi.

– Hosszú napunk volt – áll fel. – Ideje lefeküdni.

Megragadja a gyertyatartót, amivel idefelé világított, és az ajtóhoz lép.

– Nem hagyhatsz csak úgy itt! – Kezdek pánikba esni. Ha elalszom, s mire felébredek, mindez eltűnik? Nem ismerem ennek a világnak a szabályait. Nem tudom, mi minden történhet még.

– Odalent leszek. – Olivér kihúzza magát. – Csak dobbants, és rögvest itt termek,

A hálókamrám küszöbén állunk.

– Nem felejtettél el valamit? – ismétlem meg Szerafima szavait.

Elvigyorodik, mielőtt hozzám hajol, és jóéjt-csókot ad. Mindketten mosolygunk, ahogy szétválunk. Olivér lefelé indul a csigalépcsőn.

– Álmodj rólam, unokahugi! – kiált vissza.

Hallom, ahogy lefelé magában nevetgél.

44. OLDAL

Ujjai alatt érezte a torony köveit összetartó habarcsot. Olivér nem tudta, meddig lesz képes megtartani magát lent a mélyben, azonban nem látott mást, csak a robajló hullámokat és a pengeéles sziklákat. Egyetlen rossz mozdulat, és a halál fia. Fürgén felhúzta magát a toronyablak párkányára. Csakhogy a gyönyörű királykisasszony helyett, akiről egész úton álmodott – s akiért ennyi veszedelmen átkelt –, egy hórihorgas, csuklyás férfit látott fel-alá járkálni.

– Nos? – mordult fel amaz.

Hangja úgy kúszott felé, mint a horizonton terjengő köd. Haja csapzottan hullt homlokába, akár egy holló szárnya, és egész arcán végighúzódott a szörnyű sebhely, amitől ajka megvetően biggyedt lefelé. Hosszú, csontos ujjaival türelmetlenül dobolt a karján.

– Nem érek rá egész nap – tette hozzá.

Semmi sem készítette fel arra, hogy a szívszerelme helyett ez a kép fogadja, ám így visszatekintve Olivér már tudta, hogy számítania kellett volna erre. Ha csak ennyi lett volna a próba, valaki más már rég kiszabadítja Szerafimát.

Mielőtt még eltűnődhetett volna, hogyan győzhetné le ő – aki sosem forgatott kardot – ezt a legalább húsz centivel magasabb és húsz kilóval nehezebb gonosztevőt, egy függöny mögül Szerafima lépett elő. Vakítóan fehér öltözéket viselt, rajta gyöngyök és

ékkövek garmadájával, arca elé sejtelmesen áttetsző menyasszonyi fátyol hullt.

Naspolya válla felett tüstént észrevette Olivért.

Olivér tekintete kigyúlt, amint meglátta ezüstös haját, ibolyakék szemét, szív alakú arcát. Mintegy varázsütésre megmozdult benne valami, hogy kitöltse a lelkében tátongó űrt, míg szíve együtt nem vert az övével, és a vére fel nem pezsdült.

Hát ezért van a zene, döbbent rá. Mert vannak érzések, amiket nem lehet szavakba önteni.

Szerafima ajkai résnyire nyíltak.

– Végre – suttogta, mint aki előre látta, hogy ez következik.

Ez az egyetlen szó elég volt ahhoz, hogy Naspolya megpördüljön, maga körül füstként dagadozó köpenyével.

– Lám, lám – szólt éles, metsző hangon. – Megjött az ünneprontó.

OLIVÉR

MÁSNAP REGGEL SZERVEZEK Delilának egy kis pikniket a toronybaj ahonnan ki szoktam menteni Szeraíimát. Ránk fér egy kiadós reggeli, mielőtt elindulnánk Orbánc viskója felé.

Amúgy is szívesebben vagyok vele kettesben, mint hogy nézzem, amint Matilda királynő faggatja a palota ebédlőjében.

Azt hittem, töviről hegyire sikerült megismernem Delilát – a szeplőitől kezdve a kedvenc blúzán át addig a szokásáig, hogy extra adag kajával kényezteti az aranyhalát de mint kiderült, bőven van még mit tanulnom. Például, hogy a bőre lágyabb a selyemnél, s hogy friss almaillatot áraszt. A keze pedig úgy illik az enyémbe, mint egy kirakójáték utolsó darabja.

Delila küszködve halad felfelé a torony lépcsőin, folyton beleakad a szoknyájába.

– Hülye ruha – mormolja.

– Talán hülye – felelem –, de mesésen áll rajtad.

A válla felett visszanéz rám.

– Tutira nem mondanád ezt, ha *neked* kéne hordanod. Szökdécseltél már a mezőn tűsarkúban? Lefogadom, hogy *nem*…

– Én nem szökdécselek. Egy férfi sose szökdécsel. Mi… kószálunk és bolyongunk.

Delila nevetésben tör ki.

– Kószálsz? Te?

Sértődötten torpanok meg.

– Miért? Mi a baj ezzel?

Mielőtt még válaszolhatna, Delila eléri a torony tetejét, és levegő után kap.

– Olivér! Mikor csináltad ezt?

– Megvannak az előnyei, ha egy szolgahad lesi minden parancsomat. – Átkémlelek a válla felett, és látom, hogy az embereim túlhaladták minden várakozásomat. Jókora bárányborr takarót terítettek a földre, s egész lakomát készítettek rá. Van egy egész sült pulyka barackos mártásban és töltött fügével. Van egy rakat olajbogyó, szőlő és szilva a királynő legszebb porcelántáljaiban. Meg egy kancsóra való áfonya-must, mellette két aranykehellyel.

– Mire hazamegyek, nem fogok beleférik ni a saját gönceimbe – nyög fel Delila. – Elég lett volna egy pirítós is.

Felettünk a gerendákon galambok turbékolnak, ahogy letelepszik a takaróra. Utált ruhája suhogva fodrozódik körülötte. Egy szőlőszemet pottyant a szájába, mielőtt felsóhajt.

– Az egész olyan hihetetlen. Királykisasszonynak érzem magam.

Nem is vezethetné fel jobban a társalgást, amit reményeim szerint folytatni fogunk.

– Vicces. Én is épp erre gondoltam.

Delila összeráncolja a homlokát.

– Te is királykisasszonynak érzed magad?

– Nem! – rázom a fejem. – Én csak… szóval… szerintem tényleg *remek* királykisasszony lennél. – Kényszerítem magam, hogy a szemébe nézzek. – Még sosem csináltam ilyet… mármint igazából. – Nagyot nyelek, mielőtt fél térdre ereszkedek, és megfogom az egyik kezét, – Delila, hozzám jössz feleségül?

– Mi? Ne! Te meg *mit* csinálsz? – Eltol magától, amitől felborulok. – Tizenöt vagyok, Olivér! Nem mehetek férjhez úgy, hogy még szalagavatón se voltam!

– És ha elvinnélek oda a nászutunkon? – hebegek.

Bosszúsan áll fel.

– Te ezt nem érted!

– Azt hittem, együtt akarsz lenni velem…

A nyitott ablakhoz lép, amivel megidézi a mesém csúcspontját.

– Az én világomban nem szokás tizenöt évesen férjhez menni, hacsak nem vagy terhes és mutogatnak egy kibeszélő show-ban. Nekem olyasvalaki kell, akivel moziba járok, fogjuk egymás kezét, és van közös nyelvünk. Akivel hülye kis szelüket csinálhatok. Valentin-napi képeslapokat akarok, egyszer végre nem a mamámtól. – Szembefordul velem. – Előbb randizni akarod veled.

– Randizni? Az olyan, mint az eljegyzés?

Elmosolyodik.

– Nem egészen. Az olyan, mint amikor együtt mentek mindenhová, és jobban megismeritek egymást.

A piknik egyszeriben ócska ötletnek, nevetséges túlzásnak tűnik.

– Nem kell feltétlenül összeházasodnunk – tisztázom a félreértést. – Én sem akarok mást, mint veled lenni.

– Én is azt hittem, hogy csak ezt akarom, de mint kiderült, tévedtem. Azt is akarom, hogy a saját ágyamban ébredjek. És nadrágot viseljek. És – el se hiszem, hogy ezt mondom – suliba járjak. – Két kezébe fogja arcomat. – Azt akarom, hogy mellettem legyél, de a *saját* életemet akarom élni.

Furdalni kezd a bűntudat.

– Tudom, hogy az egész az én hibám, de amikor rádöbbentem, hogy sosem hagyhatom el a könyvet, képtelen voltam elviselni a tudatot, hogy…

– Itt álljunk meg – szakít félbe Delila. – Hogy érted azt, hogy sosem hagyhatod el a könyvet?

Kipirul az arcom.

– Amikor Orbánc viskójában jártam, láttam a jövendőt. És te nem voltál benne. – Habozni kezdek. – Abban a látomásban egy másik lány szerepelt.

– Mi? – kap levegő után Delila. – Kicsoda? Szerafima?

– Jaj, ne…

– Akkor ki?

– Nem tudom. Még sosem láttam.

Delila végiggondolja a dolgot.

– A jövő folyton változik. Egy hete még te sem hitted volna, hogy itt leszek veled a könyvben. Ha pedig Orbáncnak valahogy sikerül hazajuthatnia, megint borul minden. – A kezemért nyúl, hogy magával vonszoljon. – Csak egy módon deríthetjük ki.

Ha nem ismerném jobban, azt mondanám, Orbánc flörtölget.

Még sosem láttam ilyen virgoncnak a vén mágust. Azóta céklavörös, hogy bemutattam Delilának, és azóta próbálja őt elkápráztatni a trükkjeivel: a láthatatlan gőtével, az önmagán játszó hegedűvel, és legutóbbi varázslatával – a kacsával, aki folyékonyan beszél üzbégül.

Cserébe Delila mindent megoszt vele, amit csak az iskolában tanult.

– A cinket összekeverjük lúgkővel, majd forráspontig hevítjük. Azután, ha hozzáadjuk az aprópénzeket,

ezüstté válnak. Ha pedig felhevítjük őket, átváltoznak arannyá.

– Alkímia! – hüledezik Orbánc.

– Nos, nem igazán. A cink és vörösréz együtt sárgarezet alkot, ami csak úgy néz ki, mint az arany.

Bosszúsan karba teszem a kezem.

– Ha befejeztétek végre a tudományos értekezést, esetleg újra beletekintenénk a jövőmbe?

– Persze, persze – bólogat Orbánc. Bevezeti Delilát a műhelyébe, ahol felteszi az asztalra a madáritatót, meg néhány színes üveget. Miután össze önti a hozzávalókat, ütemes mozdulatokkal kevergetni kezdi a főzetet.

Delilával mi is kifőztünk egy tervet. A Piróval végzett kísérletből tudjuk, hogy a kis könyv, ami nálam van – és tökéletes mása a mesének, amiben élek – képes megváltoztatni Delila világát. Valahogy sikerült elérnem, hogy lángra kapjon a könyv, amiben mindnyájan létezünk. Hasonlóképpen: ha valahogy felrobbantanánk a *Sorok között* másolatát, talán az igazi is lepottyanna Delila könyvespolcáról, hogy magától kinyíljon. Ekkor vélhetően valamennyi szereplő visszakerülne az eredeti helyére. S miután a könyv rájönne, hogy Delila nem tartozik ide, szépen visszaküldené őt az otthonába.

Legalábbis ebben reménykedünk.

Orbánc főzeteit és füveit erős varázs védi, ha épp nincs a műhelyében, hogy használja őket. Ez azt jelenti, hogy nem törhetünk be a viskójába és kereshetünk valami löttyöt, ami előidézi a robbanást. Ehelyett el kell vonnunk a figyelmét, amíg jelen van, és a személyével hatástalanítja a varázslatot.

Delila ötlete volt, hogy mutassa meg újra a varázslatot, amivel a jövőbe lát. Ily módon két legyet üthetünk egy csapásra.

A madáritatóban lévő elegy bugyogni kezd, s szinte azonnal elpárolog, hogy lila köd maradjon a nyomában.

– Tegyünk egy próbát. – Orbánc keresgélni kezdi, mit vessen bele a füstbe. Delila felhúzza a szemöldökét, ahogy némán kérdezi: *most*?

Megrázom a fejem.

– Még ne – suttogom.

Orbánc a polcon sorakozó üvegcséket és lombikokat fürkészi, majd felderül a tekintete. Benyúl a zsebébe, hogy kis szövetzacskót húzzon elő.

– Egy kis rágcsálnivaló – magyarázkodik, és elővesz egy magot, hogy a ködbe pottyantsa.

A lila köd burjánzani kezd, míg fel nem veszi egy napraforgó alakját.

– Most – biccentek. Delila hátralép, látszólag azért, hogy jobban lássam a jövendőmet, de közben kezdi összegyűjteni a kis üvegcséket Orbánc polcáról. A zsebébe és a ruha ujjába tuszkolja őket.

– Lásd hát a sorsod – szól ünnepélyesen a varázsló, azzal kirántja egy hajszálamat, és engedi, hogy belehulljon a ködbe. Ahogy a legutóbbi alkalommal, a füst most is magas oszlopot formál, mielőtt szétterül, mint egy mozivászon, rajta a jövőmmel. Egy kanapén látom magam, egy könyvespolcokkal teli kis szobában.

Delila, noha mindkét keze tele van gyógyfüvekkel és fiolákkal, megtorpan. Őt is magához vonzza a kép.

– Mi a baj ezzel a jövővel? – ráncolja a homlokát.

– Csak figyelj! – felelem.

Mintha erre várna, a lány be is lép, hogy magához öleljen. Érzem, ahogy Delila megdermed mellettem.

– Lesz rosszabb is – próbálom nyugtatgatni.

A lány elfordul, így megláthatjuk az arcát. Most, így másodjára, azt mondanám, hogy nem is lány – inkább kész nő. Olyan nő, akit még életemben nem láttam.

Delila levegő után kap.

– Őt ismerem!

– *Tényleg*?

– Igen! Ez...

Mielőtt befejezhetné a mondatot, Orbánc viskójának ajtaja hirtelen kivágódik, hogy a falnak csapódjon. Frocli vágtázik be és ront nekem vicsorogva. Döbbenetemben teljesen ledermedek.

– Frocli! – kiáltok fel. – Mégis mi a jó nyav...

Félbeszakít, ahogy fogcsikorgatva a torkomnak ugrik.

A padlóra zuhanunk és egymásba gabalyodunk. Arra is alig van időm, hogy észrevegyem Szerafimát, aki könnyes arccal áll az ajtóban.

– Te hazug gazfickó – csahol Frocli. – Összetörted a szívét!

– Nincs is unokahúgod – jajdul fel Szerafima. – Se nagynénid vagy nagybácsid.

Mielőtt magyarázatot adhatnék, érzem, ahogy a veszett kutyát leemelik rólam. Amikor felnézek, Delilát látom – Frocli nyakörvét markolja, és teljes erejét latba vetve visszatartja attól, hogy belemarjon a nyakamba. A vicsorgó fogak, jobb híján, a nyakfodromon csattannak, s amikor az felfeslik, Delila és Frocli egyszerre vágódik hátra, majd csapódik Orbánc polcába, hogy az üvegcsék záporozni kezdenek rájuk.

– Delila! – mászok felé négykézláb. – Jól vagy?

– Nincs semmi bajom – mormolja, ahogy feláll. Ruháját mindenfelé foltok borítják, – Csak bűzlök, mint a harmadnapos zokni.

Orbánc végigméri az öltözékét.

– Az ott trolltakonynak tűnik. Undok egy szer.

– Az ég szerelmére, Frocli, teljesen megvesztél? – csattanok fel. – Mi a frász ütött beléd?

Orbánc hirtelen elkapja rólunk a tekintetét.

– El innen! – kurjantja el magát. – Mindenki fedezékbe! – Beveti magát az asztal alá. Én a testemmel fedezem Delilát, amint egy doboz kicsusszan a legfelső polc szélére. Öntöttvasból van, rajta láncokkal és lakatokkal. – Nehogy…

A doboz megrázkódik és a padlóra bucskázik, hogy miután Delila és Frocli között landol, éles reccsenéssel megnyíljon.

– …leessen – fejezi be Orbánc lemondó hangon.

Fénysugarak kezdenek átszűrődni a vasdoboz repedésein.

A sugarak egyetlen tündöklő gömbben egyesülnek, ami lassan rázkódni, majd hevesen lüktetni kezd, azután tűzijátékként kilő a mennyezet felé. Vakolat hull a fejünkre, a fénygömb mégis visszaverődik, lepattan a falakról és a padlóról. Minél nagyobb utat tesz meg, annál fényesebbnek tűnik.

– Ez meg micsoda? – kiált fel Delila.

– Pokolkő – feleli Orbánc. – Meg kell állítanunk, mielőtt mindent elpusztít.

A fény elszisszen Szerafima arca mellett. Szerafima felsikkant, és próbálja félrehessegetni, de elvéti, és pofon vágja Orbáncot, aki hátratántorodik és feldönt

engem. Közben a fény egy felfelé tartó spirálban szétzúzza a polcokon maradt összes üveget, azután becsapódik a madáritatóba és lila szikrákat szór maga köré, majd dugóhúzóban behatol a döngölt földpadlóba, hogy mély, fekete lyuk tátongjon a nyomában.

Míg próbálunk magunkhoz térni, mind abban reménykedünk, hogy ennyi volt. Orbánccal közelebb óvakodunk a lyukhoz, hogy lekémleljünk.

Mint egy vulkán, úgy robban ki, elhúz Frocli mellett...

Frocli?

Hűséges vadászebemnek hűlt helye. A padlón egy pucér emberi lény fekszik.

– Frocli? – kérdem megkövülten. – Te vagy az?

– Nem akartam így rád rontani, Oli – hunyászkodik meg. – Én csak szörnyen berágtam, amikor Szerafima a könnyeivel küzdve megkeresett...

Ugyanaz a hangja, még a sunyi lapítása is. Miközben szemlátomást nem az, aki volt.

– Hé, haver – mormolom. – Öö... – mutatok csupasz hátsójára.

Lenéz, felvonít, azzal megragadja az első keze ügyébe eső holmit – egy ezüstcsillagokkal kivarrt asztalterítőt –, hogy elfedje magát. Nagyjából velem egykorú, szikár és izmos; bozontos haja ugyanolyan színű, mint régen a bundája volt.

– Mi történt? – rebegi, de közben szélesen elvigyorodik, ahogy kitapogatja karját, kezét, orrát.

– Frocli? – hebeg Szerafima is. Látom, ahogy tekintete úgy szövődik egybe az övével, ahogy azelőtt az enyémmel, mintha képtelen lenne félrefordítani.

Csak távolról érzékelem a Pokolkő további ámokfutását, ahogy óriási hasadékot nyit Orbánc munkapadjának lapjában és megpörköli a kalpagja végét.

Az átok, ami kutyalétre kárhoztatta Froclit, megtört – de hogyan?

Delilához fordulok, de késő figyelmeztetni, a Pokolkő már a lába alatt pattan. Ahogy a padlóra zuhan, újra látom a foltokat a ruháján.

Az általa elcsent varázsszerek és gyógyfüvek keveréke valahogy átszivárgott Froclira, amikor együtt zuhantak a polcnak. Ki merem jelenteni, hogy ha akarná, akkor sem tudná megismételni ezt, de a végeredmény szempontjából mindegy is – Frocli újra péklegény, mint régen.

– Olivér! – Épp időben kapom félre a tekintetem, hogy lássam, amint a Pokolkő egyenesen Delila felé száguld.

– Ne engedd! – sikolt fel Orbánc.

Ahhoz túl sebes, hogy Delila félrehemperedjen az útjából. Kétségbeesetten kutat bármi után, amit pajzsként használhat. A legutolsó pillanatban kap fel valamit, ami a keze ügyében hever a padlón. Csak amikor maga elé emeli, akkor döbbenek rá, hogy mi az.

A *Sorok között* másolata, amit Naspolyától csentem el, s ami nyilván kiesett a tunikámból, míg Froclival viaskodtam.

A Pokolkő teljes erővel vágódik a kötet lapjaiba, becsapódásától még a gerinc is elhajlik. Delila összecsapja a könyvet, s ezáltal rabul ejti a fényt.

– Megvagy, kis komisz – jelenti ki diadalmasan, és a melléhez szorítja a kötetet.

A könyv olyan hevesen rázkódik, hogy Delila alig győzi csukva tartani. Teszek felé egy lépést, hátha át tudom venni tőle, de mielőtt ez megtörténne, a tündérmese kiugrik a kezéből, hogy szélesre nyíljon. A Pokolkő kilő felfelé, és jókora lyukat üt Orbánc viskójának tetejébe; sár, gally és kavics záporozik ránk. Eltakarom a szemem, és Delila után kapok, hogy magamhoz szorítsam, de nem tudom megragadni. Amint a könyv kiröppen a kezéből, mozdulatlanná dermed; majd vastag repedés szalad végig a karján. A hasadék terjeng és szétágazik a vállánál; felkúszik a nyakán; szétválasztja a vonásait – hatalmasra nyílt szemét, eltátott száját. Mintha lassított felvételt néznék: a könyv megpördülve hullik a padló felé, s amint leérkezik, Delila milliónyi darabra szakad szét, hogy a helyén ne maradjon más, csak az örvénylő por.

DELILA

AMIKOR KINYITOM A SZEMEM, legelőször a könyvet látom, amint nyitott oldalaival kikukucskál az ágy alól.

A hasamról a hátamra fordulok, és hunyorogva nézem a lila mennyezetet, rajta a sötétben fluoreszkáló kis rózsaszín csillagokkal.

– A szobám – suttogok.

Bevált. A tervünk bevált.

– Úgy bizony, a szobádban vagy – úszik felém a mamám hangja.

Próbálok felülni, de egy kéz visszanyom.

– Csak lassan, Delila. – Nem tudom hová tenni a hangot, pedig nagyon ismerős.

Ahogy elfordítom a fejem, dr. Ducharme-ot látom a mamám mellett.

A mamám leül az ágyam szélére.

– Van egy jókora búb a fejeden. Biztos leestél, amikor próbáltad elérni a szekrény felső polcát, ahol a kazetták vannak.

Hunyorogva tapintom ki a homlokomat. Tényleg érzékeny.

– Meddig voltam távol?

– Távol? – vigyorodik el dr. Ducharme. – Nos, inkább fogalmazzunk úgy, hogy elájultál. A mamád múlt éjjel még orvost is hívott hozzád. Engem azután keresett meg, hogy beszélni kezdtél álmodban.

Ülő helyzetbe tornászom magam.

– Miket mondtam?

Sietve összenéznek.

– Az most nem számít – felel a mamám. – Pihenned kell. És később szörnyen fájni fog a fejed.

Átnézek a vállam felett, hogy lássam magam a tükörben. A homlokomon jókora pukli trónol, körötte sötét bevérzéssel.

De hát nem üthettem be a fejem! Ott voltam a könyvben Olivérrel. *Tudom.*

Belegondolok, mi történhetett. Az utolsó emlékem az, hogy Orbánc viskójában vagyunk, és próbálom megfogni az elszabadult Pokolkövet. Azután a karomon repedések sugároznak szét, és mintha szétmállanék, mint egy kőszobor. A bal kezemmel riadtan ragadom meg a karom.

Tökéletesen ép.

Mi a frász folyik itt?

– Milyen nap van? – kérdezem.

– Kedd – felel a mamám. – Mindjárt három óra.

– Csak mert... iszonyú éhes vagyok...

– Mindjárt készítek valamit. – Előtte még gyorsan megölel.

– Annyira aggódtam, hogy nem térsz vissza...

Magamhoz szorítom.

– Én is – suttogom.

Feláll, s ahogy elhagyja a szobát, dr. Ducharme a vállára teszi a kezét.

Van valami mélyen megnyugtató ebben a hétköznapi kis mozdulatban. Míg a könyvben voltam, azért aggódtam, hogy a mamám végleg magára marad. Nos, úgy tűnik, mégsem.

Amint az ajtó becsukódik, bemászom az ágy alá és megragadom a könyvet. Ahogy felülök és viszontlátom a tükörképemet, valami előbukkan a pólóm nyaka alól.

Döbbenetesen – sőt, ijesztően – emlékeztet egy tetoválásra.

Lehúzom a nyakrészt, de alig merek odanézni.

A nyakamon körben döntött betűk sorakoznak. Alájuk csúsztatom a körmöm, hogy lefejtsem magamról, akár a ragtapaszt. Azután kiterítem a betűket a takaróm szélére.

Akárcsak a pók, amit néhány napja húztam ki a könyvből, a sellők nyaklánca is szavakká változott. Pedig én láttam Olivért Orbánc viskójában ~ láttam a *jövőjét* ebben a külső világban, s nem úgy, mint papírra vetett szavakat.

Koncentrálj, Delila, nyugtatgatom magam. Megragadom a könyvet, és felütöm a 43. oldalon. Olivér látható megkönnyebbüléssel néz rám.

– Hát élsz! – kiált fel.

– Mi történt? – kérdezem. – Valóban megtörtént, ugye? Olivér arca elkomorul. – Nem emlékszel?

– De igen – suttogom csak biztos akarok lenni abban, hogy nem én találtam ki az egészet.

– Attól, hogy kitaláció, még nem kevésbé valóságos. – Olivér hunyorogva néz rám. – Megsérültél?

– Csak egy kis horzsolás. – Mégis eszembe jut róla a Pokolkő és a pusztítás; amit végzett. – Veled mi a helyzet? Minden rendben? És Orbánc! Szegénynek odalett mindene.

– Újra sértetlen – nyugtat meg Olivér. – Amint kinyitottad a könyvet, minden visszatért a régi kerékvágásba. – Elfordítja a tekintetét.

– Frocli? – kérdezem.

Olivér bólint.

– Újra kutya.

– Akkor is működött, Olivér. Attól, hogy felrobbantottuk a könyv másolatát, visszakerültem a saját világomba.

– Én meg maradtam az enyémben – sóhajt fel szomorúan. – Vissza a startmezőre.

– Azért nem egészen. Emlékszel a látomásra? A jövődre? Tudom, ki az a nő. Jessamyn Jacobs.

– Kicsoda?

– Ő a szerző – árulom el neki. – A nő, aki téged teremtett. Olivér tekintete rögtön kigyúl.

– Hát ezért a látomás! Az ő házában leszek?

Léptek közelednek a lépcsőn.

– Itt a leves! – hallom a mamám dallamos hangját.

Összecsapom a könyvet, betuszkolom a párnám alá, és állig magamra húzom a takarót. Az ajtó csikorogva kinyílik.

– Köszi. – Eszem egy kanállal, hogy a mamám megnyugodjon.

Leül az ágyam szélére, s csak nézi, ahogyan a számba veszek még egy kanállal, majd még eggyel. Megtörlöm ajkaimat a szalvétával.

– Végig akarod nézni, ahogy megeszem az egészet?

A mamám nyugtalan arcot vág.

– Igen. Mármint persze, hogy nem. – Habozik egy sort. – Csak nem akarom, hogy újra elaludj. Steve szerint egy agyrázkódás után ez a létező legrosszabb.

Steve?

– Te mikor aludtál utoljára, anya?

– Miattam nem kell aggódnod – szorítja meg a kezem.

– Talán nem, de én *akkor is* aggódom.

Elmosolyodik, mégsem mozdul.

– Anya? Ha megígérem, hogy le se hunyom a szemem, ehetek békességben?

Vonakodik, de végül feláll.

– Majd szólj, ha végeztél.

A beígért fejfájás kezd erősödni. Tudom, hogy Olivér azt várja, nyissam ki a könyvet és fejezzük be a társalgást, de előtte meg kell tennem valamit. Kikászálódom az ágyból, és lábujjhegyen ellopódzom az íróasztalomhoz, ahol a laptopom fekszik. Beütöm a keresőbe Jessamyn Jacobs nevét. Megjelenik egy lista a webhelyekről, ahol említik. Amikor rákattintok az első linkre, viszontlátom a nőt, aki Olivér látomásában bukkant fel. Olvasni kezdem a szöveget:

Jessamyn Jacobs 1965-ben, New Yorkban született. Miután diplomát szerzett az New York-i Egyetemen, a *Horrortor* magazin egyik szerkesztője lett, de hamar rájött, hogy nem akarja mások írásait gondozni, sokkal inkább leírni a saját gondolatait. Az első krímije alig huszonhat éves korában jelent meg, s ezt követően tíz másik sikerkönyvet is kiadott, de miután írt egy gyerekeknek szóló mesekönyvet, teljesen visszavonult. 2002 óta nem publikált, és a világtól elzárkózva él a massachusettsi Wellfleetben.

Miután írt egy gyerekeknek szóló mesekönyvet, teljesen visszavonult.

Egész életem és jelenkori rögeszmém egyetlen felejthető mondatba tömörítve, egy szintén elfeledett krimiszerző életrajzában.

De legalább már tudom, hol keressem.

Leveszem mobilomat a töltőről, hogy üzenetet küldjék Julesnak.

Tapír voltam, írom.

Egészen hatvankettőig számolok, mire meghallom a választ jelző csipogást.

Tuti, válaszolta Jules.

Hüvelykujjaim lázasan járnak a parányi billentyűzeten. **Ágnes néni a női Voldemort. Ha akarod, egész nyárra elduglak a gardróbban. Miért ne? Bejöhet.**

Újabb csipogás: **Gardróbfóbiás vagyok.**

Elvigyorodok. **Jules,** írom, **tudom, hogy nincs jogom ezt kérni, és mondd csak meg, ha kössem fel magam, de segíts. El kell jutnom Massachusettsbe.** Habozok egy sort. **Majd elmondom, ha találkozunk.**

Julesnak ezúttal még tovább tart a válasz.

Seperc alatt ott vagyok. Apa kocsija a garázsban.

Nincs jogsid, írok vissza.

Újabb csipogás: **Attól még tudok vezetni,** válaszol Jules.

A legnehezebb, hogy újra el kell hagynom a mamámat – alig néhány perccel azután, hogy visszatértem. Talán próbálnom kéne meggyőzni, de milyen észérvet hozhatnék fel a váratlan utazás mellett, főként úgy, hogy nemrég agyrázkódásom volt? Ha erősködök, a végén még elrángat egy dilidokihoz. Nem, ez csak akkor sikerülhet, ha őt kihagyom belőle.

A terv egyetlen szépséghibája, hogy ki kell jutnom a házból, ahhoz pedig át kell mennem a földszinten, az orra előtt.

Nem én vagyok a leghálásabb gyerek a világon – oké, szívtelen dög vagyok –, de a nehéz idők akkor is nehéz döntéseket szülnek. Ha pedig a mamám nem menne bele egy négyórás autóútba, abba még annyira se, hogy Jules legyen a jogsi nélküli sofőröm. Kinyitom hát a hálószobám ablakát, hogy keressek egy faágat, amit elérek.

Azelőtt, romantikus fantáziáimban a szőke herceg kavicsokkal dobálta az ablakomat, felmászott a falon, és megcsókolt a holdfényben, mielőtt megszöktetett.

Ez most egy másik tündérmese, gondolom szárazon. Ebben *nekem* kell megszöktetnem a herceget.

Felkapom az asztalról a jegyzetfüzetem, hogy kitépjek egy lapot. Ezt írom rá:

Nemsokára visszajövök. Ne aggódj!
Jól vagyok.
De tényleg.
Szeretettel.
Delila

A mamám úgyis aggódni fog, de amikor rádöbben, hogy leléptem, legalább dr. Ducharme itt lesz neki. Ő talán le tudja nyugtatni, míg elmagyarázom, hogy miért kellett ezt tennem. Végtére is, ha sikerül, Olivér velem lesz – teljes életnagyságban, háromdimenziósan és valóságosan. Ő majd megerősíti minden szavam.

Beleások a fehérneműs fiókba, ahol kis ékszeres dobozban őrzöm a maradék zsebpénzem, meg amit

bébicsőszködéssel kerestem: kerek háromszázhuszonkét dollárt. Nem nagy szám, de azért elteszem, ahogy a könyvet is betuszkolom a hátizsákba. Körülnézek és meggyőződöm arról, hogy nem felejtettem el semmit, majd vetek még egy pillantást a tükörre. Úgy nézek ki, mint aki vesztesen került ki egy bunyóból. Ha így jelenek meg Jessamyn Jacobsnál, sikoltozva elszalad, viszont a szekrényben találok egy kötött sapkát, ami tökéletesen befedi a homlokom. Egy kicsit meleg ebben az évszakban, de talán sikerül vele divatot teremtenem.

Kinyitom az ablakom, és átvetem a lábam a párkányon. Megesküdnék rá, hogy a fa időközben arrébb ment. De vagy másfél métert.

Veszek egy nagy levegőt, mielőtt elrugaszkodom a párkánytól, és legnagyobb döbbenetemre a fatörzsön találom magam, amit görcsösen ölelek magamhoz. Míg lecsusszanok, Olivérre gondolok, akinek naponta meg kell másznia egy sziklaszirtet.

Tompa huppanással földet érek, és lábujjhegyen megkerülöm a tömböt, míg elérem a zsákutcát, ahol Jules a megbeszéltek szerint vár. Furán fest egy autó volánja mögött. Amint észrevesz, elvigyorodik és leereszti az elektromos ablakot.

– Sokkal jössz nekem – emlékeztet.

A személyisége alapján sosem gondoltam volna, de Jules úgy vezet, mint egy öregasszony. Vagy tizenöt kilométerrel *lassabb* a megengedett sebességnél, és kilométerekkel előbb kiteszi az indexet, mielőtt végre bekanyarodik.

– Szóval – töri meg a csendet, amikor már vagy tíz perce kocsikázunk –, mikor akarod elmondani, hogy hová a csudába megyünk?

– Wellfleetbe – felelem. – Cape Codra.

Jules bólint, ujjai megfeszülnek a kormányon.

– Oké – sóhajt fel. – *Miért* oda?

Veszek egy nagy levegőt.

– Olyasmit fogok mondani, aminek elsőre talán nincs sok értelme, de akkor is hallgass végig, és próbálj megérteni, oké?

Jules szó nélkül kisujj-esküre emeli a jobb kezét.

A legelején kezdem. Elmondom, hogyan rázott meg szó szerint, amikor hozzáértem a mesekönyvhöz, ami bármenynyire is kiskölyköknek való, nem lehet letenni. Mesélek neki Olivérről, a királyfiról, aki hozzám hasonlóan apa nélkül nőtt fel. Visszaemlékezem rá, amikor az illusztrációk a szemem láttára változtak meg, azután fülelnem se nagyon kellett, mégis meghallottam Olivért – a szavakat, amiket nem másvalaki adott a szájába, hanem a szívéből jöttek.

Beszélek a pókról, a lángoló könyvről, meg arról, hogyan szippantott be, majd lökött ki magából.

Azzal zárom, hogy amennyire tudni lehet, még az se teljesen kizárt, hogy beleszerettem Olivérbe.

Miután végzek, Jules csak mered tovább maga elé, egyetlen szó nélkül.

– Szóval? – sürgetem.

Jules nem válaszol.

– Azt hiszed, bekattantam…

Jules megvonja a vállát.

– Nem.

– Ennyi? – kérdem hitetlenkedve. – Akkor hiszel nekem?

– Hát – felel –, azt elhiszem, hogy *te* elhiszed. És a legjobb barátod vagyok. Mi kell még?

Az elkövetkező néhány órára mintha minden normális mederben haladna: a legjobb barátnőm újra a barátnőm, és nem kell úgy tennem, mintha a könyv semmit se jelentene a számomra. Mint a régi szép időkben. Julesszal „Mit látnak szemeim"-et játszunk, közben felfaljuk az egész zacskó Cheetost, amit otthonról hozott. Végül a GPS közli velünk, hogy megérkeztünk a célhoz. Jules lehúzódik a massachusettsi Wellfleet főutcáján, hogy a kocsi kerekei csikorogva dörzsölődjenek a padkához.

– Buktad a vezetői vizsgát – viccelődöm.

– De gondolj bele, hány óra rutint szereztem. – Jules belenéz a tükörbe. – Szóval, most merre?

Lássuk csak… Ezt még nem terveztem el. Nincs meg Jessamyn Jacobs címe, csak azt tudom, hogy ebben a városban él. Egyvalami viszont biztos: egyedül kell elmennem hozzá. Jules már épp eleget segített. Nem fogom belerángatni ebbe is.

– Itt szétválnak útjaink – közlöm vele.

– Nem hagylak itt a bennszülöttek között.

Megrázom a fejem.

– A szüleid már azért is ki fognak nyírni; hogy elkötötted a kocsit.

Felkacag.

– Ez az ördögi tervem. Inkább legyek egész nyáron szobafogságban, mint Ágnes néninél.

Kicsatolja az övét és kiszáll; míg én összeszedem a hátizsákom.

– Nem baj, hogy egyedül kell hazavezetned? Nemsokára sötét lesz.

– Gyerekjáték – vonja meg a vállát.

Szorosan magamhoz ölelem.

– Köszi – suttogom; azután nézem, ahogy visszaül, és jó előre kiteszi az indexet, mielőtt elkezdene kitolatni a parkolóból.

Mielőtt azonban megtenné, még letekeri az ablakot.

– Remélem, megtalálod – mosolyog rám. – Ezt a te hercegedet.

Van egy kis kávézó a város közepén. Csengettyű szól, ahogy belépek az ajtón. A pincérnő nyomban felnéz a pult mögül.

– Használhatom a mosdót? – kérdezem tőle.

– Persze. – A folyosóra mutat, ahol bezárkózom a kis helyiségbe és előveszem a könyvet a hátizsákból. A kocsiban is beszélhettem volna Olivérrel, de élveztem, hogy egy kicsit együtt lehettünk Julesszal. Annyira hiányzott…

Amint megtalálom a 43. oldalt, Olivér rám ripakodik.

– Hol voltál? Faképnél hagytál egy fontos beszélgetés kellős közepén. Ez a Jessamyn Jacobs…

– Itt él – szakítom félbe.

Látom, amint Olivér átkémlel a vállam felett, hogy felmérje a környezetemet.

– *Hol vagy*?

– Hát… egy mosdóban. Oké, nem pont itt él, de ebben a városban, és ki fogom deríteni, hogyan jussunk el hozzá. Ha valaki tudja, hogyan lehet kiszabadulni a meséből, akkor a szerző az, aki írta.

Olivér gúnyosan felhorkan.

– Nem sétálhatsz csak úgy oda hozzá, hogy „fülig beleszerettem az egyik szereplőjébe”.

Elmosolyodom.

– Szóval tudod, hogy mindig bomlottam Fuszekliért…

Felnevet.

– Ne hidd, hogy nem mondom el neki.

– Oké, nem tudom, mikor térek vissza – váltok komolyra. – Egyelőre azt sem tudom, merre induljak.

– Ebből kéne önbizalmat merítenem? – ráncolja a homlokát Olivér.

– Nem – felelem. – Egyelőre elég, ha bennem bízol.

Elkezdem becsukni a könyvet, de Olivér hangjára megtorpanok.

– Delila? Még nem igazán volt alkalmam megköszönni, hogy ennyit fáradsz értem. Hogy segíteni akarsz.

A reménykedés a homlokára van írva éppoly tisztán, mint a szavak a papíron.

– Még korai lenne hálálkodni.

Miután visszateszem a könyvet a táskámba, lehúzom a vécét és megmosom a kezem, hogy kevésbé legyen gyanús. A pincérnő még akkor is a pultot törölgeti, amikor visszatérek a kávézóba.

– Egyszemélyes buli? – kérdezi.

– Igazából keresek valakit – felelem. – Totál kínos, de azért vagyok itt, hogy meglepjem a nénikémet a szülinapján. Most jöttem a busszal, de egyszerűen nem emlékszem, hogyan kell eljutni a házához. – Előveszem legtündöklőbb „dehogy vagyok pszichopata” mosolyomat. – Jessamyn Jacobs? Nem ismeri?

A pincérnő kelletlen pillantást vet rám.

– Nem nagyon szereti a látogatókat.

– Látogatókat! – hördülök fel. – Én a *családhoz* tartozom!

A lány összeráncolja a homlokát.

– Oké, a legutolsó házban lakik a Wilson Streeten. Abban a lilában a hegytetőn.

– Hát persze! – csapok a homlokomra. – Naná. A Wilson Streeten.

A pincérnő visszatér a munkájához.

– Csak még valami. – Megvárom, amíg újra felnéz. – Merre van a Wilson Street?

Jessamyn Jacobs háza egy sziklaszirt szélén egyensúlyoz a víz felett, mint egy úszó, aki fél beugrani. Szilvakékre mázolták, és minden fekete keretes ablakot elfüggönyöztek. Megállók a tornácon egy hosszú pillanatra, míg a fejemben végigpörgetem az összes lehetséges bemutatkozást.

Helló! Cserkészsütit árulok…

Nem, abból már kinőttem.

Felmérést végzünk a lakosság körében…

Közvélemény-kutatónak meg nem vagyok elég idős.

Elvesztettem a cicámat, nem látta véletlenül?

Mennyi az esélye, hogy épp az ő házában bújna el?

Oké, talán tényleg van valami abban, hogy szükség szüli az ihletet. Mielőtt meggondolhatnám magam, becsöngetek.

Csakhogy semmi válasz.

Újra megnyomom a gombot, mintha az bármin változtatna. Nincs itthon senki. Soha, a legvadabb álmomban sem hittem volna, hogy üresen találom Jessamyn Jacobs házát.

Hirtelen és varázslatos módon megnyílik a garázsajtó, mire riadtan ugrok félre. Egy pillanattal később autó fordul be a sarkon, majd kanyarodik rá a felhajtóra. Piros egyterű, amilyen kiskoromban nekünk

is volt. Egy nő száll ki a volán mögül, kezében nagy barna papírzacskóval.

– Helló! – köszön előre. – Segíthetek?

Tudom, hogy ő Jessamyn Jacobs; a könyvben közölt képről jól ismerem vörös haját és a vonásait. Habár ez a Jessamyn Jacobs korántsem tűnik olyan elegánsnak. Inkább úgy öltözik, mint egy átlag anyuka.

– Én… öö… Delila McPhee vagyok – hebegek. – Diák. Kedvenc tantárgyam az irodalom, és arra gondoltam, hogy talán készíthetnék önnel egy interjút.

Szomorúan elmosolyodik.

– Nincs már bennem semmi érdekes. Inkább beszélgess valaki mással.

– Nem! – kiáltok fel. – Nekem maga kell!

A kirohanás hallatán kissé riadtan mér végig.

– Attól tartok, nem segíthetek, Delila. Életemnek az a szakasza örökre lezárult. – Odafigyel, hogy tartsa a három lépés távolságot, miközben kinyitja az ajtót és belép a házba.

Nem hagyhatom, hogy így legyen vége. Nem, amikor már olyan közel vagyok.

– Kérem! – fogom könyörgőre. – Olyan sokat jelent nekem a könyve, – A hátizsákomba nyúlok és előhúzom a tündérmesét. Jessamyn Jacobs, őszinte meglepetésemre, nyomban megtorpan.

Ahogy a könyv felé nyúl és végigsimít a borítóján, mintha valami drága kincset érintene.

– Számomra is nagyon sokat jelent – mormolja maga elé. Azután elmosolyodik. – Van kedved bejönni?

– A legtöbb rajongóm, aki még szokott írni, sokkal idősebb nálad, és láncfűrészeket meg kínzóeszközöket

gyűjt. – Jessamyn elém tesz egy tálka kekszet. – Ha valamiről emlékezetes vagyok, azok a bűnügyi regényeim. Csak nagyon kevesen tudják, hogy írtam egy tündérmesét.

Meredten nézi a könyvet, ami közöttünk fekszik a kávézóasztalon.

– A kedvenc mesém – árulom el neki. – Betéve tudom minden szavát.

Jessamyn elmosolyodik.

– Ez az egyetlen példány. Csak véletlenül került be egy játékokkal és ruhákkal teli dobozba, amit a jótékonysági vásárra küldtem. Mostanáig azt sem tudtam, mi lett vele.

Mögötte a könyvespolc és a kandalló, amit Olivér látott a jövőjében, Orbánc viskójában. Fura újra találkozni vele – látni a *valóságban,* és tudni, hogy Olivér nincs itt.

Tekintetem mégis a kilátáson állapodik meg, ami az óceánra néző nagy panorámaablakból nyílik. Szinte biztos vagyok abban, hogy már láttam, pedig képtelenség, hisz még életemben nem jártam itt. Azután eszembe jut: az 59. oldal. Ahol Olivér megküzd Naspolyával, s végül kilöki a torony ablakán. Ezt látjuk az illusztráción, mikor a gonosz lezuhan a sziklákra.

Jessamyn követi a tekintetem.

– 59. oldal – erősíti meg. – Amikor az illusztrációkat festettem, mindenféle ismerős helyet felhasználtam. A palota lovagterme abban a kastélyban van, ahol férjhez mentem.

Örökkön-örökké Partot a szigetről mintáztam, ahol a nászutamat töltöttem. – Tekintete lesiklik az ölére.

– Azután írtam a mesét, hogy a férjem meghalt rákban. Egy éven át keményen küzdött, de végül elvesztette a harcot. Ez a mese segített abban, hogy megbirkózzak a tragédiával. Nemcsak nekem, a fiamnak is.

Kényelmetlenül feszengeni kezdek. Bármennyit is jelent nekem a könyv, Jessamynnek biztosan még többet.

– Nagyon sajnálom…

– Ne tedd. Ez már régen történt. Kicsit meg is könnyebbültem, hogy a könyv elkerült a házból. Mintha azt jelezte volna, hogy véget ért életemnek egy fejezete, egy nagyon szomorú fejezete. – A könyv után nyúl. – Sok idő telt el, mióta nem láttam. – Felüti a 43. oldalon.

Olivér felnéz, nyilvánvalóan rám számít, azután meglátja Jessamynt. Látom, ahogy elkerekedik a szeme. Ráismer a nőre a látomásból.

Jessamyn a mutatóujjával gyengéden megérinti Olivér koronáját. Szinte fizikai fájdalom hasít belém, ahogy eszembe jut, milyen érzés megtapintani a haját – a selymességét, a sűrűségét.

– Hihetetlen – sóhajtja. – Pont olyan lett, amilyennek elképzeltem.

Ennek így nem sok értelme – hiszen ő volt az, aki megrajzolta Olivért. Naná, hogy olyan lett, amilyennek elképzelte.

Jessamyn felnéz rám.

– Igazából nem azért jöttél, hogy interjút készíts velem. – Ez nem kérdés, hanem kijelentés.

– Nem – ismerem be. Veszek egy nagy levegőt. – Meg akartam kérdezni, gondolt-e már arra, hogy átírja a végét.

Halványan elmosolyodik.

– Talán író vagy, Delila?

– Inkább olvasó.

– Á! Akkor már értem, miért habozol.

– Habozok?

– Ez a mese már nem az enyém, hogy megváltoztassam. Valamikor talán az enyém volt, de már a tiéd. S mindenki másé, aki elolvassa. Tudod, az olvasó és a szerző közösen alkotnak. A szerző építi fel a házat, de az olvasó az, aki otthonossá varázsolja.

– De ha maga írta, magának is kell megváltoztatnia.

– Miért kellene megváltoztatnom?

– Mert így nincs boldog vége. Ennél többet nem mondhatok.

– Pedig ez nem elég.

– Oké, akkor az egyik szereplője mondta. – Abban a tudatban hunyom be a szemem, hogy Jessamyn Jacobs immár hivatalosan is zakkantnak tart, ám amikor felnézek, legnagyobb meglepetésemre mégis azt látom, hogy megértően bólogat.

– A szereplők azelőtt hozzám is beszéltek. Szerintem minden író ugyanezt mondaná, de még ha meg is változtatnám a végét, Delila, a mese akkor is tovább létezne azok emlékezetében, akik olvasták. Miután elmondunk egy mesét, már nem lehet kitörölni.

Alapjában véve azt mondja, hogy zsákutcába jutottam. Mégsem érhetem be ennyivel.

– Akkor is meg kell próbálnia! – tör ki belőlem.

Habozni kezd.

– Te hogyan fejeznéd be?

Zavartan motyogok.

– Olivér kijut a könyvből.

Felhúzza a szemöldökét.

– Á! Azt hiszem, kezdem érteni. Nagyon jóvágású fickó. Azelőtt én is belezúgtam a szereplőimbe. Volt egy nyomozó a bűnügyi regényeimben, aki úgy tudott mosolyogni, hogy…

Könnyek szöknek a szemembe.

– Én nem csak belezúgtam Olivérbe! Számomra ő valóságos és eleven.

– S mindig is az marad – sóhajt fel halkan. – Valahányszor kinyitod a könyvet. Ez az olvasás csodája, nem igaz?

Ha a szerzővel se tudom megértetni magam, akkor tényleg kifogytam minden lehetőségből. Biztos azt hiszi, hogy bediliztem – kerge kamasznak tart, aki bejelentés nélkül felbukkan, és úgy beszél egy képzeletbeli szereplőről, mintha most is együtt teáznának.

De hogyan mondjam ezt el Olivérnek?

Hirtelen túl sok lesz az egész. Azt hittem, ha bárki képes megérteni az érzéseimet, akkor az maga a szerző, de ő is csak azt hajtogatja, amit mindenki más. Hogy tévedek. Hogy ami köztem és Olivér között van, nem lehetséges.

Feltör belőlem a zokogás. Szégyenkezve talpra állok, és már másra se vágyom, csak hogy mielőbb kijussak innen. Hülyeség volt azt hinnem, hogy a való életben is létezhet boldog vég.

– Delila? Minden rendben? – Aggódva fekteti kezét a karomra (ki ne tenné, ha egy bolond lány hisztizne a nappalijában?): – Akarod, hogy felhívjak valakit? Esetleg a mamádat?

Csak még keservesebben sírok, ha belegondolok, miken mehet keresztül a mamám. Az autóút során

számoltam a mobilomra küldött üzeneteit, de huszonháromnál feladtam.

Jessamyn a kanapéhoz terel.

– Hadd hozzak neked egy pohár vizet, azután majd kitaláljuk, mi legyen.

Miután elhagyja a szobát, veszek egy nagy levegőt, és próbálom magam összeszedni annyira, hogy kinyissam a könyvet és elmondjam Olivérnek: vége mindennek.

Lépteket hallok és felnézek, de nem Jessamyn tért vissza a konyhából. Az előtérre nyíló ajtóban nem más áll, mint Olivér.

Először olyan, mintha csak hallucinálnék, de azután rám néz. Ezer közül is felismerném ezt a szempárt.

– Hali! – köszön.

Felpattanok, hogy magamhoz öleljem.

– Olivér! Hogy kerültél ide?

Ellök magától, hogy úgy nézzen rám, mintha életében először látna.

– Csak lejöttem az emeletről – feleli. – És Edgárnak hívnak.

Az állam is leesik, amikor Jessamyn belép egy pohár vízzel.

A tekintete Olivérről átsiklik rám.

– Delila – töri meg a csendet. – Látom, megismerkedtél a fiammal.

Abban a pillanatban elsötétül a világ.

Nem szoktam ájuldozni. Nem zsibbaszt a vér látványa, és fapofával végignézek bármilyen horrort. Igaz, hogy tegnap rendesen bevertem a kupámat, azután leutaztam négyszáz kilométert fél zacskó Cheetosszal, mégis iszonyú kínos, hogy egy idegen

kanapén térek magamhoz, homlokomon egy vizes ruhával, és magam felett egy sráccal, aki csak úgy néz ki, mint Olivér, de nem az – viszont végtelen viszolygással mered rám.

– Folyik a nyálad – jegyzi meg.

Halálra váltan törlöm meg a számat.

– Fent van – jelenti Nem-Olivér. – Most már elmehetek?

Jessamynhez beszél, aki egy tányér levest hoz a konyhából.

Miért akar mindenki levessel tömni?

– Kösz, hogy ügyeltél rá, Edgár.

– Oké, oké. – Edgár a szemét forgatja, ahogy kicsattog a szobából.

– Rendben. – Jessamyn letelepszik a kanapé szélére, – Ideje, hogy elmondd az igazat, Delila. Bajban vagy? Elszöktél otthonról?

– Nem! – vágom rá. – Vagyishogy *elszöktem,* de csak egy időre. Amíg megtalálom *magát.* – Elveszem tőle a tányért. Brokkolis-sajtos krémleves.

Fenséges az illata.

– Ez azt jelenti, hogy a mamádnak e pillanatban fogalma sincs arról, hol vagy?

Érzem, ahogyan a telefon rezegni kezd a zsebemben. Újabb üzenet.

– Öhm… Fogjuk rá – felelem.

Jessamyn felém nyújtja a telefont.

– Hívd fel.

Vonakodva bepötyögöm a számot. Egyszer sincs ideje kicsengeni, mielőtt a mamám felkapja.

– Szia, anya! – köszönök önfeledt vidámsággal.

Elkeli tartanom magamtól a telefont, míg leüvölti a hajam. Össze-összerezzenek, úgy várom a tiráda végét, amikor végre én is szóhoz juthatok.

– Tényleg őszintén sajnálom…

– Delila Eve, van fogalmad róla, mennyire aggódtam? Hol vagy? Mégis mit gondoltál?

– Csak el kellett intéznem valamit, és tudtam, hogy úgysem engednéd meg.

– Azonnal mondd meg, hol vagy! Elmegyek érted, azután életed végéig szobafogságban leszel.

– Itt vagyok Massachusettsben. Cape Codban.

Újabb hangorkán tör ki, ahogy a mamám összefüggéstelenül kiabálni kezd. Újra távol kell tartanom fülemtől a telefont.

– Talán segíthetek. – Jessamyn a telefonért nyúl. – Halló? Delila mamája? Itt Jessamyn Jacobs. – Hallgat egy sort. – Igen. Nos, azelőtt legalábbis író voltam. Igazán kedves. Nagyon örülök, hogy tetszettek a könyveim. – Újabb szünet. – Higgye el, engem legalább annyira meglepett… Nem, nem, egy ekkora úthoz már túl késő van. Mi lenne, ha Delila éjszakára itt maradna, ön pedig reggel jönne érte, üdén és kipihenten? Van vendégszobám.

A mamám kivehetetlen szavai hallatszanak a telefonból, mielőtt Jessamyn megadja a címet. Felém nyújtja a telefont, ahogy végez.

– Még beszélni akar veled.

– Csak hogy értsük egymást, ettől még szobafogságban leszel, amíg ki nem tör rajtad a banyafrász, de legalább azt tudom, hogy nem egy sötét sikátorban csatangolsz. Felforgattad annak a nőnek az

életét, ezért kövess el mindent, hogy úgy érezze, még sosem volt nálad különb vendége. Értve vagyok?

– Igen, anya – motyogok. – Holnap találkozunk.

– Delila?

– Igen?

– Azért tudd, hogy szeretlek.

Lesütöm a szemem. Annyi galibát okoztam a mamámnak, Jessamyn Jacobsnak, és mindezt abban a reményben, hogy valóra válthatom a lehetetlent – s vele egy képzeletbeli mesehőst. Elszégyellem magam az önzésem miatt.

– Én is szeretlek – suttogom.

Kinyomom a telefont, mielőtt visszaadom Jessamynnek.

– Köszönöm, hogy itt maradhatok éjszakára.

– Semmi gond. Edgárnak is jót tesz, ha van itt valaki, aki korban közel áll hozzá. Nem barátkozik túl könnyen.

Felülök.

– Kérdezhetek valamit? Olivér miért úgy néz ki, mint a fia?

– Mert *ő* a fiam. – Jessamyn felnéz rám. – Miután az apja meghalt, Edgár annyira rettegett mindentől, hogy akartam adni neki egy új példaképet – valakit, aki talán nem a legbátrabb vagy a legerősebb széles e világon, mégis diadalmaskodik az eszével. Edgár akkor még kicsi volt, ezért el kellett képzelnem, milyen lesz nagyobbnak. így festettem meg Olivért.

– Olyanok, mint két tojás.

– Nem igazán – sóhajt fel Jessamyn. – Edgár sosem lett Olivér, ahogy reméltem. – Szomorúan elmosolyodik. – Nem tudtam segíteni abban, hogy túllépjen az apja halálán. Amikor belemerült a gyászba, azt hittem, azzal

segíthetek a legtöbbet, amihez a legjobban értek, de amikor ez sem volt elég, felhagytam az írással. Inkább azzal foglalkoztam, hogyan lehetnék jobb anya. – Megcsóválja a fejét, mintha próbálna rendet teremteni a gondolatai között. Végül megpaskolja a vállamat. – Miért nem megyünk fel, hogy berendezkedj éjszakára?

A vendégszobát a napnyugta színére festették. Kis fiókos szekrényt és kétszemélyes ágyat látok. Jessamyn hagy egy rakat tiszta törülközőt, és megígéri, hogy még benéz, miután el rendezkedtem.

Fura, hogy nincs bőröndöm, amit ki kéne csomagolni. Az ágy szélén kuksolok, úgy nézek körül a szobában. A falakon fotókat látok egy kisbabáról, aki fokozatosan idősödik. Rájövök, hogy Edgár az. Odavonz a falhoz, hogy megérintsem a bekeretezett fényképek üvegét, miközben belegondolok, hogy Olivér is így festhetett kétévesen, azután négyévesen, amikor először ült lóháton, majd amikor megtanult úszni.

Hirtelen iszonyúan hiányzik. Elhúzom a hátizsákom cipzárját, hogy elővegyem a könyvet. A 43. oldalon nyílik ki.

– Ö az, tényleg ő az! Hihetetlen vagy, Delila, megcsináltad!

Olyan boldog, hogy nézni is fáj.

– Olivér... – suttogom. – Nem fogja megváltoztatni a végét. Megnyúlik az arca.

– Csak rá tudjuk beszélni valahogy...

– Még ha hallana is, akkor se tenné meg. A fiának írta ezt a könyvet, nem fog változtatni rajta. Túl sokat jelent a számára.

– Van egy fia? – kapja fel a fejét Olivér. – Találkoztál is vele? Talán ő meg tudná győzni...

– Igen, találkoztam vele.

– Na, és milyen?

– Mintha az ikertestvéred lenne.

Olivér egy hosszú pillanatra elhallgat.

– Szóval a házában vagy a fiával – összegzi –, aki a kiköpött másom, ráadásul valóságos?

Arra gondolok, amit Jessamyn mondott Edgárról.

– Nem olyan, mint te – állapítom meg egyszerűen.

Bármit is felel Olivér, belefúl a szomszéd szobából érkező fura hangokba. Sikolyok, sípok, sikoltozó szirénák.

– Szóval? – kérdezi Olivér. – Mit gondolsz?

– Nem hallottam, mit mondtál. – A tébolyító zajok mellett egy harsány hangot is hallok: *„Elkaplak, te vérszívó csontfejű szörnyeteg!*"

– Mi a... – Lenézek a könyvre, ám ezúttal vigyázok, nehogy összecsapjam. – Várj meg itt. – Felállok és kilépek a folyosóra, hogy bekopogjak a szomszédos szobába.

Semmi válasz, ami nem meglepő. Ki hallana bármit ilyen hangzavarban? Csak elfordítom a gombot és bekukkantok.

Edgár egy fura fotelben ül, egészen lent a padlód kezében egy konzol kontrollerével. Az előtte felállított számítógépes monitoron épp egy aszteroida robban darabjaira.

– Ezt neked, Zorg! – rikkantja Edgár, ahogy öklével a levegőbe bokszol. Betűk sorjáznak a monitoron:

BAJNOKOK

EDGÁR... 349,880

EDGÁR... 310.900
EDGÁR... 298.700
EDGÁR... 233.100

Nem úgy tűnik, mintha Edgár valaha is játszott volna más ellen.

Eszembe jut, amit Jessamyn mondott arról, hogy mennyire magának való.

– Hé – köszönök be. – Nem kell egy bajtárs?

Megpördül a helyén.

– Ki mondta, hogy itt vagyok?

– Nehéz lett volna nem hallani a falon át...

Edgár szeme résnyire szűkül.

– Játszottál valaha Battle Zorg 2000-et?

– Nem mondhatnám.

Körbetapogat az asztalon egy másik kontroller után.

– Akkor, úgy látszik, nekem kell megtanítanom...

Babrál egy kicsit a kezdő képernyővel, hogy egy játékos helyett kettőre állítsa be.

– Általában szólóban nyomom – jegyzi meg közben. – Csak hogy tudd, kisebb legendának számítok.

Hagyom, hogy Edgár mindent elmondjon a Zugon bolygóról származó galaktoidokról, akik azért jöttek a Földre, hogy meghódítsák.

– A mi küldetésünk – magyarázza –, hogy végezzünk velük, mielőtt tudatformáló ózonbombát telepítenek a Szent András törésvonalba, vagy létrehoznak egy olyan erőteret, ami seperc alatt hamuvá porlaszt mindenkit, aki kapcsolatba kerül vele.

Erről valamiért eszembe jut a Pokolkő.

– Ha át tudsz jutni a galaktoid gyalogosok között – folytatja –, bebocsátást nyersz az Asztrokamrába, ahol

tizennégy küldetést kell teljesítened, mielőtt szembenézhetnél Zorggal.

– Ki az a Zorg? – kérdezek közbe.

Megvetően felhorkan.

– Csak a legnagyobb, leggonoszabb robot-android hibrid az Aphelion galaxisban!

Óvatosan átveszem a kontroliért, hogy lenyomjak egy gombot.

– Ne! – ripakodik rám. – Előbb létre kell hoznunk az avatárt.

Néhány kattintás árán én leszek Aurora Axis washingtoni geofizikus. Ahogy követem Edgár avatárját a játék szintjein, szinte azonnal kiüt egy alacsonyan repülő aszteroida.

– Ne már! – Haragszom magamra. – Látnom kellett volna.

Edgár elvigyorodik.

– Kell hozzá egy kis gyakorlás...

Háromnegyed órán át mindenféle fegyverekkel küzdünk az idegenek ellen. Közben többször meghalok, mint ameddig el tudok számolni. Végül, amikor már totál lehetetlennek tűnik, hogy Edgárral legyőzzünk egy csillagfényből készült Amazont, aki elektromágneses sugarakat lődöz az ujjaival, sikerül őt belefojtanunk egy meteorkráter tavába. S ezzel bebocsátást nyerünk az Asztrokamrába.

– Igen! – kiáltunk fel mindketten, amikor Edgár szobájának ajtaja kitárul.

– Edgár – kiabálja túl a hangzavart Jessamyn nem láttad a... ó! – Rám néz, majd Edgárrá, azután újra rám. – Hát itt vagy.

Edgár megpördül a székével.

– Meg akarta tanulni, hogy kell játszani.

Elvigyorodok.

– Kiderült, hogy őstehetség vagyok a sugárvetésben. Jessamyn meglepődik – talán nemcsak a megjegyzésemen, de a tényen is, hogy a fia közel engedett magához.

– Értem – élénkül fel. – Nincs szükségetek valamire? Sütire? Tejre?

– Magánéletre? – veti fel Edgár.

Jessamyn kihátrál a szobából, mire Edgár nyomban kézbe veszi a kontroliért.

– Iszonyú kínos – mormolja. – Szóval, hol is tartottunk?

– Épp készültünk hazavágni Zorg zsoldosait – felelem. Edgár felemeli a kontroliért és a képernyőre irányítja, de az csak zölden pislákol.

– Jaj, ne! – nyög fel. – Már *megint.*

– Mi az?

– Ócska régi kacat. Folyton lefagy. Nagyon remélem, hogy lementette a játékot... – Gombokat kezd nyomkodni, hogy újraindítsa a rendszert. – A mamám nem enged játékokat telepíteni a vadiúj gépére, szerinte túl sok memóriát fogyasztanak, ezért kell szenvednem ezzel az őskövülettel.

– Nem tűnik olyan ócskának...

– Csak mert menő cuccnak számított, amikor a mamám még könyveket írt rajta. Már ahhoz is új videokártya és hangszóró kellett, hogy a Zorg 2000 fusson rajta.

Azonnal felülök.

– Ez volt a mamád számítógépe?

– Ja. Miért?

– Nem tudod, rajta vannak még a régi fájljai?

– Abban bízhatsz – bólint Edgár. – A világért se engedné letörölni őket. – A szemét forgatja. – Valahányszor új játékot kezdek, mindig látom azt a bugyuta mesét. *Sorok között.* Ábécésorrend szerint ott van a *Battle Zorg 2000* alatt.

Előrehajolok.

– Neked nem tetszik?

– Ki nem állom – feleli Edgár. – Neked hogy tetszene, ha a mamád az egész világnak szétkürtölné, mekkora lúzernek tart?

– Szerintem nem tart…

– Azért találta ki azt az idióta herceget, hogy rá hasonlítsak, de én sose fognék sárkányokat és beszélném rá őket a fogmosás fontosságára. Egyszerűen nem bírom a tündérmeséket.

– Én pedig azért jöttem ide, mert a mamád írta azt a könyvet – veszek egy nagy levegőt, mielőtt kibukik belőlem: – Kérdezhetek valamit, amit talán furának fogsz tartani?

– Ja.

– Amikor a Battle Zorg 2000-rel játszol, nem érzed úgy néha, hogy te is a része vagy?

Edgár komolyan bólint.

– De igen. Máskülönben nem lennének ilyen pontszámaim.

– Nem… úgy értem, sosem vágytál rá, hogy benne legyél a játékban?

Eleinte a szemébe se merek nézni, de amikor megteszem, Edgár átható pillantással méreget.

– Néha igen – vallja be csendesen. – Olyan, mintha hallanám a fejemben a parancsokat, és tudnám, hogy mit kell tennem.

A karjára fektetem a kezem.

– Mutathatok valamit, Edgár?

Átszaladok a szomszéd szobába és bemászom a vendégágy alá. A könyv még mindig nyitva a 43. oldalon. Olivér háton fekve szundikál.

– Olivér – suttogom, ahogy egész közel hajolok a kötéshez, azután hangosabban: – *Ébresztő!*

Megriad és beveri a fejét az egyik alacsonyan lógó faágba. Fájdalmas tekintettel megdörgöli, mielőtt felnéz rám.

– Csak hogy én is értsem: amikor azt mondod, mindjárt jössz, még erre az évszázadra gondolsz?

– Kicsit elkalandoztam, de most jól figyelj, Olivér. Van itt valaki, akit be szeretnék mutatni neked. – Megragadom a könyvet, hogy elinduljak vele Edgár szobája felé.

– Szerinted ez tényleg jó ötlet? Senki más nem lát, s ettől csak még őrültebbnek fognak tartani.

– Kösz szépen – felelek epésen. Befordulok a sarkon, és újra belépek Edgár szobájába. – Érzem, hogy ez be fog jönni.

– Mi fog bejönni? – kérdezi Edgár.

Leteszem a könyvet az asztalára.

– Nem hozzád beszéltem. Hanem hozzá. – Olivérre mutatok, aki szélesen elmosolyodik.

Edgár vet egy pillantást a könyvre, majd újra rám.

– Ez most komoly? Tényleg azt hiszed, hogy a mamám mesekönyve beszél hozzád?

– Csak egy percet adj. Senki más nem hallja, de csak mert nem figyel eléggé. Az alapján, amit a játékodról mondtál, szerintem benned megvan a képesség. Csak próbáld meg, oké?

Légyszi!

– Nem túl megnyerő fickó – duzzog Olivér.

– A kiköpött másod, Olivér…

Edgár karba teszi a kezét.

– Figyelj csak, szépfiú, a mamám *rólam* mintázott, úgyhogy…

Levegő után kapok.

– Te hallod? Hallod Olivért beszélni?

Edgár szeme elkerekedik, azután riadtan hátrálni kezd. A tenyerével hirtelen a halántékára csap, mintha víz ment volna a fülébe, és próbálná kirázni.

– Nem, nem, nem, nem… – ismételgeti. – Ez igazából nem történik meg.

– *De* bizony – Elkapom a karját. – Tudom, hogy őrültségnek tűnik, de hinned kell nekem. Ez a valóság. Olivér létezik, én pedig megígértem neki, hogy segítek kijutni a könyvből.

Azért ez már valami. Ha más is hallja Olivért, akkor csak van valaki, aki segít őt megmenteni – valahogy mégis belesajdul a szívem a tudatba, hogy nem én vagyok az egyetlen. Mintha ettől kevésbé lenne különleges a kapcsolatunk.

– Az meg mi? – csillan fel Olivér szeme. Követem tekintetét a lap szélétől egészen a számítógépig, ami közben újraindult, és a kijelzőjén újra ott hemzsegnek a gonosz idegenek.

– Battle Zorg 2000 – vonok vállat. – Egy számítógépes játék.

– Hogyan került az a sok kis ember abba a dobozba?

Nem most akarom felvilágosítani Olivért a technika csodájáról.

– Majd később elmagyarázom. Egyelőre elég annyi, hogy Jessamyn Jacobs ezt a gépet használta, amikor megírta a könyvet. Az eredeti mese itt van ebben.

– És akkor? – kérdezi Edgár és Olivér egyszerre, mielőtt összenéznek.

– Te nem változtathatod meg a könyv végét, Olivér, Jessamyn Jacobs pedig nem akar változtatni rajta. – Kivárom, amíg újra a szemembe néz, – Én viszont megpróbálhatom.

52. OLDAL

A Tűtorony alatti várbörtön sötétjében, ahol patkányok szaladgáltak a csizmáján és denevérek repkedtek az arca körül, Olivér arra gondolt, hogy igencsak dicstelenül ér véget az élete.

Ráadásul kudarcot vallott, és nem tudta megmenteni az aráját.

Sajnálta Szerafimát, de még jobban sajnálta önmagát. Soha nem vágtázik már nyaktörő tempóban Fuszekli hátán, erdőn-mezőn át.

Soha nem dobál faágakat Froclinak.

Soha nem uralkodik a királyságban.

Soha nem érzi arcán a frissítő esőt.

És soha nem csókolja meg az igaz szerelmét.

Nézzük a szebbik oldalát, vett magán erőt Olivér. Soha nem kell a kopaszodás miatt aggódnia. Soha nem kell már resztéit májat ennie, amit ki nem áll. Soha nem lesz bárányhimlős.

S nem kell éreznie ezt a borzalmas viszketést a hátán, miközben szó szerint meg van kötve a keze.

Bosszúsan próbálta felhúzni hátul összekötött kezét, hogy megvakarja, de csak annyit sikerült elérnie, hogy a tunikája felgyűrődött.

Ekkor valami koppant a kövezeten.

Olivér hunyorogva fúrta tekintetét a félhomályba. A cápafogat látta, amit a sellők adtak neki. Megtartotta mint szerencsehozó amulettet. Más hasznát, miután nem volt foghíjas cápa, nemigen látta.

Most viszont, ebben a várbörtönben, nagyon is hasznosnak tűnt.

Térdre rogyott és kitapogatta a fogat, majd sikerült háttal ráhemperednie. Óvatos, lassú mozdulatokkal nekiállt elfűrészelni a kötelékét. Egy örökkévalóságig küzdhetett így, csakhogy Szerafima nem tudott egy örökkévalóságig várni. A gonosz Naspolya bármelyik pillanatban feleségül vehette.

Olivér ekkor érezte, hogy valami felmászik a csizmáján, majd végig a lábszárán. Az egyik patkány. A mozgolódást hallva a rágcsáló úgy döntött, a tettek mezejére lép. Olivér mozdulatlanná dermedt, míg a patkány átrágta annyira a kötelékeit, hogy ki tudta szabadítani magát.

Az ősrégi toronyba még nem építettek rendes cellákat, így csak ki kellett másznia a sötét, bűzlő veremből, ahová hajították. Néma csendben kapaszkodott fel a csigalépcsőn, miközben fülelt, hátha hallja Naspolya hangját. Amikor elérte a toronyszobát és bedugta a fejét, odabent nem talált senkit.

Legalábbis így gondolta, amíg valaki hátulról rá nem ugrott, hogy püfölni kezdje.

A tüll- és taftfelhőben csak nagy nehezen rázta le magáról Szerafimát, de végül a földre teperte és a kőpadlóhoz szorította a csuklóját.

– Te nem is Naspolya vagy! – kapott levegő után a lány.

Olivér elvigyorodott,

– Netán csalódást okoztam?

Szerafima megrázta a fejét és elmosolyodott. Olivér sugárzóan szépnek látta. Igaz, tette hozzá gondolatban,

akkor sem tűnt kevésbé szépnek, amikor nem mosolygott.

– Tudtam, hogy eljössz értem – rebegte Szerafima.

Ahogy Olivér lenézett rá, már tudta, hogy ha kell, száz lovaggal is megküzd érte. Vajon ennyi elég is a bátorsághoz? A tudat, hogy valaki hisz bennünk?

– Van egy tervem – suttogta Olivér, miközben felsegítette a lányt –, de ehhez szükségem lenne a ruhádra.

OLIVÉR

NEM BIZTOS, HOGY EGYETÉRTEK DELILÁVAL. Kezdjük azzal, hogy még ha sikerül is átírnia a mesét, az ugyanúgy visszaírhatja magát, ahogyan már ezerszer tette.

Ráadásul kicsit kényelmetlenül érzem magam, ahogy Deli-la abban a számítógépnek nevezett dobozban turkál. Mintha valaki más fejében kutakodna. Mintha ellopná a gondolatait.

– Szerintem ez rossz ötlet – mondom ki hangosan.

Delila fel sóhajt.

– Akkor mondd meg te, Olivér, szerinted mit kellene tennünk? Minden mást próbáltunk már.

– Nem azt mondtad, hogy a könyv szerzője szerint se lehet változtatni egy mesén, ha egyszer már elmesélték?

– Pontosan ezért működhet – vágja rá Delila. – Ez az átszerkesztett változat csak a miénk lesz.

Érzem, ahogy ez az Edgár meredten bámul rám. Időnként az arcom felé bökdös az ujjával és meghajlítja a világomat. Még mindig nehezére esik elhinni, amit a saját szemével lát.

– *Láttad ezt?* – kiált fel. – *Megmozdult, ugye?*

Delila megpördül a székén, mire elveszítem a szemem elől.

– Nem látlak! – panaszkodom, mire sóhajtva visszafordul.

– Nem támaszthatnánk fel a könyvet, Edgár? – kérdezi.

Megkapaszkodom a sziklafalban. Edgár oldalt billent és hátba döf egy kanyi K betűvel, mielőtt újra egyenesbe helyez.

– Nem húzhatnánk bele kicsit? – kérdezi nyűgösen. – Lassan visszatérnék az én játékomhoz…

Tudom, hogy Delilának is van számítógépe – korábban említette a szót, és hallottam a kattogást, amikor valamit csinált a gépével, de magát a szerkezetet még nem láttam. Hát, olyan, mint egy nagy ablak, ami mögött képek mozognak, és egy zsinórral kapcsolódik valamihez, ami nyitott könyvre emlékeztet. Takaros rendben sorakoznak rajta a betűk, amelyek egy számomra ismeretlen, kusza nyelvet alkotnak.

Delila keze a fura könyvön mozog, mire a betűk varázsütésre megjelennek az ablakban.

– Ez elképesztő! – hüledezek. – El kell mondanom Orbáncnak!

Delila mintha meg se hallana.

– Nem tudom megnyitni a fájlt. Jelszó védi. Öt betű.

– E-D-G-A-R – vetem fel.

Delila beüti a szót, mielőtt lenyom egy másik gombot. Éles sípolás hallatszik, de a nagy ablakon nem látni semmilyen változást.

– Szerinted mi lehet? – kérdi Edgárt. – Van háziállatod?

– A szőrtelen földi kutyát leszámítva mindenre allergiás vagyok…

– Talán a papád neve? – próbálkozik tovább Delila.

Edgár lesüti a tekintetét.

– Isaac.

Figyelem Delila kezét: I-S-A-A-C. Újra az az éles sípolás. Delila az öklével nagyot csap az asztalra.

– Nem hiszem el! Mikor olyan közel vagyunk... Nincs más tipped, Edgár?

Egyik ötletet a másik után dobja be: az utca, ahol a nagyszülei éltek, az anyja gyerekkori hörcsöge, az első kiadott regénye – semmi sem működik. Minden sikertelen próbálkozással egyre nehezebbnek és nehezebbnek érzem magam, mintha kezdenék része lenni a könyv anyagának.

Egy eredménytelen félóra múltán Delila felkel a székből, és letérdel, hogy jobban láthassam.

– Sajnálom, Olivér – suttogja leplezetlen csalódottsággal. – Én megpróbáltam. – Ahogy felém nyújtja a kezét, öt ujja félholdként tűnik fel az egünkön. Felemelem a kezem, de ez mégsem olyan, mint amikor itt volt velem. Az a láthatatlanul vékony papírréteg most is közénk áll.

Orbánc egyszer azt mesélte, hogy az emberek igazából nem érintkeznek. Ez azért van, mert mindnyájan parányi atomokból állunk, amelyeket elektromágneses mező vesz körül. Még amikor egymás kezét fogjuk, akkor se érintjük egymást. Csak a köztünk kerengő elektronok kerülnek kapcsolatba.

Akkoriban elég kuszának tűnt az egész, mint Orbánc többi tudományos halandzsája, de most… most már tökéletesen értem.

– Szóval ennyi? – szakítja félbe a gondolatmenetet Edgár. – Csak úgy feladjuk?

– Különben is hülye ötlet volt – mormolja Delila.

– De mi lesz vele? – bök felém a hüvelykujjával Edgár. – Mindenki megérdemli, hogy boldog legyen. – Megcsóválja a fejét. – Tisztára úgy beszélek, mint az

anyám. Ő hajtogatta ezt minden este, amikor betakargatott.

Delila lassan elfordul, közben számolni kezd az ujjain. Ahogy visszaül a székbe, a keze nyomban repkedni kezd a számítógép betűin.

– Mindenki – ismétli, ahogy lenyomja az M betűt.

– Megérdemli. – M.

– Hogy boldog legyen. – H-B-L.

A számítógép ablakát hirtelen ezernyi szó tölti be. A szavak, amelyeket ezerszer is megéltem – életem minden egyes napján.

Delila görget és beszélni kezd. Mielőtt ráeszmélhetnék, mit csinál, Edgár már bele is lapoz a könyvbe, hogy megtalálja a részt, amit olvas.

Bukdácsolva csapódok neki a margónak. Egy tündér olyan sebesen ütközik nekem, hogy felismerni sincs időm; amikor már azt hiszem, látom ezüstös haját, minden levegőt kiprésel belőlem Trotli, a manó, aki ágyúgolyóként csapódik egyenesen a mellkasomba.

– Mindenki a helyére! – sikoltja Frocli. Matilda királynő elröppen mellettem, bő szoknyája vitorlaként dagadozik, amint tucatnyi oldalon átbukdácsolva elérünk az utolsó jelenethez.

A homok forró a csizmám talpa alatt. Szerafima csupa selyem és csipke, ahogy önfeledten szorongatja a kezemet, ám most először nem engem néz. Vágyakozó tekintete Froclit követi, amint felénk ugrándozik, nyakörvén a jegygyűrűnkkel. Fuszekli a távolban várakozik és nyihog, a nyergéhez kötözött üres konzervdobozokkal, fara mögött a repkedő lobogóval, amire a FRISS HÁZASOK szavakat festették.

Delila mesél, s miközben felerősítve hallom, mint egy hangszórón át, bábként teszem, amit mond.

„Örökkön-örökké Parton, ameddig csak a szem ellátott, az egész királyság egybegyűlt, hogy tanúja legyen Olivér királyfi és Szerafima királykisasszony frigyének. Rajmund kapitány és matrózai kivilágították a partot kéjgázzal működő fáklyáikkal, melyeket Piro tüzes lehelete lobbantott lángra. A *sellők porított rózsaszín kagylókkal szórták fel az oltárhoz vezető utat, míg a manók egymásba szőtt fűzfavesszőkből emeltek kerti lakot, amelyet Orbánc fényesen világító varázsvirágokkal díszített, hogy azok lágyan csilingeljenek a menyasszony minden léptére. Tündérek hordozták az ezüst uszályt, és Szerafima felnézett párjára, akitől többé senki sem választhatta el.*

Érzem, ahogyan felbugyognak belőlem a szavak, amelyeket oly sokszor elmondtam már.

– Szerafima – szólalok meg Delila visszhangjaként –, mindenki megérdemli, hogy boldog legyen. Leszel-e az én boldogságom?

Ahogy hallom magam, azon tanakodok, miért nem nekem jutott eszembe az a jelszó.

– Ó, Olivér! – sóhajt fel Szerafima. – Még kérded?

Talán én vagyok az egyetlen, aki kihallja hangjából azt az apró kis bizonytalanságot. Végül mégis rájön, hogy több van az életben, mint ez a mese?

Ez az a rész, ahol a karjaimba veti magát és összevissza csókolgat. Valahogy úgy érzem, most először egyikünk se játssza szívvel-lélekkel a szerepét. Lehunyom a szemem és kihúzom magam, felkészülök az elkerülhetetlenre, ám ehelyett mintha mágneses erő

húzna vissza – mintha nem lenne más választásom, mint elhátrálni Szerafima elől.

– *Olivér hirtelen elhúzódott leendő arájától* – mondja ki Delila hangosan a szavakat, amiket leír. A válla felett néz le rám, – Na, ez milyen? – kérdezi.

Új szavak tolulnak fel bennem és töltik meg a számat, amíg nem marad más választásom, mint hogy kiköpjem őket.

– Nem vehetlek el – mondom, és hallom Delilát, aki ugyanekkor ugyanezt mondja. – Most új mesét kell kezdenem, egy másik világban, Delila Eve McPhee-vel.

Szerafima értetlenül hunyorog, a szeme egészen kidülled. Egyszerre reménykedő, rémült és zavart, de annál több esze van, hogy megkérdőjelezze a cselekményt, amikor a könyv nyitva van és olvassák. A szemem sarkából látom, hogy a többiek is kelletlenül topognak a helyükön. Elvégre eddig nem ebben a mesében éltek.

Bizsergést érzek a jobb kezemben. Először azt hiszem, Szerafima szorít annyira, hogy leállt a vérkeringésem, de utána már látom, ahogy a karom megfakul, meg-megrebben, mint a gyertyaláng, azután egy szemvillanás alatt kialszik.

– A karod! – sikít fel Szerafima. Ezzel megszegi az íratlan szabályt, legalábbis azt hiszem, amíg rá nem jövök, hogy Delila is ezt mondja. Kisandítok a könyvből, hogy egy test nélküli csuklót és kezet lássak, amint az Edgár és Delila közötti térben lebeg.

– Szerintem működik – suttogja Edgár.

Szédelegni kezdek, egyre nehezebben kapok levegőt. Amikor lenézek, a tunikám anyaga is viliódzni kezd, mielőtt a szemem láttára bomlik fel és válik köddé.

– A tunikád, Olivér! – olvas Delila. – Összeszövődik itt előttünk!

A szívem úgy zakatol, hogy biztosan mindenki hallja a parton, de még talán a Más-világban is. Lehet, hogy tényleg beválik? Lehet, hogy mindjárt szabad leszek?

Froclira nézek, akinek szőrös arcán a félelem mellett ott látom az árulás felett érzett méltatlankodást is. Nem szólhatok hozzá – még nem kaptam meg a szövegem –, így csak némán búcsúzom. *Ég veled, kis barátom*. Behunyom a szemem, közben veszettül reménykedek.

– Edgár? – Egy ismeretlen hang úszik be a tengerpart fölé. – Hát ti mit olvastok?

A világom megpördül, majd újra egyenesbe áll. Delila megragadta a könyvet, hogy nekitámassza a számítógép képernyőjének. Most is a szobát látom, csak más látószögből. Edgár előrelépett, hogy testével kitakarja a fantom-végtagokat, így amikor Jessamyn Jacobs belép, nem láthatja, mi történik valójában.

– Azt a régi mesét – feleli Edgár, túlságosan is mesterkélt hangon. Tutira le fog bukni. – Elfelejtettem, hogy végződik.

– Hát, ahogy mindig szokott. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

– Bizony – mosolyog sugárzóan Delila. – Hogy másképp?

Hirtelen érzem, ahogy a vér visszatér a mellembe és a karomba. Mintha lángolnék; mintha nem férnék bele a bőrömbe. Nyögve térdre rogyok a homokban, ahogy belegörnyedek a fájdalomba.

– Csak azért jöttem, hogy jó éjszakát kívánjak. Nincs szükséged semmire, Delila?

– Nincs, minden oké… – Rendületlenül mosolyog. – Kösz. Mindent.

Habár térdelek, újra érzem, ahogy Szerafimához vonzódok.

Valami torz fordított gravitáció ránt felfelé. A kezem az övé felé lendül, az ujjaink maguktól egymásba fonódnak.

Tudom, mi történik. Ahogy minden korábbi szabadulási kísérletem, ez is kudarcba fullad. A mese mindig győz.

Jessamyn közelebb lép, mint újabb Olvasó. Látom, ahogy lenéz a lapra.

– Imádtam ezt az utolsó jelenetet…

Edgár felkapja a könyvet, amitől újra meglódul a világ.

– Oké, oké – hadarja, és összecsapja a könyvet. A földre rogyok.

Tüstént lázas sugdolózás kezdődik, amint a többi szereplő megvitatja az iménti furcsa jelenetet. Szerafima könnyekben tör ki, kezébe temeti arcát, és világgá megy. Orbánc lép a helyére, hogy kitapogassa a karomat.

– Drága fiam, ez meg miféle sötét varázslat volt?

– Jól vagyok – nyugtatom meg, mielőtt a többiekhez fordulok. – Ez csupán véletlen baleset volt. Minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Megkönnyebbülésemre a csapat máris kezd feloszlani, bár a történtek továbbra is terítéken vannak. Egyedül Frocli marad velem, hogy odaüljön mellém.

– Oli – szólít meg –, túl régóta vagyunk barátok ahhoz, hogy hazudj nekem.

Lesütött szemmel a homokra meredek. Itt kezdődött minden, az általunk rajzolt sakktáblával.

– Ki akarok jutni, Frocli – vallom be. – Ugyanúgy semmi keresnivalóm itt, mint neked egy vadászkutya testében.

– De hát ezt nem mi döntjük el – száll vitába Frocli.

– S azt, hogy egyedül én legyek boldog? Szerinted nem igazságtalan?

– Mindig is mázlista voltál…

– Mindnyájan lehetünk mázlisták – jelentem ki. – Mindnyájan lehetünk azok; akik lenni szeretnénk. Nem kell, hogy mások mondják meg.

Frocli megcsóválja a fejét.

– Csak kitalálsz mindenfélét, Oli.

– Hát nem ugyanígy kerültünk ide mindnyájan? – kérdezem csendesen.

Frocli tekintete kigyúl; ahogy elképzeli a szebbnél szebb jövőt, azután eszébe jut, ami néhány perce történt.

– Megpróbáltál elmenni… – tudatosul benne.

– Igen. Nem maradhatok itt.

Frocli láthatóan kihúzza magát.

– Akkor én is veled megyek.

Állammal a távoli szikla felé biccentek; amelyen Szerafima ücsörög; és kecses mozdulatokkal törölgeti a könnyeit.

– Igazából nem ez a vágyad, ugye? – Halványan elmosolyodom. – Ha kijutok innen, egyet megígérhetek. Minden tőlem telhetőt elkövetek azért, hogy újra ember légy.

Megvakarja a fülét, ahogy elvész a gondolataiban.

– Oli? Kérhetnék inkább valami mást? Ha tényleg kijutsz innen… nem tudnád elérni; hogy… felfigyeljen rám?

– Szerintem *már* felfigyelt. – Gyengéden oldalba bököm. – Menj csak.

Eloldalog a tengerparti sziklához, ahol Szerafima királykisasszony szórakozottan megpaskolja a fejét. Frocli még egyszer visszanéz rám, miközben boldogan csóválja a farkát.

Felemelem a karom, hogy búcsút intsek. A jobb karom ott van, ahol mindig volt és mindig is lesz: hozzám festve egy mesekönyv lapjain, ahonnan sosem szabadulok.

DELILA

AMINT A MAMÁJA TÁVOZIK, Edgár felém pördül.

– Ez valami *elképesztően* hihetetlen! – lelkendezik.

Nyomban visszaülök a számítógéphez, hogy lázas tempóban gépelni kezdjem az új befejezést, ami lehetővé teszi Olivér számára, hogy kiszabaduljon a meséből, a kurzor azonban magától felszökik és elkezdi kitörölni a szavaimat. Miután végez, nem marad más, csak a régi befejezés.

– Ne! – nyögök fel. Ahogy elfordulok, beigazolódik a gyanúm: Olivér teste, ami fokozatosan kezdett megjelenni előttünk, mostanra eltűnt.

– Hol lehet? – Edgár megnézi az ágy alatt és a szekrényben is.

Nem tudom, miért nem vagyok képes megváltoztatni a számítógéppel írt szöveget. Talán a szerző telepített egy tűzfalat, vagy mit, talán ez is csak valami hülye vírus. Mindenesetre alátámasztja mindazt, amit Jessamyn Jacobs mondott. A mese láthatóan ott él az olvasók képzelet ében, és azért nem lehet megváltoztatni, mert már az eredeti formájában létezik.

Ugyanez volt, amikor Olivér megpróbálta belülről átírni a könyvet, és amikor engem is megidézett az oldalain. Ami nem része a mese eredeti verziójának, nem maradhat meg tartósan. Amikor valamit elmesélnek, mintha kőbe vésnék. Nem lehet megváltoztatni sem az elejét, sem a közepét, sem a végét, mert akkor már nem ugyanaz a történet lenne.

– Korábban is ez volt. Mintha saját akarata lenne.

Edgár egy pillanatra elgondolkodik.

– Mennyire vagy jó író?

– Miért?

– Mert van egy ötletem. – Leül az ágyra, és a könyv borítójára fekteti a kezét. – Nem változtathatsz meg egy mesét, ha egyszer már elmondták, de mi van, ha kitalálsz egy újat?

– Nem értem.

Edgár izgatottan hajol közelebb.

– Jelenleg Olivér az egyetlen, aki megváltoztatná a cselekményt, de képzeljük el, hogy az összes szereplő kapna egy egészen új darabot, amiben játszhat. Ha őket is belevennénk, a mese talán hagyná magát megváltoztatni.

Megragadom a könyvet és felnyitom a 43. oldalon. Olivér sápadtan és elcsigázottan néz rám a sziklafalról.

– Nincs semmi bajod – suttogom.

– Ahogy mindig – mormolja. – Épp ez a bajom.

– Edgárnak van egy ötlete.

Kifejtem Olivérnek.

– Nem értem, miben lenne ez más – rázza meg a fejét, miután végzek. – Ettől még szereplő lennék egy mesében.

– De amikor az új mese végén eljönnél, az összes szereplő készen állna rá.

Olivér felsóhajt.

– Eljutottam odáig, hogy bármit kipróbálnék.

Visszaülök a géphez, mert én gépelek gyorsabban. Edgárhoz fordulok.

– Oké, szóval hol kezdjük?

Mind elhallgatunk. Mint kiderül, a vártnál sokkal nehezebb kitalálni valami újat.

– Mi lenne, ha egy kutya találkozna egy macskával, és a családjuk akarata ellenére egymásba szeretnének? – veti fel Olivér.

– Oké, Rómeó – vágom rá. – Hogyan akarsz kijutni a könyvből, tacskóként vagy pitbullként?

Olivér elgyötörten rázza a fejét.

– Nekem van egy ötletem – élénkül fel Edgár. – Egy sötét és viharos éjszakán elszabadul egy zombibaltás gyilkos…

– Nem esett messze az alma a fájától… – jegyzem meg.

Edgár vállat volt.

– Nem mintha neked sziporkázó ötleteid lennének.

És akkor hirtelen belém villan.

– Van egy herceg, aki benne ragadt egy tündérmesében. Egészen addig, míg egy lány a másik világból meg nem hallja.

A billentyűzet fölé hajolok és gépelni kezdek.

58. FEJEZET

Naspolya léptei mennydörögve közeledtek a torony kőlépcsőin. Ahogy berontott a szobába, a szél átfújt a széles boltíves ablakon, melynek keretében Szerafima állt, neki háttal, lábánál az alant hömpölygő óceánnal.

– Micsoda konok ara! – jegyezte meg szárazon Naspolya, ahogy közelebb lépett. – Ha arra gondolsz, hogy leugrasz, inkább ne tedd.

A lány nem válaszolt, csak tovább nézte a partra robajló hullámokat.

Naspolya a vállára helyezte kezét és megszorította. A lány megborzongott, amint nyakán érezte Naspolya pállott leheletét.

– Majd *megtanulsz* szeretni – parancsolt rá a gonosz lélek.

Szerafima megfordult Naspolya karjában, hogy felemelje fátylát, ami eddig elrejtette vonásait.

Az arca nem is emlékeztetett a leányéra.

– Ne vegyél rá mérget – szólt Olivér, azzal fejjel nekirontott Naspolyának, hogy eltaszítsa magától.

A gonosztevő kardot rántott.

– Mit tettél vele?

– Biztonságban van – felelte Olivér. – És az enyém lesz.

– Ebben tévedsz, felséges uram. Hosszú ideje várok rá, hogy végre bosszút állhassak rajtad.

Olivér meredten nézte Naspolya sebhelyes arcát. Még sosem látta ezt az embert – miért neheztel rá ennyire?

– Nem hagyom, hogy megúszd szárazon – jelentette ki.

Naspolya ajkai torz mosolyra húzódtak.

– Móric király is pontosan ezt mondta, mielőtt ráeresztettem a sárkányt. Nem esett messze az alma a fájától.

Olivér elhátrált egy lépést.

– Te… te ismerted az apámat?

– Helyesbítenék. Én *öltem meg* az apádat.

Hirtelen vörös köd ereszkedett Olivér szeme elé. Nem tudott gondolkodni, csak érezni. Abban a pillanatban megértette, hogy a bátorság nem olyasmi, amit születésekor megkap valaki, még csak nem is a félelem hiánya. Bátorság az, amikor felülkerekedünk a félelmeinken, mert a szeretteink sokkal fontosabbak.

Előrevetette magát, hogy a hirtelen adrenalinlökettől vezetve nekirontson a gonosztevőnek.

Szerafima szoknyája megnehezítette, hogy kellően fürge legyen, így ami korábban csodálatos tervnek tűnt, egyszeriben füstbe ment. Naspolya meglendítette a kardját, átvágta a vékony tüllrétegeket és belehasított Olivér vállába.

– Az apád elvette tőlem, akit mindennél jobban szerettem – lihegte bosszúszomjasan. – Most itt az idő, viszonzom a szívességet.

Olivér kitért a következő csapás elől, így a kard szikrázva a falnak csapódott. Ahogy arrébb hemperedve belegabalyodott a menyasszonyi ruhába, elgáncsolta Naspolyát is, aki arccal előre a kőpadlóra zuhant.

Naspolya ekkor megragadta Olivér csizmáját és lerántotta magához.

Olivér Naspolya csuklójára csavarta a fátylat, és próbálta hátrafeszíteni kardforgató kezét, hogy a fegyver kihulljon belőle, roppant testi ereje azonban Naspolyának kedvezett. Ahogy a kőpadlóhoz csapta Olivér könyökét, el kellett őt eresztenie.

A kiszabadult Naspolya újra Olivér felé lendült, öklével csépelte arcát és a mellkasát. Olivér szédelegve és kábán tántorgott, amivel esélyt adott Naspolyának, hogy felpattanjon, és a nyakának szegezze kardja hegyét.

– No, kölyök – vicsorgott. – És most mi lesz?

Olivér alig észrevehetően hátrébb lépett. A kard hegye a nyakába mart és vért fakasztott. Naspolya rákényszerítette, hogy még egy lépést elhátráljon, majd még egyet. Egyre közelebb került a falhoz, ahol végleg csapdába eshetett.

Ígérd meg, hogy sosem fogsz harcolni, eskette meg az édesanyja. *Senkiért és semmiért.*

Egy dolog túljárni a sárkányok eszén vagy kicselezni a manókat, alkut kötni a kalózkapitányokkal vagy lepaktálni a sellőkkel – de hogyan győzzön anélkül, hogy harcolna?

Naspolya vérben forgó szemekkel hátravonta pengéjét.

– Ég veled, Olivér királyfi! – Azzal előre döfött, hogy kardjának hegyével átszúrja Olivér szívét.

Talán merő gyávaságból, talán életösztönből, de Olivér kitért a döfés elől.

Miután kardja nem ütközött akadályba és az ablak előtte tátongott, Naspolya kibukott a kőpárkányon, s

miután egy pillanatig tehetetlenül markolászta a síkos gránitot, alázuhant.

Olivér zihálva térdre rogyott, de mielőtt még átadhatta volna magát a megkönnyebbülésnek, rángatást érzett Szerafima szoknyáján, és rádöbbent, hogy Naspolyának estében még sikerült megragadni az uszályt. Hirtelen azon kapta magát, hogy ő is kibucskázik az ablakon, és alázuhan a lent meredező szirtek felé.

OLIVÉR

Sajog a karom. Amíg Delila gépelt, én egy kis széndarab segítségével, puszta kézzel felírtam az új befejezést a sziklafalra. Nem mintha olyan könnyen elfelejthetném. Végtére is ebben élek.

Amikor végre befejezzük, Delila a lap fölé hajol.

– Sok szerencsét – suttogja. – Viszlát a túloldalon.

Átbeszéltük a dolgot, és tudom, hogy ezt egyedül kell intéznem. Neki abba kell hagynia az olvasást, hogy becsukja a könyvet, amíg összeterelem a szereplőket és elmondom nekik az új cselekményt. Az ég elsötétedik, ahogy Delila lehajtja a borítót. Ekkor veszek egy nagy lélegzetet, míg a mutatóujjammal végigfutok a sziklafalba karcolt mondatokon.

Lemászom a 43. oldalról, és átugrálok a lapok közti hasadékokon, hogy átkeljek az Elvarázsolt Erdőn és az Unikornisok Mezején. Meg kell keresnem Froclit, hogy a segítségét kérjem. Ő az egyetlen, aki elég gyorsan össze tud terelni egy ekkora tömeget, és tudom, hogy számíthatok rá.

Előtte azonban találkoznom kell még valakivel. A palota mögötti rózsakertben találom Matilda királynőt, amint kedvenc bokrait nyesegeti. Egy pillanatig távolról nézem, ahogyan gyengéden felemeli egy bazsarózsa nehéz fejét, és lágyan megcirógatja a szirmait. Igazából nem az édesanyám, de mindig is úgy viselkedett, ezért nagyon fog hiányozni a kedvesség, ami oly természetes módon fakad belőle.

Veszek egy nagy levegőt – most vagy soha! –, azzal kitűröm az ingem és összeborzolom a hajam. Botladozva lépek a királynő látómezejébe.

– Olivér? – ráncolja a homlokát. – Mi történt veled?

Lerogyok elé, s úgy teszek, mint aki alig kap levegőt.

– A Teremtő – zihálom. – Aki megalkotta a világunkat. Magához szólított.

Elkerekedik a szeme.

– Magához szólított?

– Igen.

– Szent ég!

– Tudom.

Habozni kezd.

– Ezért kezdtél eltűnni a partról?

– Bizony – bólintok. – Rám bízott egy üzenetet, ami a királyság összes lakójának szól. Úgy tűnik, a mese, amiben élünk... nos, nem az *igazi.* Csak része egy nagyobb történetnek,

– Nem biztos, hogy értem – ráncolja a homlokát Matilda királynő.

– El kell mennem – egyszerűsítem le.

– De hát csak most jöttél!

– Nem. Úgy értem, el kell mennem a *könyvből.* Úgy végződik az a nagyobb történet.

Belegondol.

– De azért újra vissza fogsz térni, valahányszor kinyitják a könyvet?

Istenem, remélem, nem. Delila vajon *gondolt* erre?

– Ez... elég bonyolult. Mindenkinek el fogom magyarázni odalent a parton. Frocli majd összetrombitálja a többieket.

– Akkor miért akartál négyszemközt beszélni velem?

– Mert te fogsz a legjobban hiányozni – vallom be.

Szemében könnyek csillannak, ahogy kitárja karját és magához hív. Szorosan megölelem, miközben alig tudom elhinni, ha talán utoljára teszem.

Matilda királynő hátrébb lép, hogy a szemembe nézzen.

– Ha lenne igazi fiam, Olivér, azt szeretném, hogy szakasztott ilyen legyen.

* * *

Ahogyan Örökkön-örökké Part felé tartunk, sorban csatlakoznak hozzánk, akik Frocli felhívására jelentkeznek: a pirinyó tündérek, akik a fülembe zümmögnek és megtöltik fejemet a kérdéseikkel; a manók, akik nagyot dobbantanak minden lépésnél. Naspolya is előtűnik az odújából, kezében egy hímzéssel. Szerafima még mindig pongyolában és papucsban van.

Utolsóként érkeznek a sellők, akik kiúsznak a partra, s ahogy lefekszenek a sekélyesben, a hajuk színes sálként úszkál köröttük.

– Mi ez a nagy sietség, Frocli? – érdeklődik Tengerszépe.

A matrózok mögül Piró fúj füstkarikákat, amiket Orbánc köhögve elhesseget magától,

– Hölgyeim és uraim – emeli fel a hangját Frocli –, minden mesebeli teremtmény! Olivér királyfi kérésére hívtalak ide benneteket, akinek nagyon fontos bejelentenivalója van. – A farkát csóválja, ahogy odaszökdécsel hozzám. – Sok szerencsét, Oli – morogja, hogy csak én halljam.

Amikor felállok, hirtelen elfog a nyugtalanság.

– Talán egy kicsit mindnyájan összezavarodtatok attól, ami a könyv legutóbbi kinyitásakor történt – vágok bele.

– Eltűntél, mint szellemhajó a ködben – kurjant Rajmund kapitány. – Ne hidd, hogy nem vettük észre!

– Igen… nos, ez engem is meglepetésként ért – hazudok. – A Más-világ kezdett magához vonzani.

A tömegből döbbent sóhaj szakad fel.

– Úgy érted, az *Olvasó*? – kérdez rá Szikra.

– Ami ennél is fontosabb, a Teremtő. Aki megálmodta ezt a világot, amiben élünk.

– Férfi vagy nő? – firtatja Odessza.

– Nő – felelek.

Önelégült mosollyal fordul nővéreihez.

– Nem megmondtam?

– És szép? Lefogadom, hogy gyönyörű. – Csóva nagyot sóhajt.

Jessamyn Jacobsra gondolok.

– Nem igazán foglalkoztam vele. Túlságosan lekötött, hogy megjegyezzem az új szöveget. – Drámai hatásszünetet tartok. – Amit most tovább kell adnom nektek.

– Nem értem – mormolja maga elé Bukta. – Úgy szöveget kell betanulnunk?

– Nos, csak részben. – Végignézek a tömegen. – Kiderült, hogy a mesénk része egy nagyobb történetnek. Ez a történet egy mesebeli hercegről szól…

– Te vagy az! – sikkant fel Szerafima.

Kipréselek magamból egy mosolyt.

– Eltrafáltad! Szóval, ahogy mondtam, egy mesebeli hercegről szól, aki próbál kiszabadulni.

– A királyságból? – Gyutacs megvakarja a fejét. – Kezdem elveszteni a fonalat...

– Nem, a könyvből. Át a Más-világba.

– De hát az lehetetlen – jelenti ki Orbánc. – Mi csak *ebben* a világban élhetünk.

– Abban viszont mindnyájan egyetértünk, hogy valaki egy egészen másik világban és másik időben élt, amikor megírta nekünk ezt a világot, ugye? Talán még soha nem találkoztunk vele, de attól még mindnyájan itt vagyunk. Ez pedig azt bizonyítja, hogy *létezik* egy másik világ. Az a világ, ahol a történetünket olvasni szokták.

Elnézem a csődületet, amíg feldolgozza a hallottakat. Frocli is a reakciót figyeli, mielőtt megtöri a feszült csendet.

– Én azt mondom, engedjük meg Olivérnek, hogy elmondja az új történetet!

A többiek bólogatnak. Még akik vonakodnak is elhinni, hogy eddig valamiért eltitkolták előlük a teljes igazságot, megigézve várják az új szöveget – az új, elmondásra váró mesét,

– Támogatom az indítványt – jelenti be Matilda királynő.

Amikor minden szem rám tapad és minden jelenlévő hallani akarja a jövőjét, beszélni kezdek.

– Csak hogy tudjátok – vágok bele –, amikor azt mondják, „Egyszer volt...”, csúnyán átvernek. Nem csak egyszer van. Még csak nem is kétszer. Annyiszor van, újra meg újra, ahányszor valaki kinyitja ezt a poros, régi könyvet.

Amikor végzek, szinte tapintani lehet a csendet.

Azután kitör a tapsvihar.

– Bravó! – éljenez Frocli. – *Bravó!*

Még a sellőknek is könnyes a szeme.

– Talán mégse *minden* férfi nyálkás polip – mormolja Korall.

Szerafima zavartan mered a lába elé, a szikrázó homokra.

– Szóval akkor én mindvégig Frocliba voltam szerelmes?

Bólintok.

– Csak féltél kimutatni, nehogy fájdalmat okozz Olivér királyfinak.

Szerafima sugárzóan elmosolyodik, azután Frocliért nyúl, hogy az ölébe ültesse.

– Azt hiszem, én mindvégig tudtam – jegyzi meg szemérmesen.

– Van még kérdés?

Fuszekli dobog a patáival, hogy magára vonja a figyelmet.

– Igen, Fuszekli?

– Amikor azt mondtad, Olivér, hogy ebben az új változatban pompás paripa vagyok, arra utaltál, hogy kicsit karcsúbb leszek?

– Te leszel a legfenségesebb paripa a királyságban – felelem. – Minden ló arra vágyik majd, hogy olyan legyen, mint te.

Felnyihog és elégedetten rázza a sörényét.

Piró emeli fel tömpe kis karját.

– Nekem még nem teljesen tiszta... mi is a *motivációm.*

– Le akarod vezetni mindazt a fájdalmat és haragot, amit azért érzel, mert félreismernek és vérengző bestiának tartanak. Ennek az indulatnak kell sisteregnie a játékodban.

A sárkány csuklik egyet.

– Azt hiszem, menni fog.

– Pompás! – Összecsapom a tenyerem. – Ha minden tiszta, talán el is kezdhetnénk begyakorolni a szerepet, hogy készen álljunk, amikor majd újra kinyitják a könyvet…

– Egy pillanat. – Naspolya egyenesedik fel magasan és fenyegetően, hogy hollófekete haja az arcába hulljon és sötét árnyat vessen sebhelyére. – *Veled* mi történik, Olivér?

Elvigyorodok.

– Gondolom, kiszabadulok a könyvből, és boldogan élek, amíg meg nem halok.

– De ugyanakkorára nősz abban a Más-világban is, mint ebben? – firtatja Csóva. – Mert akkor olyan leszel, mint egy tündér.

– Úgy festesz majd, mint ők, vagy lapos maradsz? – kotyogja közbe Hályog.

Összeszorul a gyomrom. Ami azt illeti, nem tudom a választ. Majd csak azután tudom meg, hogy kiderül, bevált-e a tervünk.

– Úgy gondolom, hogy ez még titok. Majd elmondom, ha odaát leszek.

Halk nyüszítés hallatszik, s ahogy felé fordulok, Froclit látom, amint a torkát köszörüli.

– Meglátogathatunk majd? – kérdi csendesen.

Belenézek a legjobb barátom szemébe. Nem tudom elképzelni, hogy soha többé ne lássam.

– Nem tudom – felelem az igazsághoz híven. Csalódottan lógatja az orrát. Felé lépek, hogy vigasztalóan megvakargassam a fülét, de mielőtt

megtehetném, Szerafima beelőz és simogatni kezdi a hátát. Ebből is tudhatom, hogy Frocli jó kezekben lesz.

A homok hirtelen kavarogni és örvényleni kezd, ahogy a tengerpart szélei felfelé ívelnek.

– Mindenki a helyére! – vakkantja el a parancsot Frocli. – Mozgás!

Átbucskázok az oldalakon, hogy végül a palota kőpadlója állítson meg. Épp időben nézek fel, hogy még lássam, amint Matilda királynő olyan erővel csapódik a trónszékbe, hogy a korona lerepül a fejéről. Frocli röptében kapja el, mint egy frizbit.

– Felséged – juttatja vissza.

A mese úgy kezdődik, mint szokott: megmondom királyi anyámnak, hogy elmegyek felkutatni az igaz szerelmem. A különbség csak annyi, hogy az igaz szerelmem ezúttal nem Örökkön-örökké Parton vár, hanem sokkal-sokkal messzebb.

– Kívánj sok szerencsét – mormolom magam elé, hátha Delila is hallja, azután csak mondom a szövegem.

Az elkövetkező órában végigmegyek a kalandokon: letámadnak a tündérek, bepottyanok a sellők közé, kicselezem a manókat. Rajmund kapitány elrabol és megküzdök Piróval, majd Orbánctól megtudom Szerafima tartózkodási helyét. A többi szereplő is teszi a dolgát. Különösen Fuszekli nyűgöz le, aki egyszeriben erőtől duzzadó hófehér paripa benyomását kelti. Mintha már az önbizalomtól is nőne vagy fél métert.

A szemem sarkából látom, hogy Szerafima minden adandó alkalommal vágyakozó pillantásokat vet Frocli irányába.

Azután, ahogy mindig, felkapaszkodók a sziklafalra – itt azonban megállók és beszédet mondok.

Míg az új mesét írta, Delila rájött, hogy ugyanúgy szüksége van egy helyre, ahol egyedül vagyok, s így bármikor megtalál. Most pedig ahelyett, hogy sziklát másznék, Deliláról beszélek, A lányról, aki teljesen váratlan módon észrevette, hogy valóságos vagyok.

Azután, mielőtt észbe kapnék, már az utolsó illusztráción szerepelünk, Örökkön-örökké Parton. Itt van Frocli, nyakörvén a jegygyűrűvel. Itt van Szerafima, ahogy az összetört kagylókon lépdel. Csak ezúttal nem csókolom meg az arát.

– Tiltakozom – mondom az új szövegemet,

A szertartást vezénylő Rajmund kapitány felnéz.

– Nem hiszem, hogy tiltakozhatsz a saját esküvődön, fiam.

– De igen, ha nem az igaz szerelmem áll mellettem,

– Én is tiltakozom – jelenti be Szerafima. – Én is valaki mást szeretek. – Lenéz Froclira. – *Valami* mást.

Lehajol, hogy gyengéd csókot leheljen Frocli nedvesen csillogó orrára.

Szikraeső táncol a szemünk előtt, amint Frocli visszaváltozik emberré – ezúttal felöltözött emberré. Amikor Delila a jelenetet írta, külön figyelmeztettem erre.

Frocli kitapogatja karját és lábát, mielőtt arcán szétárad a létező legszélesebb mosoly.

– Az igaz szerelem – ámuldozik – képes megtörni a legszörnyűbb átkot is.

Frocli átalakulása azt jelzi, hogy a könyv nem tiltakozik az általunk bevezetett változások ellen. Remélem, ebből az következik, hogy engem is elenged, mert ez benne a trükk: nem átírtuk, hanem kibővítettük

a mesét, így nincs mit visszaállítani. A szereplők egyszerűen tovább játszanak.

Megragadom Szerafima kezét, hogy gondosan Frocliéra helyezzem.

– Ugyanúgy nem akarom, hogy boldogtalanok legyetek, ahogyan én sem akarom elmulasztani életem nagy szerelmét. Mindenki megérdemli, hogy boldog legyen, és az én boldogságom a könyvön túl vár.

Tucatszor is elolvastam, így betéve tudom Delila utolsó bekezdését. Elindulok. Egyik lábamat a másik elé teszem, végig a parton, egészen a víz széléig. A sellők integetnek, de én nem nézek vissza. Félek megtenni, mert máris hiányzik mindenki, akit magam mögött kell hagynom.

Közeledem az illusztráció széle felé, ahol a színek belemosódnak a lap fehérjébe. Veszek egy nagy levegőt, azzal elrugaszkodom.

Hogy arccal nekicsapódjak valami keménynek, merevnek és szilárdnak.

Egy pillanatig nem látok már, csak fehérséget és ezüst csillagokat.

Valami az arcomat nyaldossa, s ahogy felnézek, Froclit látom, aki visszavedlett kutyává. Azután Szerafima hangja úszik felém.

– Olivér? Szerintem a könyv nem akarja engedni, hogy elmenj.

A 43. oldalon vagyunk. Pontosabban az oldal két ellenkező oldalán. Delila feltámasztotta a könyvet a párnájára, hogy az átható sötétben beszélgessünk.

Amint világossá vált, hogy a legújabb fényes tervünk sem válik be, Delila udvariasan elköszönt Edgártól, és

magával vitte a könyvet a vendégszobába. Sikerült visszafojtania a könnyeit, amíg egyedül nem maradt, azóta viszont abba se hagyta a sírást.

– Semmi baj – próbálom megnyugtatni egy hazugsággal. – Nem olyan vészes…

– Utálsz ott lenni – zokogja. – S én sem bírom már nélküled!

Kinyújtom felé a kezem, közben próbálok visszaemlékezni, milyen érzés volt, amikor kéz a kézben barangoltunk a királyságban.

– Itt vagyok, valahányszor szükséged van rám – sóhajtok fel. – Nyilvánvalóan nem megyek sehová.

Kiderül, hogy van nehezebb, mint amikor nem lehetünk a szerelmünkkel, hogy osztozzunk vele a boldogságban – amikor nem lehetünk ott, hogy vigasztaljuk a boldogtalanságban.

– Delila Eve McPhee – ejtem ünnepélyesen a nevét –, még ha soha nem is hagyhatom el ezeket a lapokat, ezerszer végigcsinálnék mindent, csak hogy esélyem legyen találkozni veled.

– Ó, Olivér! – suttogja. – Annyira szeretlek.

* * *

Delila elalszik a nyitott könyv mellett, így sokáig nézhetem. Aki azt hiszi, hogy nincs semmi érdekes abban, ahogy valaki alszik, az még nem találta meg az igaz szerelmet. Delila minden szusszanásával összeborzolja a homlokába hulló tincseket. Néha megmarkolja a párnáját és nagyot sóhajt.

Most, hogy már tudom, nem lehetünk örökké együtt, egyetlen közös percünket sem akarom elvesztegetni.

Már csak ezért se hunyom le a szemem, hogy én is aludjak egyet. Félek tőle, ha megteszem, reggelre eltűnik.

Ezért vagyok ébren, amikor Delila szobájának ajtaja csikorogva kinyílik. Azonnal felpattanok, hogy ott lógjak a sziklafalon, ahogy a 43. oldalon szoktam, de utána már ráismerek az arcra.

– Pszt! – Edgár belém fojtja a szót, azzal óvatosan kiemeli a könyvet Delila kezei közül.

Kezdek pánikba esni. S ha azért jött, hogy elpusztítsa a mesét? Sosem tetszett neki, ő maga mondta. Ha féltékeny, és magának akarja Delilát? Vagy alvajáró, és egyszerűen kihajít a szemétre?

Edgár mindezek helyett átvisz a saját szobájába és bezárja az ajtót. Itt leül az ágyra és felhúzza térdét, hogy a könyv a combján feküdjön, így beszéd közben láthatom is.

– Tudom, miért nem jött össze – suttogja. – Nem vehetsz ki egy szereplőt a történetből, mert valahányszor kinyílik a könyv, visszakerül oda, ahonnan elindul. A mese végén nem egy szökésnek kell lennie, hanem egy *csavarnak.*

Megrázom a fejem.

– Nem hinném, hogy van értelme, hiszen attól még itt maradnék...

– De ha nem is te lennél? – kérdezi Edgár. – Mert rossz mesébe kerültél? És a végén mindenki megtudná, hogy csaltál?

– Nem is lennék királyfi?

– Még Olivér se – vágja rá. – Csak valaki, aki... aki ugyanúgy néz ki.

Egy hosszú pillanatra megkövülök.

– Megtennéd? Értem?

– Nem, de értem igen. Sejtelmed sincs, mennyire hasonlítunk. Mindketten egy világban ragadtunk, ahová nem illünk. Mindketten elveszítettük a papánkat. Mindketten azt kívánjuk, bár mások lennénk. Gondolkodás nélkül helyet cserélnék veled.

Nos, annyit mindenképp megtanultam az egészből, hogy nem könnyű búcsút inteni a szeretteinknek. Amikor beleírtam Delilát a könyvbe, mást se akart, csak visszajutni a mamájához. Nekem talán nincs mamám, de ha lenne, biztos nem mondanék le róla könnyű szívvel.

– *S* mi lesz a mamáddal? – kérdezek rá.

– Odabent mindent ő teremtett, így mindenhol velem lenne. Különben pedig, mindig olyan fiúra vágyott, mint te. S ha én tisztán hallak *téged,* akkor nyilván te is hallanál *engem*. Ha vissza akarnék jönni, megtalálnánk a módját. – Megvonja a vállát. – Mit veszíthetünk, Olivér? Te végre megkapod a lányt, én pedig végre hős leszek.

Felemel egy köteg papirost, amit eddig észre se vettem. Az is csak most tűnik fel, milyen fáradt, milyen vörös a szeme. Akármit is csinált, egy szemhunyásnyit se aludt.

– Nem nagyon megy az írás – vallja be –, de ezzel a mesével együtt tudnék élni.

Bárcsak kezet rázhatnék vele! Bárcsak megköszönhetném a fáradozását! Talán ez sem válik be, de egy próbát mindenképp megér. Felemelem a fejem. Határozottan bólintok.

– Na jó. Halljuk azt a mesét.

DELILA

AMIKOR FELÉBREDEK, sejtelmem sincs, hol vagyok. Nem a saját takaróm alatt fekszem, a szoba falait is más színűre festették. Nem hallom a mamám kissé hamis éneklését, ahogy odalent a szalonnát pirítja a rántottéhoz.

Azután hirtelen minden eszembe jut.

Elszöktem otthonról.

Életem végéig büntiben leszek.

Jessamyn Jacobs.

Edgár.

A mese.

Mintha gyomorszájon ütnének, úgy tudatosul bennem a kudarc. Nem vár rám más, csak négyórányi masszív *„Mégis mit képzeltél?”* a mamám részéről, míg hazakocsikázunk.

Meg a fájó tudat, hogy hiába találtam valakit, aki megért és elfogad olyannak, amilyen vagyok, örökre a képzeletem szüleménye marad.

Fejemre húzom a takarót, és azt kívánom, bár ne kéne felébredni. Legalább álmomban Olivérrel lehetek.

Olivér.

Körbetapogatok, de sehol se találom a könyvet. Felpattanok az ágyból, benézek alá, majd fel az éjjeliszekrényre. Félrerántom a takarót és a lepedőt. Tudom, hogy a mesével a kezemben aludtam el. Egyszerűen tudom.

– *Akkor hol van?* – mormogom, amikor hirtelen kopogtatás hallatszik.

Az ajtó kitárul. Edgár áll a küszöbön, kezében a könyvvel.

– Ezt keresed? – kérdi vigyorogva.

– Igen! – Dühösen kikapom a kezéből. – Nem szokás ellopni mások tulajdonát.

– Ha már itt tartunk, igazából nem a tiéd. Te is úgy loptad az iskolai könyvtárból.

– Mit számít? Más úgyse kölcsönözte volna ki... – Elhallgatok, miközben összeráncolom a homlokom. – Ezt meg honnan tudod?

– Odafigyelek. – Edgár közelebb hajol. Visszaveszi tőlem a könyvet és az ágyra helyezi, azután megfogja a kezem. – Odafigyelek mindenre, amit csak mondasz, Delila.

Úgy néz rám, mintha a lelkembe látna, ami kísérteties, hiszen ő mégiscsak Edgár – a kölyök, aki egész napra bezárkózik a szobájába, hogy mutáns földönkívüliekkel harcoljon. Talán csak a szeme más. Nem tudnám megmondani, miért... valahogy lágyabb a tekintete. Bölcsebb és érdeklődőbb.

– Delila – suttogja. – *Én* vagyok az.

– Tudom, hogy te vagy. Ki más lenne: Edgár?

– Olivér. *Működik,* Delila. Ez most működik. – Ahogy elmosolyodik; egy pillanatig szinte hiszek neki. A szája szegletében ott bujkál az a kis mosoly, a hangjából kiszűrődik a halvány brit akcentus...

Csakhogy *nem* működött. A saját szememmel láttam. Hátrébb lépek, miközben tehetetlenül rázom a fejem.

– Bebizonyítom. – Edgár felveszi a könyvet. Két ujja közé csippent egy lapot, azután végighúzza tenyerét borotvaéles szélén, hogy három centi hosszan felsértse a bőrét.

– Hagyd abba! – Elkapom a kezét, de már késő. A könyv összecsukva visszahullik az ágyra, miközben felfelé fordítom a tenyerét, hogy lássam, milyen mély a vágás.

Vérzik, a vére mégsem piros.

Fekete, akár a tinta.

60. OLDAL

Ahogyan a háborgó tenger felé zuhant; Olivér királyfi behunyta a szemét és felkészült a halálra. A szél és a hullámok tajtékja az arcába csapott; Szerafima elrongyolódott ruhája zászlóként repdesett mögötte. Hallotta Naspolya sikolyát; s tudta, hogy pillanatokon belül ő is halálra zúzza magát.

Ahogy zuhant, a nyakában viselt lánc elszabadult, s míg felfelé röppent, kioldódott. Atyja iránytűje. Olivér utána kapott és szorosan megmarkolta a kis korongot, hogy atyja legendás bátorságának legalább kis szikrája átszálljon rá ebben a nehéz pillanatban.

Ahogy a sárgaréz fedél felpattant, a tű vadul pörgött. Olivér földi életének utolsó pillanatában az otthonára gondolt.

A világban hirtelen vakító fehérség áradt szét. Miután a látása lassan kezdett visszatérni, Olivér hunyorgott.

Már nem zuhant. Nem zúzta magát halálra a viharos part éles szikláin. Épen és egészségesen, Szerafima karjai közt találta magát.

Ekkor döbbent rá, hogy az otthon nem valami hely. Sokkal inkább azok az emberek, akiket szeretünk.

Ami természetesen azt jelentette, hogy Olivér királyfi és szíve hölgye boldogan élt, amíg meg nem halt.

OLIVÉR

LÁTOM RAJTA, HOGY KEZD HINNI NEKEM. Az egész arca megváltozik, ahogyan az égbolt egy vihar után – nyitottan az új lehetőségre.

– De hát Edgár… – hebegi.

– Az ő ötlete volt – árulom el. Ezúttal *én* vagyok, aki kinyitja a könyvet. Fura érzés, mintha hirtelen óriási hatalom birtokába jutnék.

A könyv az utolsó oldal illusztrációjánál nyílik ki. A szereplők most is összegyűlnek Örökkön-örökké Parton, de azért számottevő változások vannak.

Szerafima például a testéhez illeszkedő galaktikus vértezetet visel, míg az emberi alakot öltött Frocli egy lézerkardot forgat. A tömörülés közepén pedig ott áll valaki, aki nagyban hasonlít Olivér hercegre, csak az egyik kezében kivont kardot tart, míg a másikban Zorg levágott fejét.

„Mily szerencsések voltak, hogy végre kiderült: a közéjük furakodott idegen egyáltalán nem királyfi, hanem egy mindenre elszánt zsoldos, akit a jövőből küldtek vissza – olvassa hangosan Delila. – Miután a Zugon bolygóról érkező utolsó galaktoidot is kiirtották a királyság felkelő harcosai, Edgár meglendítette kardját, és egyetlen csapással levágta a szörnyeteg Zorg fejét. »Győzelem!« – kiáltotta.”

Szinte biztos vagyok abban, hogy Delila is látja, amint Edgár kikacsint felénk.

Óvatosan összecsukom a könyvet. Elképzelem Froclit, amint azt kiáltja: „Éééés ennyi!”, azután

mindenki elmosolyodik és lelkesen gratulál társainak a hiteles alakításhoz.

– Fura – jegyzi meg Delila én valahogy másként emlékeztem a végére.

– Ó, igazán? – Összefogom kezét a háta mögött, hogy közelebb vonjam magamhoz. – *Hogyan* emlékeztél rá?

– Valahogy így – Delila lábujjhegyre ágaskodik és megcsókol.

Igaza van. Egy tündérmesének pontosan így kell véget érnie. Csak ezúttal, ha felnézek, nem látom a fejem fölé írva, hogy VÉGE.

Talán mert ez csak a kezdet.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ahogyan ahhoz is rengeteg szereplő háttérmunkája kell, hogy egy mesekönyv életre keljen, valahányszor egy Olvasó kinyitja, nekünk is rengetegen segítettek, amíg ez a történet megszületett. Szeretnénk köszönetét mondani mindenkinek az Emily Bestler Booksnál és a Simon Pulse-nál, akiket ugyanakkora izgalommal töltött el a *Sorok között*, mint bennünket: Kate Cetrulónak, Caroline Porternek, Judith Currnek, Carolyn Reidynek, David Brownnak, Ariele Fredmannek, Mellony Torresnak, Jón Andersonnak, Bethany Bucknak, Mara Anastasnak, Michael Strothernek, Lucille Rettinó-nak, Sooji Kimnek, Carolyn Swerdloffnak, Dawn Ryannek, Lauren Forténak, Jessica Handelmannek, Mike Rosamiliának, Russell Gordonnak, Julie Doeblernek, Paul Crichtonnak, Nicole Russónak, Michelle Fadlallának, Laura Antonacc-nak és Venessa Williamsnek. Köszönjük továbbá Camille McDuffie-nak és Kathleen Carter Zrelaknek; akik jó hírét költötték a munkánknak!

Külön hála Emily Bestlernek és Jen Klonskynak, amiért segítettek jobbá tenni képzeletbeli világunkat; s abba is beleegyeztek; hogy munkánk végterméke némiképp „formabontó” legyen. Az elektronikus könyvek folyton változó világában mi egy olyan mesét szerettünk volna megalkotni; amit az Olvasók nemcsak megőriznek; de szépsége és kivitele okán továbbadnak a gyerekeiknek is – hasonlóan ahhoz a könyvhöz; ami a

véletlen folytán Delilához kerül. Olyan könyvet szerettünk volna; mint azok a lélegzetelállító századfordulós művek Arthur Rackham színes illusztrációival. Emily és Jen lelkes támogatásának köszönhetően pontosan ezt kaptuk.

Amiért külön hálával tartozom Yvonne Gilbert-nek, aki életre keltette a mi kis hercegünket; és Scott M. Fishernek; aki elképesztő árnyképeket készített. Mindketten szó szerint elvarázsoltak minket a látásmódjukkal és a könyv iránti lelkesedésükkel.

Köszönet még Laura Grossnak, hogy Sammy ötletének elfogadására buzdított; valamint Tim van Leernek és Jane Picoult-nak, akik elolvasták a könyv korai vázlatait, és mindig a megfelelő helyeken nevettek.

Végezetül, Jodi külön köszönettel tartozik minden Olvasónak, aki évek óta kér egy olyan történetet, ami által megismertetheti regényeit az utódaival – akik sok esetben túl fiatalok a felnőtt-művek témáihoz.

Reméljük, Olvasóink ugyanolyan élvezettel osztják meg ezt a könyvet a gyerekeikkel, mint amekkora élvezetet nekünk okozott a létrehozása.